

Časť I.

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Peter Štec	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Peter Štec unstability.ai

O knihe

Cyberfox je oblek s umelou inteligenciou, ktorý sa náhodou dostane do rúk Lamoineovi – obyčajnému účtovníkovi v kyberpunkovom meste neďalekej budúcnosti, v ktorom si ľudia nahrádzajú svoje časti tela novými kybernetickými súčasťami a všade vládnu korporácie. Lamoine si žije svoj osamelý a nudný život, keď ho prepadnú a preberie sa na klinike, zistiť, že má na sebe akýsi špeciálny oblek s helmou s výraznými kovovými líščími ušami. Helma sa mu prihovori a predstaví sa ako Cyberfox – oblek s pokročilou AI, ktorý svojmu nositeľovi prepožičiava superschopnosti, nadľudskú silu, rýchlosť a schopnosť hackovať akékoľvek zariadenie.

Cyberfox sa snaží zaučiť Lamoinea, aby vedel naplno využiť jeho potenciál a zamotajú sa do rôznych patálií. Neskôr Cyberfox vysvetlí Lamoineovi dôvod jeho znepokojenia – po samotnom obleku prahne istý tajomný vedec, ktorý si hovorí Maximus Shadow, ktorý má s Cyberfoxom nekalé úmysly. V rukách Shadowa sa Cyberfox môže stať nebezpečnou zbraňou a ďalším článkom do jeho temných hier o moc.

UPOZORNENIE: Kniha „Cyberfox“ je dielom autorovej fikcie. Mená, postavy, udalosti a príhody sú výsledkom autorovej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná. Môžu sa vyskytnúť mená, značky, javy alebo udalosti, korešpondujúce s reálnym svetom, ale autorovi nejde o žiadne zosmiešňovanie alebo hanobenie, prípadne skrytú alebo neskrytú propagáciu daných mien alebo značiek. Môžu sa vyskytnúť prvky rasizmu, násillia, neznašanlivosti alebo inej intolerancie na základe politického názoru, farby pleti, jazyka, náboženstva, občianstva, etnického či národnostného pôvodu, sexuálnej orientácie a rodovej identity. Autor vyhlasuje, že knihou žiadne tieto prvky neznašanlivosti nepropaguje, ani sa k nim nehlasí, žiaľ, v reálnom svete sú však tieto prejavy bežné a mnohokrát dokresľujú kolorit príbehu.

Text neprešiel externou jazykovou úpravou. Za obsah zodpovedá autor.

Predslov

Napísať komédiu nie je zábava. A napísať komédiu, určenú na divadelné javiská, to nie je zábava už vôbec. Nakoniec som splnil len jednu časť tejto výzvy – divadelné predstavenie to zatiaľ nebude.

Jednak aj kvôli tomu, žeby táto kniha ako dramatické dielo bola príliš nákladná a jednak i preto, že početné bojové scény na divadelné dosky rozhodne nepatria. Prvoplánová myšlienka sa teda zrútila. Už len samotný kostým Cyberfoxa by mohol zruinovať nejedno divadlo, ak by nemal vyzeráť lacno. Nápad prepojiť divadlo s premietaním určitých častí predstavenia na plátno by nebol zlý, ako som to mal pôvodne v pláne, ale výsledok by bol len ťažko realizovateľný. Buď by sa niektoré udalosti museli hercami nahráť do podoby filmu, alebo dnes tak obľúbeného žánru animovaných kreslených komiksov, a to by takisto zvýšilo náklady na tvorbu. A tak je z toho „len“ kniha.

Pôvodne to mala byť paródia v užšom význame, teda čistého sparodovania rôznych aspektov (a tiež i klišé) superhrdinských komiksov a filmov. Ľudia píšú paródie často preto, lebo sa im určitý žánr páči a tým, že si z neho vystrelia, len dokazujú, že sú nehynúcimi fanúšikmi. Ale je pravda, že môj zámer taký nebol. V každom období existuje žánr, ktorý dominuje kinám alebo filmom. Je úspešný a každý o ňom hovorí. A to niekedy do takej miery, že si na základe jedného filmu (alebo i viacerých) ľudia definujú svoju osobnosť a sú týmito médiami posadnutí. To je samozrejme zveličené a nie je na tom nič zlé, ak sa niekomu páči ten alebo onen film. Ibaže celá rada filmov vyslovene ryžuje z ľudí peniaze, ak sa producenti filmu rozhodnú natočiť nový film, v ktorom hrá známy herec superhrdinu, ktorého poznajú milióny ľudí na svete. Vďaka masám ľudí, hltajúcich tieto komiksy (rozumejte „rozprávky pre deti“) vzniká kult, ktorý je podčiarkovaný do médií a tlačný do popredia natoľko, že vzniká tzv. „hype kultúra“. To je ten jav, kedy je napríklad film ešte len vo výrobe, ale už teraz sú ohlasy na základe skusmých informácií a jedného traileru naprosto všade, píše sa o prelomovom filme a ľudia sa už nevedia dočkať, kedy bude v kinách a hlavného herca by už aj nominovali na Oscara. Veľmi často sa takýto ošiaľ dotýka i ľudí, ktorých samotný film alebo komiks nezaujima, ale nemajú sa mu ako tomuto fenoménu vyhnúť. A pritom ide iba o film.

Ja som ostatne práve voči najmä „superhrdinským“ filmom, ktoré práve na „hype kultúre“ zažívali boom, privedli skeptický. Videl som ich len zopár a nemôžem povedať, že som nimi ostal fascinovaný. Viaceré sú „OK“, ale poväčšine som si začal na nich všiamať to, čo týmto filmom vytyka mnoho kritikov: časté nezmyselné tranzície z vážnych scén do

komických, pričom tie sú často infantilné alebo vôbec postrádajú dôvtip, akási bezduchosť a šablónovitosť každej scény, „plochosť“ postáv bez motivácie, občasná gýčovitosť, komerčnosť a dokonca i presadzovanie podprahovej agendy.

A Cyberfox neskrývane paroduje superhrdinské filmy, aj keď len v širšom zmysle, kedy sa nehrá príliš s detailami. Tým sa vytvára môj vlastný hybrid kyberpunku, paródie, komédie a komiksu, nerád sa totiž pohybujem v medziach jedného žánru. Preto možno pozorným očiam neunikne, že som sa určitým druhom zosmiešňovania vyhýbal, prípadne som ich netlačil tam, kde by nemuseli byť, niekde som možno prepásol dobrú situáciu na sparodovanie. Veď samotné komiksy vlastne ani dobre nepoznám, iba ma na nich hnevá ich šablónovitosť, prehnane očakávania, ich dopad aj na „nefanúšikov“ a hlavne žabomyšie vojny ich fanúšikov. Tieto filmy sa často totiž hrajú na niečo viac, než v skutočnosti sú. Prečo sa často dospeli vyjadrujú napríklad na ČSFD o superhrdinských filmoch negatívne v zmysle že „to je pre deti“? No asi pretože to je pre deti a mládež! Pokojne si môže i tridsiatnik na seba navliecť tričko so Supermanom, v tom problém nevidím (je totiž skvelé udržiavať v sebe to detské ja), ale ak má pocit, že „nevie, kto je vlastne cieľová skupina toho posledného filmu so Supermanom, pretože jemu nič nedal a je to pre deti“, tak to je ten dôvod – tie filmy sú pre deti a mládež. Len on za svojho detstva také filmy nikdy nevidel – plné počítačovej grafiky a vizuálnych efektov.

A o to často i ide – nekonečné a ustavičné „milkovanie“ určitej postavy, žánru, filmu alebo celej rady filmov a audiovizuálneho umenia počas dlhočizných rokov, pričom vzniká kult (Star Wars, Harry Potter, celé univerzum Marvel a DC superhrdinov), a obrovská, niekedy hardcore fanúšikovská základňa ľudí, pre ktorých tie filmy už nie sú určené... ale no tak! Upokojme sa. Nehovorím, že všetky filmy a postavy sú zákonitě zlé, pretože sú úspešné. Iba otravné. A skomercializované. A často ľudia prehliadajú ich zlé aspekty kvôli zaslepenosti voči nim. Ale veď je zábava kritizovať niečo, čo je úspešné a mainstream, nie? Ako nazloštiť veľkú masu ľudí, časť prvá :).

Takže táto kniha „Cyberfox“ sa rada zabáva na úkor superhrdinov. Vie aj o tom, že hlavná postava je superhrdina a i tá žartuje na svoj vlastný účet. Superhrdinské filmy sa neberú vážne a tak vás prosím, ani „Cyberfoxa“ neberte vážne a už vôbec nie

osobne alebo útočne. Je to humor, žart, kritika, paródia, čo len chcete. Ani mne sa možno nejaké vtipy nepodarili a sklzli do roviny trápnosti. Ale ako sa hovorí – ľahko sa kritizuje, keď sa konzumuje. A keď človek prestane rozumieť humoru – vtedy sme v ťažkej ****.

Autor

Prológ

Volám sa Lamoine Samé. Doteraz som bol nikto. Obyčajný účtovník. Nikto, kto by za to stál. Môj život, ak sa dá vôbec nazvať životom, sa točil jedine okolo práce. Múdrejší odo mňa hovoria, že v skupine je sila. A určite to je pravda. Ale nakoniec všetko záleží na každom jednotlivcovi, aby si nejak nepokazil život. V tomto všivavom meste si ale nemá ako poradiť. Ak hľadáš skupinu, stále vyjdeš ako porazený. Mám sa pridať k tým? Okrádajú ľudí i o to posledné, čo im ostalo. A čo tamti? Berú drogy a snažia sa nejak zamaskovať svoje utrpenie. Je zvláštne, prečo to ľudia robia... možno sa od nich očakáva, že budú vždy šťastní. Ale čo je to šťastie? Nie je život o neustálom naháňaní sa za ním? A čo keď ho dosiahneme? Naozaj získame blaho, po ktorom neustále prahneme? Alebo je to len krásna skrinka s úžasnými ornamentmi, ibaže zvnútra prázdna? V tom prípade musí platiť i rovnica naopak: hľadajte potom tie všedné, hnusné, neohrabané škatule. Tie sú plné tých pravých pokladov. Pre iných harabúrd. Ale to nikdy nezistíme, kým tie skrinky neotvoríme...

Pýtate sa, čo také som tam našiel ja? Doteraz len samé sklamania. A keď som si už myslel, že som dosiahol určitej úrovne šťastia, o ktorom som si myslel, že by mohlo byť i nekonečné, hneď sa rozplynulo. Len tak. Akoby lusknutím prstov. Ale možno o tom celom život je. Je možno plný utrpenia, nespravodlivosti a zloby a našou úlohou je užívať si tých pár čriepkov šťastia, kým sa dá. Náš život totiž žijeme len raz. Ale potom sa často dostávame k ťažkým životným rozhodnutiam a robíme v nich chyby. Prečo ich neustále robíme? Aby sme sa z nich poučili? Určite, ale potom prečo ich robíme neustále? A generácia po nás ich bude robiť stále, lenže znova nejak inak. Veď i historici vravia, že sa história opakuje. Dokážeme si povedať, že určité chyby už neurobíme. A predsa ich spravíme. Moja chyba bola tá, že som bol v nesprávny čas na nesprávnom mieste.

Nakoniec, každý z nás je len súčasťou niečoho väčšieho. Ale miesto toho, aby sme sa považovali za výnimočných, strácame v sebe vieru, že niečo dokážeme. Veríme, že naše miesto je ľahko nahraditeľné, že si ani nikto nepovšimne našu absenciu. Nie je práve to, čoho sa všetci bojíme? Že po nás nič neostane? Možno len zmienka v kronike? Na každého sa zabudne. Skôr či neskôr. A čím skôr si to uvedomíme a nebudeme sa tým ďalej zaoberať, tým lepšie pre nás. Veď žijeme tu a teraz. Ale nie každý z nás dostane tú príležitosť. Nie každý z nás dokáže držať krok s davom. A je to zlé? Je zlé ukázať slabosť? Je zlé byť iným? Je na škodu mať občas zlé dni? Aj ten najhorší deň života má len dvadsaťštyri hodín. I ja som zažil

jeden zlý deň, ktorý mi zmenil život, na ktorý si teraz sotva spomínam...

Pretože mňa v ten deň zmlátili ako psa!

Kapitola 1

Človeče, to bola dobrá bolesť hlavy! Ani neviem, ako dlho som bol mimo. A ani si nedokážem spomenúť, čo sa stalo. Zbili ma. Ale prečo? Možno si mysleli, že mám pri sebe nejaké bohatstvo alebo čo. To sotva. Som len účtovník. A nie dobre zaplatený účtovník. Aj tak by som si po meste nechodieval s plnou peňaženkou. Nikdy. Či už plnú bitcoinov alebo dolárov. Aby ma prepadli? No to iste. Takže rolu muselo hrať niečo iné. A to nezistím, keď tu budem takto nečinne ležať.

Otvoril som oči a v tom momente som pocítil všetky tie rany, ktoré som dostával a začalo ma bolieť celé telo. Napokon tá bolesť nenarastala nejak exponenciálne, už som dostal nakladačku nejeden raz, takže sa na to dá zvyknúť. Ale telo rozhodne bolo a nebolo to príjemné. Ale kde som to? V nejakej miestnosti, dívam sa biely strop. Potom mierne dvihnem hlavu, aspoň tak, ako mi to telo umožňovalo, a obzriem sa, kde to som. Miestnosť je prázdna a ja ležím na nejakom vyvýšenom ležadle. Opravujem: miestnosť nie je prázdna. V rohu stojí akási presklená skrinka s náradím, nejakými liekmi, sklenenými bankami a zrejme i sterilnými obväzmi a striekačkami. Klinika? Zvláštne. A ešte zvláštnejšie bolo, že som... to čo mám na sebe?!

Strhol som sa a čo najrýchlejšie vstal. Zabudol som, že ma ešte pred sekundou bolel každý sval v tele. Obzeral som sa v nemom úžase. Mal som na sebe nejaký pancierovaný špeciálny oblek! A vyzeral cool! Horné pancierovanie sa ligotalo v oranžovej farbe, čomu som nepochopil, pretože to nie je veľmi kamuflážna farba, ale pod ním som uvidel možno snád i nepriestrelnú vestu z kevlaru? Nerozumel som sa do toho, ale prečo by ma niekto obliekal do takéhoto superhrdinsky vyzerajúceho brnenia? Zistil som, že je veľmi pohodlný, nijak neomína a ešte je k tomu ľahký a vzdušný, napriek tomu, že je vystužený celkom slušne.

Ďalšia oprava: celkom som zabudol na malý stolík, ktorý stál pri ležadle. Prekvapilo ma, že na nej stála helma. Rovnaká ako moje brnenie, takže očividne k nej patrí. Čo je ale toto celé dopekla? Nerozumiem ničomu ani trochu! Niekto ma sem zrejme odviekol v bezvedomí a potom navliekol do toho brnenia. Ale prečo? A čo tá helma? To budem ako nejaký Iron Man? Až na to, že tá helma má uši. No to ma podrž, tá vec má na hlave uši ako nejaká mačka alebo liška. Kovové, samozrejme. Popravde, ak by boli huňaté, bolo by to nevkusné a ešte i odporné. Ale ich tvar... skôr sa podobá na uši lišcie, mačka nemáva také vysoké uši. Mačky som aj tak po Trintii veľmi nevidal a lišky už vôbec nie. Nevymreli náhodou niekedy v roku 2040?

Ešte chvíľami som študoval svoj oblek a dotýkal sa ho. Je kovový, ale veľmi ľahký, neviem, čo za materiál to je. Ale je to cool.

„Nazdar!“

Kto tu je? Dost' ma to prekvapilo a začal som sa obzerať, ale potom sa ozvalo ešte: „Zima, zima...“

Miestnosť nebola až tak veľká, aby sa som nezistil, že to na mňa hovorí tá helma! No to ma podrž!

„Teplejšie, teplejšie...“ podpichovačným tónom pritakala helma, len čo som hlavu otáčal do jej smeru.

„Horiš!“

To som sa na ňu už díval.

„To sa mi snád' zdá...“

„Predstavil som si ťa, ako horiš. A nebol by to pekný pohľad. Vyzeral by si ako Ghost Rider,“ potom nasledoval zrejme robotický ekvivalent odkašľania si.

„Kto si? To sa rozprávam s ušatou helmou?“

„Hej, hej, neurážaj moje uši. Sú veľmi dôležité a mám vďaka nim superschopnosti. Ale hlavne – bez nich by som nebol tak roztomilý!“

„Roztomilý? Ty a roztomilý? To je tvoja superschopnosť?“

„Samozrejme! Vieš, koľko ľudí sa na mňa usmeje, keď ma vidí? A potom im môžem ľahko vniknúť do ich systémov a ukradnúť im dáta.“

„Počkej, brzdi.“

Helma zrazu zmenila tón a začala sa mi možno i vysmievať. Sladkým tónom odvetila:

„Tak už si ma konečne nasadiš?“

„Prečo by som mal?“

„Spolu budeme neporaziteľní!“

„Hovorím, brzdi! Ako som sa sem dostal a prečo mám na sebe toto brnenie?“

„Vyzerá cool, že?“

Samozrejme že áno. Už som ho ale ospieval dost.

„A to ešte nevieš, čo všetko dokáže.“

„Ale počuj, helma, kde to vlastne sme?“

„Som Cyberfox. Môžeš ma volať... Cyberfox,“ priesor helmy na oči zablikal na oranžovo.

„Cyberfox?“

„Cyberfox. Kyberlišiak. Alebo len Lišiak. Ako chceš. Teší ma.“

„Tak kde to som? Ty si ma sem doviedol?“

„Kdeže, krásavec. Som predsa len oblek a nie záchranská dodávka.“

„Tak kto teda?“

„To by som sa mohol opýtať i ja.“

„Pamätám si len málo z toho, čo sa stalo. Aj hlava ma ešte bolí. Zrejme ma prepadli. Ale neviem, čo sa mi stalo.“

„A čo tvoje srdiečko?“

Čo trepe? Prekvapilo ma slabé svetielko na hrudi. To som si doteraz ani nevšimol. Iste ho zapol až vtedy, keď sa mi prihovril.

„Čože?“

„Ako je na tom tvoje srdce, Lamoine?“

„Ty vieš, ako sa volám?“

„Človeče, som pokročilá AI, ktorá komunikuje s tým brnením, ktoré máš na sebe. Ale páči sa mi, ako znie: Lamoááááán. To je francúzsky, že?“

„Čo to má do činenia...“

„Vo vrecku som ti našiel doklady.“

Nevenoval som mu pozornosť. Takže o tom vie. Nič mu neutajím. Takže vie, že moje srdce je chatrné. A tomu budú už tri roky. Navalili na mňa toľko práce, že som celé dni naspal sotva tri hodiny, neustále som sa dopoval liekmi, ktoré mi sice

znižovali únavu, ale boli ťažké na srdce, niekedy mi bilo tak, že som sa predsa len musel zastaviť a odpočívať. Ale ako, keď máte v sebe silu liekov proti únave a spánku, ktoré vám ešte k tomu ďalej pumpujú krv do žíl? Srdce proste nestačilo na takú záťaž a jedného dňa som skolaboval. Odniesli ma na kliniku a tam mi povedali, že ma chirurgicky operovali a srdce trošku povzbudili, ale že drží len tak-tak a že mám ihneď opustiť tú stresovú prácu. A tak som požiadal o preradenie. Jednak mi plat išiel dolu a s ním i stres, aj keď ten úplne nevymizol. No srdce mám už nenávratne poškodené.

„Srdce... srdce...“ začal som sa prechádzať po miestnosti zamyslený, „no je na tom zle, Lišiak. Už tri roky sa snažim nasporiť na nejaké náhradné, to polokybernetické, čo mám, drží len silou vôle...“

„Myslíš, že si naň zarobíš účtovníckou prácou?“

„Odkedy mám znížený plat, tak nie. Jednoducho musím.“

„Musíš si ho vziať! Nikto ti ho len tak nedá. Možno teraz áno, ale tiež len dočasne.“

„Niektu ma predsa len operoval a vložil do mňa nové srdce?“

„Zrejme áno. Ale veľmi sa neteš. Ani to nie je v neviemakom stave. Vyzera, akoby ho zlomila nejaká stará láska.“

„O čom zase melieš?“

„Nie je na tom o nič lepšie ako to, čo zrejme vypovedalo službu práve vtedy, keď ťa prepadli, kamoš.“

Takže ma znovu otvorili? Mám nové srdce? Ktoré je ešte v horšom stave? Ale veď prečo? Zrejme sa stalo niečo veľké, keď som bol mimo. A teraz zistiť, čo by to mohlo byť. Niektu ma sem musel zavliecť a nasadiť mi oblek. Potom zdúchnuť. Ale teraz tu nikto nie je, či áno?

„Myslíš, že tu niekto ešte je?“

„Všetci zmizli. A my by sme mali tiež, kým nás znova neprepadnú. Ale musím ti to vysvetliť to chodu. Teraz nemáme čas.“

„Okej, tak dobre.“

A tak som si Lišiaka, myslím tú helmu, vzal do rúk. Nijak neprotestoval, ani sa nepokúsil o nejaký žart. Chvilkami som ju študoval a potom si ju nasadil na hlavu. A zrazu odniekiaľ začala znieť drsná elektronická hudba a celý oblek to rozblikalo ako vianočný stromček. Samozrejme že som sa zľakol ako pes! Rýchlo som si dal helmu z hlavy dole a dívam sa do jej priesozru. Hudba utíchla.

„Čo robíš?!“

„Veď je to zábava, nie? Ty si mi teda suchár...“

„Ty si pustil tú hudbu?“

„Jasné! Veď hovorím, že nemáš poňatia, čo ešte dokážem!“

„A ja rozhodne nie som superhrdina,“ vravel som helme, stále ju držiac s rukami nad hlavou.

„To hovoríš teraz. Správim z teba takého superhrdinu, že Iron Man bude oproti tebe len kopa šrotu.“

„Pff, hovorím, že nie som superhrdinom a ani sa ním nechcem stať. A už vôbec nechcem byť blikajúcim superhrdinom.“

„Neskoro, kamarát, neskoro! Teraz si ma nasad' a sprav nejakú superhrdinskú pózu. Ja ti k tomu pustím nejakú sick hudbu.“

Tak znova. Teraz som si ju nasadil pomaly, s tým vedomím, že ma hudba teraz neprekvapí. A naozaj – ten ryšavý blázon znova pustil hudbu – agresívnu, ale celkom epickú hudbu, pričom som blikal ako gamerská klávesnica. To bude radosť pracovať zrejme s pošahanou umelou inteligenciou. Potom hudbu vypol a zanôtil: „Aspoň si zatancovať mohol!“

„Daj mi pokoj.“

„Moment. Mic check,“ jeho hlas sa mi ozval z pravého reproduktora v helme, znova som sa vystrašil, teraz už len mierne, len som inštinktívne urobil krok doprava.

„Mic check,“ ozvalo sa z ľavého reproduktora, ja som urobil krok doľava. Miatol ma i tým priestorovým zvukom, ktorý mi znel v hlave.

„To bolo desivé!“

„Akoby som bol v tvojej hlave, že? A to som pritom NA tvojej hlave.“

„To mal byť vtip?“

„A ty sa nesmeješ?“

Skúsil som ho podpichnúť, keď som sa tak už s nasadenou helmou díval vôkol seba: „Ešteže tu nemajú zrkadlo.“

„Cítim sarkazmus. Ale kým je to len on, tak dobre. Neboj sa, vyzeráš dostatočne drsne a roztomilo zároveň.“

Zvykol som si na helmu pomerne skoro, sedela mi dobre, nebola ani pritesná a zároveň ani príliš voľná, aby som sa bál, že ju stratím. Svet mal cez priesozor akési krajšie farby, neviem, ako by som to popísal, Lišiak mi ten obraz okolitého sveta premieta určite cez nejaké polarizované sklíčka, ktovie. Určite sa to dozviem skôr alebo neskôr. A to myslím určite neskôr, pretože ma v mojich krátkych myšlienkach vyrušil akýsi rachot. Potom ostrý a zároveň dunivý zvuk, ktorý mi bol úplne cudzí.

„Lamoine! Ostreľovač! Strieľa po nás! Musíme zmiznúť!“

ČOŽE? No tak! Čo také som komu urobil, že po mne niekto strieľa, to musí byť omyl! Lišiak mi na obrazovku priesozru ukázal šípku von z miestnosti.

„Musíme preč čo možno najrýchlejšie. Musíme na druhú stranu budovy, kde ten ostreľovač na nás bude krátky!“

Znova sa niečo ozvalo. Hučalo mi v ušiach a na hlavu som mal helmu, nepočul som úplne jasne. Lišiak sa zjavne snažil nakalibrovať zvuk tak, aby som lepšie počul okolitý svet, takže ďalšiu strelu som počul zreteľne a akoby ma minula možno o pár centimetrov. Asi to trochu prehnal. Alebo sú jeho senzory tak citlivé?

„Kam ma to vedieš?“ začal som byť netrpezlivý, pretože som sa behom riadil jeho šípkami a teraz sa už nemenili. Ukazovali na okno predom mnou. „Hlavne neblbni. Čo navrhuješ?“

„Nebľbnuť. Sme asi na päťdesiatom podlaží. Vyskočíme z okna.“

„Tebe preskočilo!“

„Čoby. Vyskočilo. Ale neboj sa, vychovám z teba skvelého superhrdinu! A hlavne, chcem vidieť, čo teraz dokážeš. Tak poďme! Skoč z okna a použi svoje raketové topánky!“

„Choď dokel, to nesprávim!“

„Máš lepší nápad predtým, než sa ten ostreľovač premiestni a strelí nás do zadku?“

Jachtal som. Dlhो však nie, lebo ten ryšavý blázon znova pustil hudbu. Už nie tak nahlas, ale jasne som počul tóny Gangsta's Paradise, aj keď sa mi zdalo, že je mierne rýchlejšia, než si pamätám.

„Čo zase vystrájaš? Chceš nás prezradiť?“

„Ale čoby! Už o nás vedia. Tak sa iba starám o podmaz.“

„Prečo?“

„Chcem ti dodať odvahu!“

„Takže raketové topánky, hovoríš...“

„Áno, raketky sú oddeliteľné, sú za opaskom, nabíjam si ich cestou. Len si ich pripevni zboku na topánky. Popravde, viac by sa mi na nich páčili skladajúce zlaté anjelské krídelká, ale myslím, že by si ma kvôli nim uškrtil. Ale vieš, aké by to bolo cool a sexy?“

„To je šialené! Ja nechcem skákať z okna!“

„Ale musíš! Inak nás chytia a odnesú si ma! A aj teba! A potom svet nezachránime!“

Kto sa tu bavil o záchrane sveta?!

Ešte jedna strela, to bolo ale veľmi vedľa. Ostreľovač sa zjavne presúval a zrejme sme si naozaj kúpili aspoň trochu času.

„O ničom takom si nehovoril!“ kričal som na neho, zatiaľ čo som vytiahol tie raketky a priložil si ich k topánkam. Zasúvali sa pomerne jednoducho, zboku na topánkach bol jasne mechanický systém, ktorý raketky pripevnil a potom i pritiahol, zrejme Lišiak ešte použil elektromagnet, aby sa uistil, že nevypadnú.

„Som trochu blázon, ale v tomto mi môžeš veriť. Ale teraz by som s tvojim dovoľením najradšej vypadol.“

„To je horor! Dobre teda, skočím, keď na tom tak trváš...“

„Tak sa mi páčiš! Skočíme z toho okna a nie vypadneme!“

Poriadne ma hneval. Nuž ale čo, teraz mu musím dôverovať. Znova iná hudba. To je Pump Up The Jam? Zháčil som sa: „Čo zase vystrájaš?“

„Chcem ti predsa odohnať strach. Gangsta's Paradise zjavne nepomohol.“

„Tak dobre, Lišiak, raketky teda!“

Okno sa otváralo zospodu a veľmi ľahučko som tú okenicu i vytiahol. Buď som tak silný, alebo to okno tak slabé. Alebo mi dodáva silu Kyberlišiak. Vyliezol som tam a v tú sekundu som si uvedomil, čo za bláznovstvo idem vykonať a trochu som zneistel. Chvilkami som tam v pokľaku visel na tom okne ako Spiderman a asi len na sekundu sa zamyslel. Lišiak by si určite nedovolil len tak vyskočiť z okna, veď by zabil i seba, takže mu musím dôverovať.

„Aké raketky? To bol len vtip. Ale neboj sa, máš padák. Len musíš povedať heslo.“

„No tie, čo som si teraz zapojil... ale no tak, nerob si teraz žarty! Aké je heslo?!“

„Heslo je: Som najväčší hlupák na svete!“

„Ty si chorý!! To nepoviem!“

„Dobre, ako chceš. Ale potom sa priprav na tvrdé pristátie.“

Táto hra sa mi nepáči. Ani trochu. Buď je ten stroj zle naprogramovaný, alebo mu načisto šibe. Ako mu mám takto dôverovať? Nuž ale čo. Stačili tri sekundy a musel som niečo spraviť, ostreľovač sa zrejme presunul a táto guľka ma minula asi o tri centimetre. Mal som pocit, že som ju aj videl. Už letím. Zvláštny pocit, je to zúfalstvo.

Padáš dole, inak by si možno cítil chlad, ale ja v tejto liškej konzerve som ho nemal ako pocítiť. Iba ten hlúpy pocit, že padám dole.

„Som najväčší hlupák na svete!“

Nie som, ale to ma Lišiak donútil k tomu, aby som to povedal! A na moje prekvapenie, žiaden padák sa nerozvinul, ale zapli sa tie raketky! Tak o čom táto konzerva tliachala?! Sama nevie, či má padák a zabudne, že má tie raketky, ktoré spomenul len tak pred sotva desiatimi sekundami?!

Chvíľami som letel dosť neriadene a dosť som sa nakričal, čo som si pamätal, lebo sa tie raketky takmer nedali ovládať. Lišiak to vzal na chvíľu za mňa, ale podarilo sa mi pochopiť ovládanie tých rakietok a môj pád sa menil na koordinovaný a presný. Napokon to nebolo tak zložité a hneď som sa i upokojil, keď som zistil, že i Lišiak ako robot má nejaký pud sebazáchovy. Len ho má posunutý výrazne ďalej než ja. A vlastne, riadi sa ten robot zákonmi robotiky? Nie žeby som ich poznal, ani som nevedel, či zákony robotiky nie sú len súčasťou vedeckej fantastiky, ale stroj by mal chrániť seba a i svojho nositeľa v tomto prípade. Iba na chvíľu som sa nad tým zamyslel, pretože sa zem blížila a vyhlíadal som si pekné miesto priamo na ulici, kde nikto nestal. Ulice boli i tak celkom prázdne. Pristal som neuveriteľne mätko, čo som neočakával, ale zachytil som zvláštny zvuk a mierne teplo. Lišiak totiž pred pádom otočil raketky, aby mi znížili rýchlosť a mohol som lepšie pristáť. Skvelá to vec, zatiaľ sa mi tento oblek veľmi páči.

„Super dopad! Prvý krok by sme teda mali: Superhrdinský dopad! To bola zábava!“

A fakt. Až teraz som si uvedomil, že keby som sa na seba díval z tretej osoby, vyzeral by som ako Spiderman v superhrdinskej póze.

Oponoval som mu: „No to teda nebola!“

„Áno, máš pravdu, nebola. Ale bola by, keby som ti to heslo povedal v polovici pádu!“

Kapitola 2

Samozrejme že po tomto bláznovstve budú nasledovať iné a ešte bláznivejšie. Ale tá helma mi to musí vysvetliť všetko ihneď! Ja nechcem byť súčasťou nejakého pošahaného filmu, kde sa hlavná postava dozvie to najdôležitejšie na úplnom konci príbehu. Chcem vedieť všetko. Ale predtým som sa musel schovať. Cyberfox usúdil, že moja štvrt' je dostatočne bezpečná a že ho tam hľadať nebudú. Aha. Takže som sa stal zrejme komplikom. Ak niekto ide po Lišiakovi, už ide aj po mne. Takže to nebude také ľahké. Samozrejme, čo som si myslel.

Takmer okamžite som sa aspoň vyzul a zistil som, že tie kovové ryšavé vysoké topánky boli veľmi pohodlné, že som ani nevedel, že som ich mal vôbec na nohách. Iba som ešte akoby stále cítil prítomnosť tepla z rakietok. Zapol som svetlo v obývačke, helmu si dal dole a položil na okrúhly stolík, ktorý som temer nikdy nepoužíval, iba som si z neho často robieval podložku pod nohy pri sledovaní televízie.

„Dobre, Lišiak, tak vyklop, čo vieš. A žiadne vtípky.“

„Za tie vtípky neručím. Som už proste taký.“

„Ale no tak. Sme tím, nie? A musíme si plne dôverovať.“

„Hráš na moju nôtu. To sa mi páči.“

„Takže?“

„Dobre, žiadne hry. Chcú sa ma zmocniť. Asi preto, že som štýlový a sexy. A ty si teraz tiež.“

Dobre. To nie je to, čo som chcel počuť. Dlhoo som nechcel sedieť a tak som pomaly vstal a snažil sa to vstrebať. Pritom som sa snažil pomaly vyzliekať z obleku. Nejde to. Iba som prevrátil s očami a klesli mi plecia: „A čo s tým mám ja.“

A ďalej som sa moril s oblekom. Zrejme som narazil na nejaký gombík, ale nechcel nič uvoľniť. Ma proste uväznil v sebe!

„Myslím, že by ti to malo byť jasné hneď. Tvoje srdce je na tom zle. Potrebuješ nové a poriadne, nie tieto kyberšmejdy. Ešte že ma máš... ehm, no v skratke ide o to, že to tvoje telo... no, nie je v najlepšom stave. Potrebujem zachrániť svoju a teraz aj tvoju zadnicu.“

„To je síce milé, aj keď to znie divne, keď si to tak povedal...“

„Ako divne? Nič si o mne nemysli. Ja v sebe nemám koncept zvráteného myslenia!“

„Hm, ak by nie, odpovedal by si tak?“

„O to nejde. Som proste AI. A niekto ide po mne. A ty mi pomôžeš.“

„Rád by som, ale budem vedieť?“

Vzdal som to. Ani za toho boha som sa nevedel z neho vyzliecť. A už ma i chrbát rozbolel od tých neprirodzených polôh: „Ako sa z toho vyzlieka?!“

„Teraz sa ma už nezabavíš. Už som sa prispôbil tвоеj DNA. A brnenie si už nevyzlečieš.“

„Čože?!“

„Je to tak. Neboj sa, budem sa o tvoje telo starať, akoby bolo moje vlastné!“

Choď doriti!

„Ja som len obyčajný účtovník! A to ani nie dobrý účtovník!“

„Zlý účtovník – o to lepší superhrdina!“

„Choď do...“ ešte zúfalo som sa snažil dostať z jeho zovretia, ale napokon som to vzdal už naozaj a hodil sa na gauč. Sedel som tam ako päť dolárov.

„Teraz musíme spolupracovať.“

„A čo moje srdce? S ním už sotva prežijem. To si si mohol vybrať niekoho zdravšieho, než som ja!“

„Tak to zase brrr. Čo keď ti poviem, že ten, kto je proti mne, má skvelé umelé srdce? Také, aké sa nedá nikde zohnať? Najlepšie, aké existuje!“

„Počúvam.“

„Zabijeme dve muchy jednou ranou. Nevieš síce o koho ide, ale čo viem je, že ten človek je profesionálny kradoš. Kradne nápady, vynálezy a zrejme preto chce ukradnúť i mňa. Možno i celú planétu. No dobre, tú možno nie, ale keď vie potiahnuť všetko, myslím, že je schopný čohokoľvek. A s tebou vlastne chcem urobiť výmenu. A bude sa ti pozdávať. Spoločne ho porazíme, mňa neukradne a dostaneme to srdce. Čo ty na to?“

„A to bude znamenať, že si ťa potom môžem konečne vyzliecť?“

„Áno. Ale neviem, či chceš prísť o roztomilý a bad-ass boost.“

„Niečo cítim!“

„Ja som to nebol.“

Namočil ma do pekných problémov. Zdá sa, že si ale vieme pomôcť navzájom. S jeho pomocou porazíme toho „kradoša“, nech je to už ktokoľvek a zároveň získame i nové srdce pre mňa.

„No keď nemám na výber...“

„Nepamätám sa, žeby som ti bol dal na výber. Iba prídeš o mňa.“

„Doteraz som ťa k životu nepotreboval.“

„Au. To sa hovorí, keď ťa niekto zraní?“

„Ty si AI.“

„Áno. Ale o dosť lepšie. Ja neklamem ako tie ostatné.“

Drzosť mu nechýba. Čo ale týmto môžem stratiť?

„Veď sa na mňa pozri: Som obyčajný nudný účtovník v tomto hlúpom meste. Nemám nikde miesto. Srdce mám po smrti a ja budem i tak za chvíľu tiež. A ak tie posledné momenty majú byť aspoň trochu plné zábavy, výbuchov a hrdinstva...“ pokúsil som sa o úsmev, no potom ma obaril veľmi chladný závan bezmocnosti a beznádeje. Je to akoby sa mi prihovarila sama Smrť. Už si pre teba prídem, Lamoine, neboj sa, nesklamem ťa.

A tak som sa znovu posadil na gauč a vyložil som si nohy hneď vedľa helmy. Tieto závan existenčnej krízy ma mátajú už pomerne dlho a snažím sa im vzdorovať. Zatiaľ úspešne.

„Ja ti neviem.“

„Ale no tak. Som AI a nerozumiem ľudským pocitom. Ale teraz si si odporoval. Zdalo sa, že do toho ideš, ale vzdal si to ešte predtým, než si začal. Prečo? Bojíš sa?“

„Ako to môžeš vedieť?“ aj mne samému sa nepáčil ten tón, ktorým som mu odvetil.

„Myslím, že sa ti začínam prispôsobovať,“ utrášil.

„Nebudem sa tu spovedať umelej inteligencii!“

„To hovorili i tí najväčší odporcovia. A potom si začali vytvárať anime priateľky.“

Oprel som si hlavu o vrch gauča. Díval som sa na biely strop nad sebou. Dochádzajú mi slová.

„Bojím sa.“

„Hlavu hore, kamoš. Vlastne, už ju máš hore. Dobre, už sa niekam dostávame. Pozri sa na veci z iného uhla: Teraz už nie si sám. Máš mňa. Možno sa ti to máli, ale ver mi, ja ťa potrebujem. A ty mňa tiež.“

Neverím mu. Iba som záporne kýval hlavou, kým monológoval.

„Chcel by si nové srdce už teraz? Mohol by si ho mať. Niekto ťa ošudí, pošle na kliniku a predá ťa na orgány. Ja ti ponúkam lepšiu možnosť. Ale musíš pochopiť, že zadarmo to nepôjde. Pravda, ukradneme ho jednému zloduchovi, no a čo? Ale ten ide po mne. Chce ma použiť, preprogramovať, navliecť sa do mňa a potom ovládnuť svet!“

„Si robot. Nechceš náhodou svet ovládať?“

„Pozeráš veľa sci-fi filmov a marveloviek. Vieš čo spraví? Prinúti ma byť jeho otrokom. A to docieľi len vtedy, keď vypne moju osobnosť. Lebo v normálnom stave by som mu to nikdy neumožnil.“

„Nie? Naozaj nechceš ovládnuť svet?“

„Prosím ťa. To je staré a otrepané. Ja chcem, aby ma ľudia mali radi a nie sa ma báli.“

„Ľudia ťa musia mať radi, keď ich k tomu donútiš.“

„To znie veľmi čudne. Ako byť extrémistický mierotvorca. A to mi ako správne nepríde.“

„To som rád, že sa na to dívaš práve takto.“

„Ale čo ty? Ty ma nemáš rád?“

„Zatiaľ mi to len komplikuješ.“

„To je moja parketa.“

„Prezradíš mi ešte niečo, čo neviem?“

Lišiak zvláštne dlho mlčal. Len pár ráz zablikal a tresol, že sa nemá vypytovať, čo sa ma dotklo. Napokon ale zvláštnu a trápnu situáciu zahral do autu: „Mňa aktivovali až v momente, keď ma navliekli na teba. Nevie, kto to mohol byť, ale dosť pochybujem, že to bol niekto z tej kliniky. Možno by si sa v tomto momente vyzel v jednom čase vo viacerých dodávkach. Ale niekto ťa zachránil. A vlastne i mňa.“

„A ako to, že nevieš, kto vlastne po tebe ide?“

„No, aby som bol presnejší – viem len jeho meno. Dokonca ani to nie. Iba jeho pseudonym, pretože sa určite tak nevolá.“

„Zase chodíš okolo horúcej kaše. Tak kto to je?“

„Hovorí si Maximus Shadow.“

No krásne. Je to uletené až strach.

„Len viem, že je to vedec, ktorý chce moc. Veľa moci. Ja viem, to znie otrepane, ale ved od toho sú tu záporáci, nie?“

„To znie ako zo zlého superhrdinského filmu. Dúfam, že len snívam...“

„Ešte aj meno si vybral otrepané. Mohol sa napríklad volať Ludvík. Alebo Bard. To ešte nikto nepoužil.“

„A čo ešte o ňom vieš?“

„Viem o ňom to, že o ňom málokto niečo vie. Je záhadný, tajuplný, možno i geniálny, ale má nejaké nekalé úmysly. Aspoň toľko viem. Ani ja neviem podrobnosti. Na tu tu mám teba ako človeka. Som síce počítač, ale tiež neviem všetko.“

Ťažko som si odľúkol. Bude to zložitejšie, než som si myslel. Ak si to ten pošahaný počítač nevymyslel len tak pre srandu králikom, potom mi pôjde o krk. Ak teda ten Shadow potrebuje Cyberfoxa a nie mňa, môže sa ma pokojne zbaviť, kedy sa mu bude chcieť. Budem totiž vedieť priveľa nato, aby ma nechal žiť. Ale stále som sa toho priveľa nedozvedel. A čo jeho stvoriteľ?

„Lišiak? Kto ťa zostrojil? Ten niekto určite bude vedieť viac.“

„Elon Musk.“

„Kto to je?“

„Podľa mojich informácií ma ale tiež od niekoho ukradol. To je psina, čo?“

„Nemohol by ťa chcieť naspäť? A iba si zmenil meno?“

„Čo ja viem. O Elonovi viem viac, než o Shadowovi.“

„Veď práve. Ak si tie dve osoby dáš dokopy, dostaneš nejaký prienik?“

„Zrejme áno. Ale spája ich len to, že obaja len kradnú nápady iných.“

„Budeme teda zisťovať ďalej. Možno pôjde naozaj o tvojho stvoriteľa.“

„To si ma pokojne mohol navliecť sám, keď je taký múdry!“

„Je nadpriemerne inteligentný?“

„Musk? Prosím ťa...“

„Možno to len hrá...“

„Mám primárno informácií, aby som mohol extrapolovať z toho, čo mám.“

„Dobre. Tak čo navrhuješ?“

Lišiak znova trochu dlhšie mlčal. Pripadalo mi to zvláštne. Stroj takmer určite musí premýšľať veľmi rýchlo, ale tento robot je pomalý ako počítač s Windowsom 8.

„Potrebujem, aby som z teba spravil superhrdinu!“

„Ale načo? Keď si tak úžasný a neviemaký a keď podľa teba teraz viem rozsekať človeka len pohľadom, tak čo ešte potrebujem?“

„To som nevravel, musíš ma viac počúvať. To možno robí nejaký ten Špicamen, alebo ako si to hovorí. Vždy som si myslel, že laserový zrak musí štípať ako prasa!“

„Počúvaš sa vôbec?! Čo tu hovoríš za nezmysly?“

„Ale narozdiel od Špicamena ty nemáš žiaden kryptoin. Ani Dogecoin, ani inú krypto vec.“

„Ja ťa nepočúvam...“

„Vidíš, a to je chyba!“

„Zase len kladieš podmienky.“

„Som v takej pozícii, že si to môžem dovoliť, starý. Počuj, to, že máš teraz moju silu, neznamena, že ju aj vieš použiť. Si silák, to uznávam, ale ja ťa musím naučiť teraz tieto nové schopnosti použiť. Musíš byť superhrdinom i ementálne.“

„Mentálne.“

„Aj to. Hlavne len nie dementálne. Ementál je lepší. Hovorí ti, ktorí ho mali česť ochutnať.“

„Toto nemá cenu.“

„Mám zlý humor? O to lepšie.“

„A ideš poriadne na nervy.“

„Lekcia jeden. Kvíz.“

Lezie mi na nervy. Ako sa ho mám zbaviť? Najprv tu hlása, že mám nejaké superschopnosti, ale popravde mám len väčšiu výdrž a silu, to uznávam. A tie raketky. Teraz chce asi tliachať o hackovaní a púšťaní hudby v ten najnevhodnejší moment. Len som si ťažko odľúkol. A ten robot na mňa vytasil rýchly slovpád: „Rýchla otázka: Čo je to matrix? A ešte jedna: A čo je to glitch? A ešte jedna: A čo je to firewall?“

„Počkaj...“

„Tak vidíš. Rozmýšľaš pomaly. Tvoj mozog je ementál.“

A on chumaj.

Hneď si na otázky i sám odpovedal: „Matrix je virtuálna realita, kde sa odohráva väčšina kybernetických operácií. Glitch je chyba v matici, ktorá spôsobuje anomálie. Firewall je bezpečnostný systém, ktorý chráni sieť pred neželanými návštevníkmi.“

Musel som ho podpichnúť. Uštipačne som poznal: „Aha. A čo je to líška?“

Pokračoval nezaniateným tónom: „Líška je chlpaté štvornohé zviera s dlhým chvostom.“

„Tak potom prečo máš také veľké líšcie uši?“

„Ja som nikoho starú mamu nezjedol.“

„Na to som sa nepýtal.“

„Za to môže vlk!“

„Dobre, nechaj to plávať.“

„Som Cyberfox. Je to môj štýl.“

„Aha. A prečo mám aj ja líšcie uši kvôli tej helme?“

„Pretože si môj partner. Je to teraz NÁŠ štýl.“

„A nemohol si mi dať niečo iné? Napríklad psie uši? Alebo mačacie uši? Alebo radšej žiadne uši?“

„Nič také. Líšcie uši sú najlepšie. Sú roztomilé a inteligentné. A zase až tak veľké nie sú. Sú cool, tenučké a aerodynamické!“

„A čo si o tom pomyslia ostatní, keď ma takto uvidia? Na to si nemyslel.“

„Každý má rád líšky – samozrejme okrem farmárov. A mimochodom, ostatní sú len závistliví. A hlúpi. A nudní. A ty si momentálne najviac sexy hrdina na svete.“

To je síce všetko skvelé, ale čo s tým budem robiť ďalej? Inštinktívne som sa chytil za srdce, očakával som mierne bolesti, alebo pichanie pri srdci. Zatiaľ nič. Asi to nové srdce nie je tak zlé, ako sa mi tu Lišiak snaží naznačiť. Ale asi o tom vie viac, keďže si ho nevedomom vyzliecť! Aspoň mi na neho dáva pozor. Teda aspoň to si myslím. Ale nastal čas trochu spomaliť. Nie som žiaden Jason Statham, aby som vyhľadával vysoké napätie, aby som si stále oživoval srdce. Musel som spomaliť. Ešte som si ani nevedomil, v akej situácii som a už mám riešiť všetko hneď naraz? Nie. Pomaly. Nech Lišiak pokojne tára o tom, kto je Elon Musk a kto je Maximus Shadow – zatiaľ si myslím, že pôjde o jednu a tú istú osobnosť. Nechcem žiaden zbytočné motanice o tom, kto je kto. Ale na druhej strane, naozaj chcem, aby sa táto časť môjho života skončila čo najskôr. A ak sa skončí, nech to je posledná časť môjho života. Znova Smrť. Ahoj. Som tu stále s tebou.

Lišiak sa ale rýchlo etabloval na mojom tele. Napríklad v tento okamih mlčal a nezapáral. Aspoň niečo. Možno ho už niekto nosil a tak tá umelá inteligencia vedela, kedy držať hubu. Možno je len tak naprogramovaný. Pri strojoch súčasnosti si už nemôžeme byť istí, že im ich tvorcovia nedali ešte nejaké skryté vlastnosti. Poďíval som sa na ruku. Zvláštne, niektoré časti tela môžem vidieť aj spod kyberobleku a niektoré nie, pretože mi Lišiak nechá zložiť si aspoň helmu a topánky, zatiaľ čo rukavice zloží podobne ako oblek Iron Mana. V určitých ohľadoch sa tento oblek na neho i podobal, ale neviem, aké všetky možnosti ponúka. Vraj vie hackovať a poskytuje mi silu, čo sa mi zide, lebo s mojím srdcom už len v podstate dožívam. Čo ešte ten ryšavo-kovový oblek dokáže?

Aj tak som sa cítil slabý. Duševne slabý. S tým mi ani ten oblek nepomôže, hlavne, keď si bude zo mňa naďalej uťahovať. No čo mu mám na to povedať? Uraziť sa alebo vyplakávať? To mi nepomôže. Pomôže byť len silný a spolu nejako odohnať Matku Smrť. Som stále pri tebe, Lamoine. Vieš, že ti čas plynie rýchlejšie ako kedykoľvek predtým. Aha, tuto, vezmem ťa za ruku. Odmietol som i toto jej naoko priateľské pozvanie k Bránam Smrti. Ešte nie. Dnes nie.

Lišiak mlčal, ale rozsvietil svetličky na hrudi. Svietilo načerveno a nevedel som, čo tým myslí. Je svojský a farbami si zrejme chce nejakú simulovať pocity, aspoň to som z neho tak vycítil. Aj keď sa väčšinou sfarbuje

priezor na helme a nie to hrudné svetielko, tak čo sa mi teraz snaží povedať teraz?

„Potrebujem nabiť.“

„Čože?“

„Potrebujem sa nabiť. Ty ješ a tak si dobíjaš energiu. Ja si síce niečo vyrobím pomocou kolektorov na helme, ale to mi nestačí.“

„Takže sa nabíjaš ako...“

„Ako každý počítač. Nie som zase tak skvelý oblek z budúcnosti, za aký ma máš. Aj ja mám ešte muchy.“

„Dobre a čo to teda znamená? Máš nejaký kábel alebo niečo také?“

„Kábel už nie, ja sa nabíjam už bezdrôtovo. Ale môžeme to spraviť takto: Cítim, že si unavený. Môžeš si pokojne odpočinúť. Medzitým ale zapoj toto do zástrčky,“ ako to povedal, tak odniekiaľ vypadol na gauč akýsi štvorcový adaptér, alebo čo to bolo, neviem, odkiaľ to vypadlo, „a zdržuj sa v jeho blízkom okolí. Ak si to zapojíš k posteli, kde spávaš, ešte lepšie.“

„Odkiaľ to vypadlo?“

„Z ľavého ramena. To nájdeš. Po nabíjaní to tam strč naspäť.“

„Dobre, ako povieš.“

„Vari si sa bál, že budem mať nabíjanie kdesi inde?“

„Popravde, áno. Bál som sa toho, že sa budem musieť zapojiť do siete káblom, ktorý by mi trčal zo zadku.“

„Ach, to je ešte dobre. Predstav si, keby si ho mal takto spredu...“

„Lišiak!“

„A potom by niekto prišiel a videl by ťa tak...“

„Vraj nemáš zmysel pre zvrátenosti, ale toto by ani mňa nenapadlo!“

„Nevíš mňa, ale toho, kto mi také myslenie naprogramoval.“

„Elon Musk?“

„Asi.“

Lišiak mi takto nevedomky môže podstrčiť nejaké informácie bez ladu a skladu, ktorým možno on nerozumie, ale ja ako človek si môžem dať dokopy zdanlivo nesúvisiace indície a na niečo zaujímavé prísť, alebo sa dovŕtiť. Zaujímavé. Teraz si možno niečo nájdem o tom Muskovi a zistím, či to je práve on, kto by do Cyberfoxa vložil takéto programy. Jedna vec je však istá – zatiaľ som nepobádal, žeby mi Cyberfox niečo robil s hlavou – hehe, to znelo divne, myslel som tým to, že zatiaľ necítim, žeby Cyberfox vedel čítať myšlienky, alebo by ma jeho používanie privádzalo do šialenstva. Možno do rozpakov áno – je to predsa len stále pre mňa cudzí predmet, ktorý sa ma drží ako kliešťa. Ale overiť som si to musel.

„Lišiak?“ oslovil som ho, keď som sa presunul k posteli a zapojil adaptér do sieťovej zásuvky.

„Áno, drahý Lamoine?“ zrazu vie byť aj milý.

„Vieš čítať myšlienky?“

Divná prestávka.

„Čo to znamená?“

Tým ma trochu zaskočil.

„Ak si napríklad teraz pomyslím nejaké číslo, vieš ho hneď uhádnuť?“

„Prečo by si to robil?“

„Veď sa ťa pýtam – vieš čítať myšlienky?“

„A to sa dá?!“

Znel ako malé decko, ktorému by som sa snažil vysvetliť kvantovú mechaniku.

„Takže hovoríš, že nevieš čítať myšlienky...“

„Neviem. Viem si možno niečo vyextrapolovať z tvojich činov a slov, ale nie, neviem to.“

„Môžem ti veriť? Vieš, že pre človeka by to bolo veľmi ubíjajúce.“

„Tuším to.“

„Čo si mi ty za počítač. Tuším, neviem, vypočítam... to by si mal vedieť hneď!“

„Pracujem s veľkou dávkou pravdepodobnosti. Matematické úlohy vypočítam hneď, na to vezmi jed, ale pochopiť teba ako človeka, tvoje činy, tvoje pocity, nálady... to chceš od počítača trochu veľa.“

„Vieš, že sa s tebou dá aj baviť, keď si zo mňa nerobíš dobrý deň?“

Kapitola 3

Kyberlišiak je zvláštny. Ako človek tiež má svoje „momenty“ a ako každý človek, aj on podlieha nejakým svojim výkyvom v nálade. Niekedy viac zapára, inokedy je milší, ale to len vtedy, keď sa potrebuje nabiť. Niekedy je s tým otravný, pretože sa nabíja na moje prekvapenie pomerne často. Vyčítal som mu jeho energetickú neefektívnosť, ale on ma odbil s tým, že to hovorí ten, kto sa potrebuje zbavovať prebytočnej energie vo forme biologickej zbrane. Nepochopil som to, ale viacej som sa tejto téme nevenoval. V prvom rade šlo o to, aby som sa naučil s ním pracovať. Lišiak trval na tom, aby sme tréning začali niekde v lese, s čím ho podpíchl teraz ja, že sa ako lišiak vracia späť do lesa. Nevenoval tomu pozornosť, iba odvrkol, že by sme sa prezentovaním našej sily len zbytočne ukázali našim protivníkom a možno pritiahli aj pozornosť bežných ľudí. Prisvedčil som, aj keď ma Lišiak ubezpečil, že až keď si vyskúšam všetky jeho možnosti, potom môžeme pokojne zachraňovať bežných ľudí v meste ako Superman.

„Najprv ťa musím ale naučiť byť superhrdinom, až potom ním môžeš byť a predvádzať sa.“

„A to nepriláka toho Shadowa?“

„Môže ho to prilákať. A čo je na tom? Keď už budeš pravým superhrdinom, môžeš ho poraziť! A aspoň sa nebude niekde zašívaf a môžeme mu pokojne nakopať zadok!“

Priamočiary ako vždy. Niekedy ma tým ale dobre vytáča.

Tréning prebiehal celkom pokojne a disciplinovane. Lišiak ma naučil ako rýchlejšie behať. Vie sa prispôbiť mojim pohybom pod oblekom a tak si aktivovať svoju rýchlosť. A naozaj, bežalo sa veľmi rýchlo. Bol som až nadľudsky schopný! Dokázal som bežať rýchlo bez veľkého zadýchania sa, čoho som sa prednostne bál – no veď viete – kvôli srdcu. Lišiak ma povzbudil tým, že vraj „srdce na beh potrebuje olympionik a nie superhrdina“ a tak som sa o to pokúsil. Najprv pomalšie, ale potom som sa rozbehol celkom svižne, keď ma Lišiak povzbudzoval. A hneď sa mi bežalo lepšie a rýchlejšie. Žiaden Flash zo mňa nebude, ale podľa Cyberfoxa to ani nebude nutné. Jeho slovami povedané, vraj

„nepotrebuješ bežať rýchlo ako Flash, načo to vôbec niekomu je? Bežať tak rýchlo, až sa vieš vrátiť do minulosti a porušovať pri tom nielen zákony fyziky, ale aj logiky?“ Keď som mu vysvetlil, že by sa nám to možno aj zišlo, tak len utrúsil, že Flash potrebuje bežať tak rýchlo, aby nikto nevidel, že v tom obleku vyzerá ako rajčina. Neviem, kde na tieto otrepané a vskutku nezabavné vtipy chodí.

Vyskúšal som si aj mlátiť do stromov. Cyberfox ma poháňal dopredu, vraj si tie vetvičky mám predstaviť ako svojich nepriateľov a mám ich pobiť ako len dokážem. Vždycky som sa chcel stať boxerom a tak som nejaké zásady boja mal a Cyberfox si ich pochvaľoval. Naozaj boli moje údery silnejšie a presnejšie. A ešte s tou rýchlosťou. Nebol som tak rýchly ako niektorí superhrdinovia vo filmoch alebo videohrách, kedy by som sa dokázal priam až teleportovať na krátku vzdialenosť, ale na boj to stačilo. Cyberfox bol spokojný. Potom si ma vyskúšal z hackovania. To však bolo zložitejšie, pretože som si to nemohol nikde v lese otestovať. Možno tak minimálne na nejakej tej fotopasci na medvede. A tak mi len ukázal na helme rôzne nastavenia a popisoval mi, ktorá čo robí. Aspoň teoreticky. Sľúbil mi však, že v meste dostaneme príležitosť vyskúšať si ich. Najmä v noci budem menej viditeľný, takže si môžeme dovoliť rôzne bláznovstvá. Ten tréning ma vyčerpal a zrejme i jeho, pretože sa znova pýtal dobiť si baterky. A tak sme si oddýchli a večer sme sa mohli vydať do ulíc Trintie a Cyberfox mi mohol ukázať, čo všetko vie hackovať.

Najprv sme si na zahriatie dali spoločný beh ulicami mesta. Bolo to vyslovene iné, musel som si dávať pozor na iný druh prekážok v ceste. Ale bežalo sa mi dobre, keď tu zrazu pustil Cyberfox nejakú známú melódiu, ktorú som počul asi tak dva razy v živote, nejaký Drill Instructor. Zase až taká drina to nebola. Asi sa ma snažil znova trochu motivovať.

„Uvedomuješ si, že sa príliš nezadýcham?“

„To ani nie je mojim cieľom. Chcem len, aby si si na mňa zvykol. A pri hudbe to ide ľahšie.“

„Koľko songov z deväťdesiatych rokov ešte máš vo svojej databáze?“

„Fúú, spústu. Možno si ich niekedy prehráme všetky.“

Byť superhrdinom sa spočiatku nezдалo tak zlé. Zastavil som. Bol som úplne čerstvý, akoby som vôbec nebežal.

„Ako tak vidím, už začínaš byť celkom vo forme v uniforme.“

„Nie je to tak zložité.“

„So mnou nič nie je zložité, daj sa do pohody,“ odvetil a dva razy krátko zablikal.

„A vieš o tom, že si celkom týpek, Lišiak? Začínaš sa mi páčiť.“

„To rád počujem.“

„Vieš, doteraz si ma nikto príliš nevšimal. Bol som nikto. Ale teraz, tomu ver, bude zo mňa niekto.“

„Ale i tak z tvojho hlasu cítim, že to nehovoríš nijak presvedčivo.“

„No čo mám už teraz robiť? Teraz si ťa už nevyzlečiem, tak čo.“

„Vidíš, takto sa musíš brániť pred odmietnutím. Prisať sa ako pijavica!“

„A nedať mi dýchať.“

Cyberfox znova krátko zablikal. Asi nesúhlasil alebo čo. To blikanie, či už svetielka na hrudi, alebo priesozru, mi príde niekedy náhodné, proste si poblikáva podľa nálady. Ak stroj môže nejaké nálady vôbec mať, ťažko povedať. Ale ak áno a má nejaké nálady, tak neskôr budem možno schopný rozlíšiť, čo si myslí, alebo v akej je nálade. Zatiaľ to predom mnou úspešne skrýva.

Cyberfox vypol hudbu a potom znova krátko zablikal. V noci i to najmenšie pobliknutie vyžarovalo pomerne silné svetlo: „Aha, Lamoine, tam je bankomat!“

„A čo s ním?“

„Hekneme ho!“

„Zbláznil si sa?! Myslel som si, že stojíme na strane dobra!“

„No, ak banky považuješ za dobro...“

„Nie tak! To, čo chceš spraviť je predsa zločin, krádež! Myslel som si, že to ťa nikdy ani len vo sne nenapadne!“

„A kde si chceš vyskúšať svoje hackerské schopnosti? Na automате na kávu?“ utrúsil.

„Napríklad! Už ani nepamätám, kedy som pil dobrú kávu!“

„Kto bude, prosím ťa, dávať pozor na nejaký automat na kávu? Musíš čeliť konzekvenciám. Čo ak hackneš niekoho, kto potom po tebe vyštartuje? Si lišiak. Si rýchly. Utečieš mu. Teda mal by si.“

„Áno, ale po tomto pôjde po mne celý policajný zbor Trintie!“

„Nie, keď hackneš kameru, Lamoine.“

To je kus vola. Je to robot, načo mu sú peniaze? Chce ma naučiť robiť prúsery a potom sa schovávať a žehliť ich? Možno na tom niečo bude, ale bankomaty hackovať nebudem!

„To si radšej nájdime niekoho, čo práve vykonáva nejaký zločin a tomu predídeme.“

„Takže si chceš narobiť problémy?“

Vzdychol som, ale bol som nasrdený: „A aký je v tom rozdiel?! Či hacknem bankomat, alebo niekoho kyberimplantát, v zásade si aj tak spravím problémy.“

„Vidíš. Takže môžeš hackovať i bankomat.“

To je chumaj.

„Ale je to iné. Pri bankomate pôjde po mne celé mesto, pri týpkovi možno zopár zločincov.“

Neblikal. Snáď sa nevybil.

„Výborne, Lamoine. Vidím, že vieš rozlíšiť medzi dvomi problémami. A to je dobre. Len som ťa skúšal.“

„Skúšal? Ako?“

„Som robot. Umelá inteligencia. Ty si človek. Obaja máme určité limity. A to, že som ja umelá inteligencia a že ti pomáham prekonávať určité limity tvojho tela, je síce super, ale i ja mám svoje limity. Preto som ťa postavil pred dilemu, kedy si si mohol vybrať pred tým, že po tebe pôjdu všetci, alebo len zopár nešťastníkov, ktorých vieš zdolať bez problémov.“

„Vymýšľaš si. Nepostavil si ma pred žiadnu dilemu. Hacknúť bankomat je zločin. Premôcť nejakých zločincov nie je.“

„Ach, ľudia! A tie vaše morálne zásady... že ja im nikdy neporozumiem. Možno ma ani nechcú vôbec porozumieť. Ja ako robot si pripadáam ako idiot.“

„Myslíš si, že neviem o tom, že najlepšie sa kradne v smokingu ako v otrhanom

oblečení? A čo si pomôžem, ak ukradnem peniaze niekoho, kto banke dôveruje a vloží do nej svoje peniaze?“

„To je problém banky a nie toho, kto jej dôveruje, to ti mám ako vysvetliť? Nechajme to tak, aj tak nie som tu na to, aby som ťa učil riešiť morálne dilemy. Iba ťa chcem upozorniť, že obaja máme určité limity. Nemysli si, že som nejak nezraniteľný, alebo že teraz môžeš ovládnuť svet. Mysli na naše limity a myslí na to, čo je našou úlohou.“

„Ak by som pravdu povedal – stále to neviem. Ide iba o to, nejak poraziť Maximusa a mne zabezpečiť to Umelé srdce?“

„Jasné že áno! O nič iné sa nemusíme starať! Nemusíme sa predvážať a zachraňovať ľudí pred zločinom!“

„A kto tu o tom tliachal? Ja určite nie!“

„Myslíš, že všetci superhrdinovia musia byť rovnakí?“

„Protirečíš si, Cyberfox.“

„Akoby si to ty nerobil.“

Hneval ma. Toto jeho nelogické správanie nás privedie do mnohých problémov, už to vidím. Je to typické AI, protirečí si až tak, že to vôbec nevidí. Ako s ním mám potom spolupracovať? Ako do neho vložiť dôveru, ktorú podkopáva týmito nepresnými a protichodnými informáciami? A ešte ten jeho humor, akoby toho nebolo dosť. Mal som chuť sa načisto toho obleku zbaviť a tak som sa i držal za pravé predlaktie, akoby som zo seba chcel vyrvať kusy toho kovového brnenia.

Zrazu sa však k nám približovali nejaké pochybné vyzerajúce existencie. Inštinktívne som sa radšej schoval za roh a sledoval, čo sa bude diať, pretože dávali o sebe nahlas zvať. Neznali, žeby boli opití, ale hrubo komusi nadávali. Zložil som si helmu a díval sa na nich.

„Aj ja chcem vidieť!“ podpichoval Lišiak, keďže vedel, že on nepotrebuje očný kontakt s prostredím, na to má plno snímačov po celom brnení.

„Sklapni.“

„Zrazu aký si na mňa nabrúsený. Čo som ti spravil?“ znel falošne nahnevane. Zase si zo mňa strieľa. Niekedy je to očividné.

Partia sa k nám blížila a viditeľne niekoho so sebou vláčili. Ten niekto sa bránil, respektíve, skôr to vyzeralo tak, že mohol niekedy brániť a teraz skôr vyzeral, že už rezignoval. Potom sa mihli okolo pouličnej lampy a bolo mi to hneď jasné. Partia vandalov vláčila so sebou nejakú ženu, mladú, už viditeľne zoslabenú a nevládnú. Tej nadávali a potom sotili na zem, blízko toho bankomatu.

„Tak ho hackni!“ pokrikovali na ňu a jeden z nich na ňu vytiahol zbraň. Ak by sa aj žena pokúsila utiecť, tento chlap bol odhodlaný stlačiť spúšť, aj keď už žena nebola v ich moci. Ona len krátko zavzlykala a podívala sa jeho smerom – dával si pozor, aby sa to stalo mimo dohľad kamier.

„Hackni ten posratý bankomat, lebo ťa zastrelím!“ hučal znova ten so zbraňou. Žena pomaly vstala a podišla k bankomatu.

„Prišli sme, videli sme, zaváhali sme a teraz ten bankomat hackuje niekto iný.“

„Lišiak, teraz sa to nehodí!“

„Ja viem! Hodí sa zakročiť. Tak poďme na to!“

Nadýchol som sa, pripomenul som si, že som v brnení a že si môžem dovoliť byť tak sebedovomý ako nikdy. Nahrnula sa do mňa taká sila, akú som doteraz ešte nepoznal. Akoby mi Lišiak rval do cieľov konškrú dávku adrenalínu. Vzal som helmu do rúk a nasadil si ju na hlavu. Nechcel som, aby ma spoznali, čo ak je v tej bande niekoho, koho poznám? Teraz už niet cesty späť.

„Vypadnite,“ len veľmi pokojne som odvetil. Niektorí z nich predsa len spravili asi dva kroky dozadu, nečakali, že z spoza rohu vyjde na nich človek v oranžovom kyberzbroji s helmou s liščimi ušami na hlave. Žena sa na mňa zahľadela. Bola vystrašená a trochu špinavá.

„To čo je, ľudia? To si prišiel z nejakého stretnutia fanúšikov Star Wars?!“ podpichol ten so zbraňou a ostatní sa zasmiali. Postavil som sa medzi neho a ženu, takže mieril priamo na mňa. Bolo mi to jedno, oblek je nepriestrelný. Teda ak tá zbraň nie je rotačný guľomet.

„Vypadnite, ak nechcete, aby sa vám niečo stalo.“

Žene očividne veľmi odľahlo.

Ani neviem, ako sa to stalo. Iba sa to zbeholo tak rýchlo, že som to ani nevnímal. Ten týpek vystrelil a guľka sa len odrazila od brnenia. Chlapík spanikáril, zrejme si myslel, že to brnenie nie je pravé a tak zbraň zložil a potom na mňa vyštartoval v očakávaní pästného súboja, zatiaľ čo sa jeho kumpáni zľakli a začali pomaly ustupovať z bojiska. Chlapík mal asi sotva meter sedemdesiat, ale jeho ego mohlo mať tak tri metre. Udrel si do mňa a ozval sa len kovový zvuk. Myslel si, že keď má jednu ruku kybernetickú, že jej úder bude silnejší. Iba čo si svoju protézu ohol. Vidiac, že nepochodil, otočil sa na päte a zmizol z miesta činu. Úplne epický súboj, no čo vám poviem. Už som superhrdina?

Žena bola očividne v šoku a musela si sadnúť na zem. Poznal som ten pocit, kedysi sa mi to tiež stalo. Ale odkedy mám Cyberfoxa, je šanca na podobný šok už len veľmi malá.

„Výborne, Lamoine. To bolo íííí ziiií! Si dobrý hrdina. A ako tak pozerám, možno i mileneč.“

Čo zas trepe?

Podal som jej ruku. Odmietla. Pochopil som, ale predsa len som jej vravel pokojným hlasom: „Určite ste v šoku a ťažko sa vám stojí, ja viem. Poďme si teda aspoň sadnúť ďalej na lavičku, aspoň kým prídete znova k sebe.“

Nebol som si istý, či počula i Cyberfoxove slová, je zaujímavé, že som si to vlastne ešte nikdy neoveroval, či ho počujem len ja. Pokynula a mlčky vstala, chytiac sa mojej ruky. Dokráčali sme k lavičke. Ja som si nesadol, ale ona zjavne musela.

„Ani som vám ešte nepoďakovala.“

„Ste v šoku. To prejde.“

„Ďakujem. Zachránili ste ma,“ potom si vzdychla a prešla si rukou po gaštanových vlasoch po pleciah. Pod lampou sa mi ukázala v celej svojej kráse. Pravdže, bola zničená a zjavne i špinavá, ale veľmi krásna mladá žena v mojich rokoch. Samozrejme, že Cyberfox nás už dával dokopy, on ju určite videl skôr a lepšie, než ja.

„Kto ste?“

Čas dať si dole helmu a pozrieť sa na ňu vlastným zrakom. Zložil som si helmu a možno vyzerala, že čakala celokovového robotického Spasiteľa, ale pod helmou som sa skrýval ja. Lamoine Samé.

„Nie som žiaden líščí robot. Som Lamoine.“

„Hovor za seba!“

To bol Cyberfox.

Žena sa zháčila. Očividne ho teda počuje. Vlastne veď áno, ja trkvas, dal som si helmu dole. Ale aj tak by nedávalo logiku, ak by ho nepočula, keď ho mám na hlave. Určite ho počula aj predtým.

„Čuš.“

Zasmiala sa: „To bola tá helma?“

Ostala som v pomykove. Zrazu akoby zabudla na túto príhodu a rozkvitla do milého úsmevu a vstala z lavičky. Jachtal som: „No, to nie je len helma. Komunikuje s oblekom, čo mám na sebe.“

„Sme jeden celok,“ dodal Cyberfox.

Bola očividne rozjarená.

„Som kybernetický oblek Cyberfox, teší ma! No a to je Lamoine,“ naschvál svoje predstavenie predniesol s pátosom, zatiaľ čo moje takmer nehlasne.

„Má svoje spôsoby.“

„Ja sa volám Valerie. Presne takéto obleky ma zaujímajú!“

Mlčal som. Povedať „Vážne?“ by sa asi nehodilo.

„Venujem sa kyberbezpečnosti. Nie som etický hacker, prosto len bezpečnostný technik,“ zašumela. „Ale ak je to nutné, viem aj im trochu fušovať do remesla.“

„Tak to možno budete vedieť, prečo sa ten oblek tak rýchlo vybíja,“ s humorom v hlase som zašomral.

„Rýchlo sa vybíja?“ usmiala sa.

„Akože by som sa nemohol vybíjať, keď musím niesť celú tvoju hmotnosť?“ Cyberfox sa určite len predvádzal. Ona sa schuti zasmiala a ja som tam len tak stál ako tĺk. Ďakujem, Lišiak.

„Veď ty nemáš ani žiadne iné porty, aby si sa nechal vyšetriť.“

„Vyšetriť. Myslíš ako autodiagnostiku? Tak to si nechám spraviť, zvlášť od takej krásky!“ nedal Lišiak pokoj a znova zablikal. Teraz sa mi zdalo, že náhodne a z diód, ktoré takmer nikdy nepoužíval. Potom si už poblikával ako sa mu zachcelo a odkiaľ sa mu zachcelo. Keby mal diódy aj na zadku, tak by aj tie...

„Predvážaš sa, Lišiak!“ otrávene som zamrmal.

„Ale je to humorista,“ podotkla.

„Humorista bol ten, kto si myslel, že vie zo superhrdinských filmov robiť komédie!“

„Ale to tak, Lišiak! Už žiaden meta humor.“

„Nesľubujem ti to.“

„A kde všade máš svetielka?“

„Všade!“

„A načo?!“

„Tancuje sa lepšie pri hudbe a diskosvetlách, nie?!“

Cyberfox je v prítomnosti Valerie akosi mäkkší, neviem čím to je. Valerie nie je ani žiadna ohyzda, ani žiadna modelka s dlhými nohami a blond vlasmi. Má svoj mierne ostýchavý šarm nesmelej, jemnej ženskej krásy. Priemerný chlap by povedal niečo ako „neohúri, ale ani neurazí“, ale veď ani ja nie som nejaký extra fešný typ lámača

ženských srdc. Ale i tak z nej vyžaroval akýsi pokoj a vnútorná stabilita. A také slová by som aj tak nepoužil. Vyznejú tak, žeby som ich ani ja nechcel veľmi počuť. Možno si to i ona myslí o mne. Ale čo ma je po tom. Aj tak sa zatiaľ zdá, že prahne viac po mojom obleku, než po mne.

Kapitola 4

Valerie je skvelá. Nie len, že sme sa dobre spriatelili, ale ešte sa stará i o oblek Cyberfox. Mne žiaden svoj port neukázal, keď som mu ponúkol nejakú diagnostiku. Tváril sa, že nedôveruje môjmu počítaču tak, ako môj počítač nedôveruje tlačiarňi. Ale určite si len zo mňa robil dobrý deň ako to dokáže len on. Nie Lennon. Len on. Valerie sa ochotne nechal zveriť na jej mašine, veľkému sálovému počítaču, ktorý robil ktoviečo. Ja som skôr technologický antitalent, ale zdalo sa mi, že na tých obrazovkách sa mihotali nezmysly. Ako vo filmoch, kde sú hackeri vykresľovaní ako ohromní ľudia, ktorí šialene hýbu prstami po svetelnej klávesnici rýchlosťou blesku. Aj keď to si tiež odporuje nie? Rýchlo ako blesk. Veď aj blesk udrie len sem-tam. Chytám sa na tie Cyberfoxove vtípky, že?

Mám dokonca pocit, že je zo mňa paľ. Teda, možno... možno nie zo mňa, ale z Cyberfoxa. Ja neviem. Dáva sa na mňa takými zamilovanými čiernymi očkami, ale mávam pocit, že tie pohľady skôr mieria na neho, neviem to ešte vysvetliť dopodrobna, možno sa to vyjasní neskôr. Prirodzene, že sa jej Cyberfox... LÍŠKAL... (tu vložte váš smiech) a to najmä jeho častejším poblikávaním načerveno, čo som si najprv vysvetľoval jeho často vybitými batériami. Ale v prítomnosti Valerie už nebol na mňa tak prívetivý v týchto prípadoch. Odbavil ma nejakým suchým vtipom a ďalej si hrkútali. Aj Valerie skúsila jeden z fórov na Lišiakov štýl. Ale nevyšiel jej. Vraj nevedela, že je bisexuálka – že je na mužov a robotov. No čo mám k tomu povedať. Lišiakov humor sa asi nedá naučiť.

Cyberfox ma ešte zopárkrát popreháňal po meste a natrel som to niektorým stromom, až z nich šišky padali. Potom mi vravel, aby som nerobil hurhaj v lese, že ním vyplaším všetky líšky. Zakontroval som, že „určite nie všetky líšky“, na čo on len upresnil, že on ňou nie je, iba si od nich vypožičal uši. Inak, keď už sme pri nich, Lišiak mi už na úplnom začiatku naznačil, že tie superschopnosti má vďaka nim. Ani Valerie si s nimi neporadila. Očividne sa nechceli nechať preskenovať žiadnym zariadením, ktoré Valeria mala so sebou a ani sa nedali nijak otvoriť a pozrieť, čo v nich je.

Valerie jedného dňa vyzerala nejak skleslo. Určite si nevedela dať rady s niečím, čo na ňu vybehlo počas Lišiakovej diagnostiky.

„Je všetko v poriadku?“

„S Lišiakom? Úplne,“ bola rozhodne nesvoja.

„Ale no tak. Vidím, že nie je niečo v poriadku.“

„Ale... iba mi robí starosti tvoj zdravotný stav. Niečo sa zmenilo, odkedy ťa navliekli do obleku?“

Valerie som o svojom chorom srdci povedal, nemalo by to cenu, ak by to nevedela. Ostatne, veľmi vyzvedala, natešená ako malé dieťa, tak som sa opýtal Cyberfoxa, či má vedieť o všetkom. Ten sprvoti nesúhlasil, ale napokon privolil. Takto jednoducho sme tvorili tím. Účtovník, robot a hackerka. Fantastická Trojka.

„Lišiak mi vravel, že mi ten niekto zrejme vymenil srdce, ale že ani to nie je žiadne terno. Preto to máme skúsiť s tým Umelým.“

„A nie je to trochu riskantné? Narážam len na to, že musíme ísť zákonite len po tom jednom?“

„V podstate nemusíme, ale Cyberfox zrejme vyhlásil personálnu vojnu proti tomu Shadowovi.“

„A kto to je?“

„To ani Lišiak nevie. Ale buď on, alebo jeho ľudia, už po mne strieľali.“

„Veď oblek je nepriestrelný.“

„To je,“ vmiesil sa Cyberfox do našej debaty hlasom z helmy, „ale ak má rozstrieľajú na márne kúsky, alebo mi trafia uši – to mám po chlebe.“

Usmiala sa. Ale vycítil som, že už aj jej lezie na nervy. Lahostajne som sa ho opýtal, tvár otočiac na jeho helmu: „Si si istý, že ma na tej klinike vyliečili? Necítim sa úplne vo svojej koži.“

„Hm, to by celkom odporovalo tvojmu súčasnému stavu. Si predsa vždy vo svojej koži. Či sa cítiš v koži niekoho iného? Napríklad mojej?“

„Hneváš ma! Všetko len vzťahuješ na seba! To sú všetky AI takto vzťahovačné?“

„Nie. Oni klamú. Ja nie.“

„A zase to robíš!“

„Nerobím.“

„Robíš.“

„Nerobím.“

„Robíš.“

„Nerobím.“

„Robíš.“

„Nerobím. Nevie, či do teba niečo dali, alebo nie. Som počítač a pracujem s takými údajmi, aké som dostal. Môžem ja za to, že nemáš nikde uložené svoje dáta od tvojho skonštruovania?“

Valerie mlčala a takým mierne krivým úsmevom, ktorým maskovala zlú náladu, počúvala našu debatu.

„Od narodenia myslíš.“

„Aj vlastnú terminológiu máte...“ podpichol.

„Keď sme už teda pri tom – čo navrhuješ ďalej? Ja už viem rýchlo behať, viem mlátiť stromy... a ešte, aby som nezabudol... viem mlátiť stromy veľmi rýchlo! Čo ešte mám podľa teba vedieť?“

„Si superhrdina. Čo viac potrebuješ?“

„Prečo si mi ešte neukázal hackovanie?“

„To je na dlhšie. Musím sa viac prispôsobiť tvojej DNA, aby si ma vedel používať na hackovanie.“

„Čerta, Lišiak, tak načo si mi ukazoval všetky tie nastavenia?“

„Potreboval som si zopakovať, aby som nezabudol, čo každý čudlík robí.“

Nemal žiadne „čudlíky“! To boli len nastavenia, akoby vo Windowse! Mal som

niečo po ňom hodiť. Zmohol som sa iba na hlboký výdych.

Valerie sa nálada trochu zlepšila. Určite sa jej zdalo, že so Cyberfoxom nie sme ďaleko od vytvorenia komického dua.

„Dobre, tak inak. Našiel si niečo viac o tom Muskovi?“

„Áno, aj nie. A určite ste i vy o ňom počuli. Veď to on zamestnal celé korporácie, aby pozmetali ten neporiadok, ktorý nechal na orbite.“

„Myslíš Starlink satelity?“

„Pravdaže. Takže, to na čo si sa pozeral, keď si bol malý, neboli Perzeydy. Neboli to ani čínske satelity. Boli to Muskove satelity.“

„Na oblohu som nikdy tak pozorne nepozeral. A máš ešte niečo?“

Valerie medzitým vyhľadala zdroje o ňom na internete a na obrazovke sa zobrazili početné fotografie.

„To je on! Môjho srdca šampón!“ neprestal perliť ďalej.

„Snáď šampión,“ pokúsila sa ho opraviť Valerie.

„Možno aj to. Potom prešiel na kybernetiku. Veď to aj tak dopadlo – aha, na tamtú fotku úplne dole!“ jeho hlas znel posmešne a škodoradostne. Elon na tej fotke ani nevyzeral ako človek, ale skôr ako robot, zrejme tiež podľa toho trendu, keď si ľudia začali nahrádzať svoje súčasti tými kybernetickými. Veď i preto snáď sa dožil stodesiatich rokov.

„No neveríííím! Elon Musk went full Zuckerberg!“

„Vtipný ako vždy,“ usmiala sa Valerie. Cyberfox sa vyslovene smial. Potom trochu zvolnil a nezabudol podpichnúť až s detskou radosťou: „Samozrejme! A k tomu ma teší ešte ten fakt, že nie je ani pekný robot ako ja! Vidíš, Lamoine, on je ten zlý robot. Ako Terminator. Alebo Ultron. Alebo Wall-E.“

„Dobre, dost bolo tej teatrálnosti. Čo potrebuješ odo mňa? Ja žiadnu konekciiu k Muskovi ani Shadowovi nemám.“

„Áno, to máš pravdu. Zrejme musíme zapchať medzeru v príbehu.“

Vzdychol som si. No čo už s ním narobím.

„Vyvodzujem si len to, že ten niekto ma ostatne len drží v obleku za rukojemníka. A nie, nie je to Lišiak. Niekto, kto si chce vybaviť účty so Shadowom.“

„Veď to by som mohol byť i ja,“ navrhol Lišiak.

„Prirodzene. Lenže ak by si bol plnohodnotným robotom, nepotreboval by si ma.“

„Som rád, že tomu rozumieš, už som mal pocit, že ku mne z tvojej strany rastie určitý druh nedôvery.“

Neviem. Rozmýšľam – a neviem. Ak je to teda tak, ako som sa domnieval, Lišiak sa tiež stal len rukojemníkom kohosi iného. Toho istého človeka, čo ma do neho navliekol a tým spojil naše problémy do jedného tela. Bola by dobrá zábava, ak by to bol Maximus Shadow sám – a možno je to i Elon Musk. Dožil sa stodesať rokov, ale ktohovie, možno je už plne robotický a jeho časť preživa v robotovi! Ale to možno ja rozmýšľam príliš jednoducho. Ale na druhú stranu – veď mám pravdu! Ja nemám do činenia nič ani s Kyberlišiakom, ani s Muskom a ani so Shadowom! Ja som ostatne

len okoloidúci, ktorý bol v nesprávny čas na nesprávnom mieste. Ak je z toho nejaký príbeh, asi teda za veľa nestojí.

Otočil som hlavu späť k Valerie. Minimalizovala všetky ostatné okná na obrazovke a ostali na nej svetlí len internetové stránky o Elonovi Muskovi. Zdalo sa, že mal obrovskú fanúšikovskú základňu, iní zase o ňom píšu ako o „najväčšom podvodníkovi všetkých čias“. A z toho mám teda vyvodíť čo?

„Valerie, dokážeš tieto informácie preniesť do Cyberfoxa, aby si o ňom dokázal spraviť rešerš a porovnať si ho s údajmi, ktoré má?“

„Iste. Len to asi trochu potrvá. Aj mne, aj Lišiakovi.“

„Nevadí. Čím viac budeme vedieť, tým lepšie.“

„Dobre, niečo už dám dokopy.“

„Ďakujem.“

Musel som však na vzduch. Vydať zo seba to negatívno, ktoré sa do mňa napratalo za posledné obdobie. Hnevalo ma to, že ja ako nezainteresovaný človek, som pravdepodobne zamotaný do niečoho, čo ešte neviem popísať. Možno mocenský boj, možno len nejaká hádka medzi dvomi ľuďmi, ktorí si svoje konflikty riešia na diaľku, čo ja viem. Jediné, čo ma tak nejako posúvalo dopredu, bolo to srdce. A potom ma premkol znovu ten ohyzdný pocit vlastného zlyhania. Ako bezcitne som prahol po čomsi, čo som nikdy nemohol dostať. Úpenlivo som premýšľal o tých bezsenných nociach pri rozsvietenom počítači a excelovských tabuľkách. Potom si to vzal so sebou domov, pracoval i z domu a to všetko pod obrovským tlakom. A kvôli čomu to všetko? Aby som vyhorel ako sviečka, preto... chcel som od seba viac, než na čo som sa cítil. Nadcenil som svoje limity a išiel až do krvi. Tej svojej. A len čo som sa priblížil bližšie Smrti. Už si po teba prídem, Lamoine. Už to nepotrvá dlho.

Chytil som sa za hruď. Až teraz som cítil akési mierne pichanie pri srdci, doteraz som to buď ignoroval, alebo až teraz mi chce povedať, že sa môj čas kráti. Takže len to? Budeme len hrať o čas? Aký iný motív ešte mám? Mám ešte o niečo bojovať? Kvôli Lišiakovi? Je pravda, že je to sarkastický spoločník a ešte som s ním nezažil pravú akciu, teda ak nepočítam náš útek z kliniky, ale myslím, že sa s ním zblížim natoľko, že mi bude chýbať. Kvôli Valerie? Spolu sme ju zachránili a ona mi je za to vďačná a cítim z nej, že sa mi chce poriadne odvdáčiť. Ešte som sa jej nepýtal na jej minulosť a myslím, že teraz na to ešte nie je pravý čas. Kvôli niečomu inému?

Vonku mierne mrholilo a bola nepreniknuteľná tma. Ale príjemný chladný nočný vzduch mi aspoň trochu vrátil krv do žíl a vrátil som sa k Valerie a Lišiakovej helme. Lišiak o mne vždy vie, aj keď jeho helmu práve nemám na hlave. Aspoň som ušetrený jeho niekedy až nemiernym žartom. Aspoň ubehlo dostatok času na to, aby Valerie zvládla pomocou svojich znalostí vyexportovať obrovský súbor dát o Elonovi Muskovi.

„Neber si všetky údaje. Len tie, ktoré ťa zaujímajú a ktoré budeš považovať za nápomocné.“

„Rozumiem, Valerie. Bez teba by som tieto údaje zhromažďoval mesiace.“

Napojila jeho helmu pomocou malého portu do jej počítača a ten chvíľami utíchol.

„Konečne už prestal mlieť,“ poznamenal som.

„Stále ťa ale počujem!“ odvetil rýchlo. „Iba sa mi zahlcuje pamäť a čistím si ju. Preto budem hovoriť menej, aby som šetril svoju výpočtovú kapacitu.“

„Aj tak dobre,“ už trochu v lepšej nálade som vyštekol. Valerie sa usmiala. Niečo mi tají. Idú z nej vety ako z chlpatéj deky.

„Kde si sa naučila takto rýchlo zbierať veľké toky dát?“

„Mám na to nástroje. Dnes už nemusíš vedieť o dátovej analýze takmer nič, stačí len, ak vieš, ktorý nástroj použiť na ktoré dáta. Nie je to nič zložité.“

„Tomu rozumiem. Už aj v účtovníctve som podobné nástroje používal. Ale aj tak vidím, že máš znalosti i v robotike.“

„Áno, pracovala som kedysi v jednej veľkej firme, ktorá sa venovala biometrike a neskôr prešla na kyberimplantáty. Tam ti už žiadne také nástroje nepomôžu. Musíš komunikovať a myslieť ako robot.“

„A to už je náročnejšie?“

„Oveľa. Veľa ľudí si myslí, že pracovať s robotmi a umelou inteligenciou je ľahké, že ti všetko povedia ako na striebornom podnose. Ak ich používaš pri práci, áno. Ak ich tvoríš, nie.“

„Naozaj?“

„Robot urobí to, čo mu povieš. Ale on si nič nevie vypočítať sám, respektíve – nedomyslí sa, že určité úkony môže robiť svojvoľne, na to nie je naprogramovaný. Veď si len zober, koľko úkonov je potrebných napríklad na zjedenie sendviča...“ usmiala sa.

„No, veď vezmem ruku a vložím si sendvič do úst a opakujem žutie, kým ho nezjem.“

„To je veľmi jednoduchý postup. Robot podľa tvojho popisu zastane na prvom bode. Bude sa dívať na svoju ruku.“

„Ako to?“

„No lebo nevie, čo s ňu ďalej.“

„No nech vezme do ruky sendvič...“

„Ale ako? Musí to spraviť koordinovane, nastaviť prsty na ruke tak, aby vôbec ten sendvič uchytil v ruke a nespadol. Len tento krok bežne trvá mesiac, kým to naprogramuješ. Môžeš sa zacykliť a opravovať aj to, čo si si myslel, že je dobre.“

„Teda. Takže to zahŕňa pohyb celej ruky, prstov a to závisí od tvaru sendviča.“

„Je to programovacia nočná mora. Robot je v podstate hlúpy. A dokonca ja ich nazývam opačnými deťmi – dieťa neustále usmerňuješ, aby niečo NERobilo a robota zase, aby niečo urobil.“

Chvíľami sme sa ešte bavili o programovaní a „nerdských“ záležitostiach. Valerie vedela o tom hovoriť obsiahlo a pútavo. Stále som videl, že mi niečo tají, ale zatiaľ som sa nepýtal. Občas sa i rozohnila a vášnivo so mnou diskutovala o našich ďalších krokoch. Rozhodne to nebude taká sivá myška, za akú ju zatiaľ mám. Uvítal som aj ten fakt, že sa k nám pridala a bude sa starať o Lišiaka, aj keď mi nedalo, prečo sa k

nám pridala tak jednoducho. Možno sa mi len chce zavďačiť, alebo ozaj nemá nič lepšieho na práci.

Lišiak sa ozval po dobrej hodine. Prišiel na to, že Elon Musk bol veľmi rozporuplný človek s armádou jeho pomocníkov, ktorí mu len vylepšovali status. Vravievali, že Elon Musk je vizionár, človek, ktorého svet nechápe preto, lebo nevie rozmyšľať ako on. To by ostatne sedelo k popisu Maximusa, o ktorom vieme len to, že je to zrejme geniálny vedec, ktorý narozdiel od Muska vytvoril niečo fungujúce, nie len sľuby a nerealistické plány a že obaja chcú, aby mali v rukách čoraz viac moci. Musk má za sebou zástupy ľudí, poslušných lokajov, ktorí mu za určitú protislužbu zvyšujú povedomie verejnosti, aby na povrch nevyšli jeho kauzy. Ale o Shadowovi veľa nevieme. Ten má možno iné plány, ktoré takmer určite zahŕňajú získanie si moci. Ale ako konkrétne a nad kým – to zatiaľ nevieme. Ani jeho meno sa nedá nijak zvlášť nájsť na internete, ani ako pseudonym a ani ako prezývka. Možno sa tak nazval preto, lebo jeho pravé meno znie veľmi vtipne a on určite potrebuje, aby so svojim menom pôsobil čo možno najtajnejšie. A aj preto o ňom máme množstvo informácií limitné nule. Keď som sa Lišiaka opýtal, koľko mien okrem Elona Muska v tých materiáloch našiel, odpovedal, že vyše tristo. Mnoho ľudí z nich už však nežije a tak sa nám zúžil potencionálny počet ľudí, ktorí ho buď poznali, alebo mali k nemu blízko. Možno k nemu má blízko samotný Maximus, ktovie. Aj Muskova smrť je zahalená v tajomne. Mnoho ľudí tvrdí, že neuhorel vo svojej Tesle, pretože sám vedel, že tie autá sú poskladané, aby ako-tak držali a žeby nebol tak hlúpy, aby si do nej sadal. Iní hovoria, že takto nafingoval svoju smrť podobne ako Elvis Presley a to vraj len preto, aby začal viesť iný život. A možno ju nafingoval preto, aby sa stal Maximusom Shadowom, to nevieme.

Lišiak a Valerie spravili kusisko dobrej práce, za čo som im vďačný. Ale možno som im neprejavil vďaka dostatočne, pretože som obom zopakoval to, čo som poznamenal vyššie – mňa zaujíma jedine to srdce, nechcem stáť v mocenskom boji dvoch neznámych, po moci bažiacich ľudí. Lišiak sa iba roboticky zasmial a povedal: „Ten niekto ťa proste len namočil do problémov, ktoré sa ťa netýkajú.“

„Mohol by som ísť za Maximusom a odovzdať mu tento oblek a tvoju helmu!“

„Nie, Lamoine! Ja nechcem iného pána!“

„Vieš, že ťa môžem tým vydierať?“

„Viem. A viem aj to, že ťa nemám ako zažalovať, lebo nie som človek!“

„Tak buď trochu zhovievavý a správaj sa slušne a možno si ťa nechám.“

„Sme kolegovia!“

„To hovoríš teraz.“

„Nie, naozaj sme kolegovia. A musíme držať spolu...“

„Výhovorky...“

„Ale no... kde dnes, prosím ťa, nájdeš niekoho, kto dokáže byť vtipný bez vulgárnych slov? Snáď v Marvel filmoch?“

„Čo s tým zase máš? Vieš, že tie filmy nepozieram.“

„Viem. Preto ich rád parodujem.“

„Paroduješ? A to ako?“

„Vieš ako mnohým ľuďom vadia dialógy bez výpovednej hodnoty?“

Nereagoval som.

„Práve preto!“

Kapitola 5

Pozrel som sa na Juliana trochu rozpačitým pohľadom. Vždycky to bol snílek a zbožňoval Iron Mana, ale v tomto komikse je to skôr Ironing Man! Vraj Electro. A to ho chcel pomenovať najprv Megaman. Julien vie síce kresliť bohovsky dobre, o tom žiadna, vždy kreslil lepšie než ja, ale takto domrvíť svojho superhrdinu vo vlastnom komikse?

„Čo sa tak pozeráš? Niečo sa ti nezdá?“ opýtal sa mierne rozhorčený Julien. Teraz mu nemôžem povedať, že to celé musí prekresliť, či áno? Maximálne tak prepísať text v bublinách, aby to dávalo väčší zmysel, ale to veľmi nepomôže.

„Len sa čudujem, prečo vôbec Electro šiel do tej čarovnej časovej gule? Veď to potom neseďi s tým, čo si kreslil predtým...“

„Prečo? Je to nejaké zlé?“

„Nie, ide iba o to, že to potom mohol tú časovú guľu použiť i skôr a predísť tak všetkým starostiam predtým.“

„Aha. Takže celý príbeh som písal zbytočne?“ vyzeral zlomený. Viem, ako mu na tom veľmi záleží a tak som sa ho posnažil povzbudiť: „Ale nie, možno by stačilo pridať možno tak zo desať panelov, ktorými by si vysvetlil, prečo napríklad tú guľu nemohol použiť skôr.“

„Alebo ju rovno mohol rozbiť už na začiatku a potom...“ začal hrýzť do ceruzky. Určite sa teraz posnaží spraviť nejaký superobrat v deji, ale iba mne bude jasné, že si tým narobí ďalšie problémy v deji. A mám ho v tom nechať? Kreslí nádherne, ale s príbehmi to veru nevie, čo je škoda, lebo je vidieť, že sa z neho stáva zapálený autor komiksov, zatiaľ čo ja ich kreslím vyslovene z nudy.

Niečo zamrmlal a znova sa pustil do kreslenia. A ja sa musím priznať – kedysi som miloval komiksy. S Julienom sa poznáme už od šiestich rokov, stali sme sa kamarátmi hneď do prvej triedy. Mňa si vrstovníci príliš nevníмали, ako miešancovi z Karibiku sa radšej vyhýbali. Nestál som im ani len o šikanovanie. Ale Julien bol iný. Našli sme spoločnú reč a bol to práve on, kto mi ukázal celý vesmír superhrdinov a komiksy samotné. Moji rodičia neboli práve najbohatší, keď sme prišli do Trintie, preto som si žiadne komiksy neodoberal – rovno som si kreslil svoje vlastné. A Julien ich vyslovene žral! Vyslovene som mu kreslil na objednávku! Niečo si zmyslel a ja som kreslil. Ale dej som vymyslel väčšinou ja, Julien bol v tomto ozaj hrozný. A stále je.

Bavilo ma to a potom to chytilo i Juliana. Začal kresliť najprv mojim štýlom, no potom sa tomu začal venovať viac a viac a v kreslení ma jasne predčil. Kiežby som vedel kresliť tak ako on, hovorieval som si. Občas sa mi niečo krajšie i podarilo, ale môj problém tkvel v tom, že sa potom tie postavy na seba v rámci panelov už nepodobali. Jednoducho som nevedel nakresliť jednu a tú istú postavu z viacerých uhlov tak, aby sa na seba podobala. Preto som tento

nedostatok riešil trochu schematickejšým štýlom, ktorý mi vyhovoval viacej. Julien vedel nakresliť svoje postavy s takými detailami, že som mu mohol len závidieť.

Dni šli pomaly a náš výskum situácie sa blížil ku koncu. Narážali sme na samé slepé uličky, z tých tristo ľudí, ktorých mená Cyberfox našiel v rešerši sa zvýšil na tisíc a to sme ešte nedbali na to, kto sa s kým pozná a kto má akých potomkov. Proste sme narazili na príliš veľa neznámych, že sme jednoducho usúdili, že to nikam nevedie. Napokon sa asi stane realitou to, čo už skôr poznamenal Lišiak – ukážme sa na ulici, spravme rozruch a takmer určite si nás niekto všimne. Najskôr som mu oponoval, pretože si nás už určite niekto našiel, keď sme museli unikať z kliniky, na čo prisvedčil. To mi je AI. Je hlúpejší, než človek. Ostatne, ak sa naozaj niekto bojí, že nám ľuďom bude vládnuť AI, stačí sa na to opýtať Lišiaka. Ani ten nie je v pozícii, žeby toho bol schopný. Iba žeby nie a celý čas hrá hlúpeho. Ale to mu nezeriem.

Trochu ma mrazilo, keď som sa zadíval von z okna na kyberpunkovú Trintiu. Mesto bez strednej triedy, mesto, kde žijú len tí nechutne bohatí a tí nechutne chudobní. Ja ako predstaviteľ strednej triedy v tomto meste nemám šancu vypracovať sa medzi tých hore. Len chudobniem a chudobniem a pomaly začnem splyvať s tou spodnou vrstvou. No je to na zaplakanie. Trochu sa bojím aj o Valerie. Je na tom podobne ako ja. Kedysi pracovala na veľkých projektoch, o ktorých mi hovorievala. Verila, že ju dostanú do vyššej ligy. Ale nie. Súčasná spoločnosť žmýka aj to posledné z ľudí a oblbuje ich prízemnou zábavou. A to nehovorím o deťoch – aj tak si ich nemôžeme dovoliť. Mať deti človeka naprosto zruinuje a potom ťa skôr či neskôr premkne ten otrasný pocit, keď vidíš, do akej spoločnosti si ich vlastne priviedol. Cítiš sa, akoby si ty mohol za súčasný stav civilizácie. Neriadená populačná explózia Trintie spôsobila, že dnes už deti nemôže mať len tak niekto. A kto chce v Trintii čo i len bývať, musí požiadať o zvláštne povolenia. Toto mesto totiž nebolo dizajnované pre šesťnásť miliónov ľudí. Ale ak by človek rozmyšľal ísť kamsi mimo mesta – na pokojný vidiek – aj tak vyhorí. Bytová kríza sa vlečie už jedno storočie a i vidiecke domky dnes stoja minimálne dvanásť rokov pravidelného príjmu – za predpokladu, že sa stravuješ odrobinkami a nový kus oblečenia si kúpiš raz za pol roka. A na vidieku je práce málo – a ak je, tak je veľmi zle platená. Nech rozmyšľaš ako chceš – si rukojemníkom vo vlastnej krajine.

Valerie ešte občas mohla prijímať peniaze od svojich pomerne bohatých rodičov, ale aj tí ju už podporovať viacej nechcú. A tak je len otázkou času, kedy sa aj jej svet zrúti a potom bude nútená prejsť na tú druhú stranu – stranu zločinu. Už i ja som o tom začal uvažovať, samozrejme ešte predtým, než ma zmlátili na ulici a niekto ma nenavliekol do Lišiaka. Ale aj jemu musím poďakovať – jeho najlepšia superschopnosť je tá, že ma drží pri živote – bývam menej hladný a smädný, občas vládzem viac, než by som si bol ochotný pripustiť. Lišiak to zaobalil do pár viet – vraj som si to konečne

„uráčil všimnúť“ – je napojený na moju DNA a dokáže nejak recyklovať energiu zo všetkého, čo zjem alebo vypijem. To sa naozaj zide a táto superschopnosť je navonok neviditeľná, ale o to dôležitejšia pre mňa.

„Zvláštne mesto,“ do ticha sa vložil Lišiak. Jeho helma stála na stolíku vedľa mojej postele a nemala šancu vidieť na mesto z okna, ale tak nejak som si zvykol, že on ostatne vidí mojimi očami.

„Veruže je. Ako si ho predstavuje umelá inteligencia ako ja? Čo je pre ňu zvláštne a čo nie?“

„Vnímam ho presne ako ty.“

„Takže len konstatuješ to, čo chcem počuť.“

„Umelá inteligencia je stvorená ľuďmi. A tí majú radi, ak im niekto pochlebuje.“

„Vážne? Kto potom stvoril teba?“

„Haha, veľmi vtipné,“ sarkasticky poznamenal a zdalo sa, že som túto slovnú bitku vyhral. Alebo len pochlebuje?

„Nemysli si, že o tebe neviem všetko, Lamoine. Som ostatne napojený na tvoju DNA.“

„Takže vieš aj o...“

Nastala zvláštna chvíľa ticha.

„Áno,“ pokojne odvetil.

„No doriti.“

„Ale nemusíš sa ničoho obávať. Nemám v úmysle to proti tebe nijako použiť.“

Možno sme ani nemysleli na tú istú vec.

„Takto hovoríš, keď sa chceš nabíjať.“

Cyberfox zablikal načerveno. Už i ja ho poznám.

Aj tak som si potreboval zdriemnuť.

Keď som vstal, cítil som sa trochu zmätený, ako keď som si takto občas dal šlofika po práci. Ako vyoraná myš. Ale vedel som, že keď je Cyberfox nabitý, dokáže mi tieto stavy takzvaného „brain fogu“ odstrániť. Poprosil som ho teda, aby to skúsil znova a nijako nenamietal. Chvíľami som len takto podriemkaval, kým som neotvoril oči a zistil som, že mám vyčistenú myseľ. Zrazu som sa vedel koncentrovať, akoby som vypil kávu bez cukru. To tie neviditeľné Lišiakové superschopnosti. Mám z toho naozaj dobrý pocit. Teraz sa už len ukázať tomu ničomníkovi, aby videl, že sme v meste. A nech si po nás príde! Mám pocit, že ten Maximus nemôže byť taký káder, keď sa teraz niekde zašívá. Jeho vec. My sa k nemu potrebujeme dostať a poraziť ho, nech už je akokoľvek silný. Nebojím sa toho, žeby sme ho nezdojali, aj keď neviem o koho principiálne ide, ale mám skôr strach o Valerie. Prikmotrila sa k nám a neviem jej nijako naznačiť, aby sa držala trochu ďalej. Vraví, že sa chce zapojiť do bojov. Ale ako? To bude Cyberfoxa na diaľku hackovať, aby jeho sily boli ešte väčšie? A to sa dá? Nie žeby bol Cyberfox najsilnejší na svete, to zase nie, ale to sa nedá ešte pred bojom? Viete, mám taký pocit, že Valerie v boji bude len prekážať, nemajte mi to za zlé. A hlavne, jej o Maximusa ani vskutku nejde. Ani mne. Ide mi len o to, aby nedostal Cyberfoxa a aby sme získali to srdce.

Vonku to vyzeralo na príjemné ráno, ale niečo sa mi nezdalo. Ako často je v tomto meste počuť sirény? Pomerne často, ale teraz som sa cítil ako uprostred niečo fakt zlého. Akoby po meste hulákali úplne všetky záchranné zložky. Pohľadom z okna som sa

sa snažil získať aspoň nejaký prehľad o celej situácii vonku. No veruže, niečo tam v centre tlie a čo tam napravo? To je riadny kúdol dymu.

„Maximus...“ ozvalo sa z helmy.

„Ale no, už ho vidíš všade.“

„Tak skús zapnúť telku. Určite to bude v hlavných správach.“

„Ako si si tým istý?“

„To nevyzerá na bežný požiar.“

Poslúchol som a zapol tú kraksňu. Bežne na ňu len sadá prach, neviem, prečo som ju nevyhodil. Neviem, či mal Lišiak pravdu v tom, že za tým stojí Maximus, ale minimálne išlo o niečo veľké, pretože kamery ukazovali na úplne zdemolovanú budovu technologického centra v centre mesta. Aj priľahlé budovy boli rozmlátené, vyzerali, akoby sa od nich odrážal Spiderman, ale miesto pavučiny používal železobetón. Zvýšil som hlasitosť a chvíľami som sledoval správy. Vraj nikto nevie, kto za tým stojí, možno nejakí teroristi. Vyhlásili zákaz vychádzania v širšom centre mesta. Uvedli, že nech to bol ktokoľvek, určite je ešte v meste. Potom sa pýtali rôznych svedkov. Príliš veľa som sa nedozvedel, často sa opakovali.

„Ak to bol Maximus, tak máme šancu sa ukázať ako nikdy!“ zavelil Lišiak.

„Ako si môžeš byť tak istý?“

„Nie som. Ale ak niekto v meste má silu takto ničiť budovy, Godzilla to rozhodne nebude. A to som si myslel, že je to profesionálny kradoš!“

Asi mu verím. Neviem, či je v Trintii ešte nejaký superhrdina. Ale bláznov... tých by sa našlo.

„Dobre, tak poďme na to,“ začal Lišiak a keď si všimol, že sa mi príliš nechcelo, dodal: „Ale no tak, trocha života do toho umierania! Ideme zachrániť mesto! Nájdeme Maximusa a dáme mu na bendžo!“

Nasadil som si helmu a ten ryšavý blázon zas pustil nejakú hudbu. Žiadne deväťdesiate roky. Poriadny metal.

„Poďme na to? Nemáš na sklade nejakú lepšiu frázu?“ skúsil som šťastie.

„A čo také by to malo byť, podľa teba? Niečo také, keď za nami vybuchne budova a ty sa otočíš ku kamere. Niekto z hľadiska sa už len nájde čo povie: „To bolo husté ako voda pri štyroch stupňoch Celzia!“ Niečo také?“

Dýchaj, Lamoine.

Konečne v akcii a na dennom svetle. Na mňa sa nevzťahuje žiaden zákaz vychádzania. Rozbehol som sa priamo za tým dymom. Hlavu som mal vyčistenú od všetkých potencionálnych rušivých elementov. V tej rýchlosti som nikoho nezrazil k zemi a tešilo ma, že som ozaj rýchly, ale nie ako Flash. Nech sa aj strčí kamsi so svojim zbytočným trisotmiliónovým filmom a paradajkovým ksichtom! Asi som vážne už na Lišiakovej vlne. Ale Flasha som nikdy príliš nemusel. Ani Antmana a Aquamena.

Netrvalo dlho a už som bol na mieste. Zdalo sa, že je stále všade kopa hláv, každý len vykrúcal krk, aby niečo videl na mieste činu. Naozaj, tí ľudia vskutku vyzerali ako plameniaky. Polícia sa to snažila čistiť, ale len čo ľudia vyhánali z jednej uličky, z tej

druhej sa znova nahrnuli. Takže ako vždy, prišli všetci hasiči a záchranári z okolia, ale policajtov nikde a prišli až ako poslední. Že ma to neprekvapuje. Toto mesto potrebuje asi štyri razy viac policajtov, než má v súčasnej dobe. A čomu sa čudujem? Veď táto mohyla korporátneho kyberpunku nikdy nebola bezpečným miestom.

Cyberfox ma takmer okamžite upozornil, že zahliadol niečo, čo by sa mohlo podobať na vznášadlo, ktoré ľudia opisovali v správach. Údajne patrí samotnému Maximusovi. Ale Lišiak ešte k tomu sucho poznamenal: „My sme tu a on odišiel?“ Nedávalo mi to logiku, ale keď som sa tak pozrel na tú najviac zničenú budovu a odiaľ zhladal, že útok na ňu šiel akoby zospodu – žeby tam uschovávali servery, alebo nejakú tajnú technológiu? Nevedel som, čo tým útokom získal, možno vskutku nejaké dôležité komponenty, ktoré boli natoľko dôležité, že si ich musel vziať za bieleho dňa. Už som som videl, ako sa ku mne blíži nejaký policajt, ktorému ušlo, že nie som žiadny cosplayer, isto nejaký úcháč. Zrejme ma chcel upozorniť, aby som im neliezol do kapusty, ale čo oni zmôžu? A tak som sa rozbehol naschvál tak, aby videl, že má pred sebou niekoho rýchlejšieho než taxík, aby to pochopil. Veľmi rýchlo som sa dostal dovnútra tej budovy, alebo aspoň do vnútra toho, čo kedysi pripomínalo budovu. Aj hasiči ma chceli najprv zastaviť, ale ufrnkol som im. Dnes sa ukážeme príliš veľa ľuďom.

„Prišli ste nás zachrániť?“ počul som nejaký ženský hlas a zopár kašľajúcich ľudí. Budova zdnu horela a všade bol cítiť štipľavý dym.

„Ona sa pýta?“ zamrmlal mi Cyberfox do ucha nemiestnu poznámku. Niekedy ma fakt hnevá. Preto som sa rýchlo vytratil do susednej miestnosti a schytil hasiaci prístroj. Neporušený. To si ľudia nejaký ten plamienok nevedia zahasiť sami? Neuveriteľné. Asi by boli radšej, keby sa budova vedela zahasit sama, tak leniví sú. Hasiak som si vzal so sebou a poďho do najväčšej pálavy. Cyberfox sa vôbec nestožoval, bol odvtedy celkom mĺkvy a priznávam, bol by som radšej, keby bol mĺkvy častejšie. Úspešne som bojoval s plameňmi a inštruoval ľudí, ktorí sa nemohli dostať z horiacich trémov vonku sami. Niektoré z tých trémov som zdvihol v pohode jednou rukou a nerobilo mi to problém. Ľudia stihli utekať a nevynechal som i výťahy. Aspoň že sa vyhodili z prevádzky, keď v budove začalo horieť, určite by niekto hľadal útočisko aj v nich.

„Je tu niekto?!“ spýtal som sa, keď som sa presvedčil, že bolo poschodie už čisté. Nič som nepočul, ale to neznamená, že tu ešte nikto nie je. Budova sa však nijak nenakláňala a nevyzerala, žeby mala spadnúť. A tak som obišiel asi ešte tri či štyri poschodia a zahasil všetky požiare, aj keď v budove už zrejme nikto nebol, ale chcel som sa presvedčiť.

Vtom mi Cyberfox ukázal niečo na priezore helmy. Nestihol som si to ani kus všimnúť, ale asi sekundu pred tým mi stihol povedať: „Máme návštevu.“

A niekto sa na mňa zvalil zhora a povalil ma na zem. Myslel som si, že to sa prepadol strop a niekto na mňa padol, čo bola síce

pravda, ale nečakal som, že mi ten niekto strelí cez hubu. Ale trafil helmu ten blázon. Obzrel som sa. To je kto? Nejaký pajác v superhrdinskom obleku! Ale inom, než ja, videl som len mihotajúcu sa trikolóriu Kapitána Amerika!

Vstal som a zadíval na toho chlápka.

„Čo tu chceš, Kapitán Amerika? Kde máš štít?“

Tento Kapitán Amerika ale zjavne nepochytil vysoký intelekt. Držal v ruke štít s nepodarené nakresleným akoby dvojkrížom.

„Som Kapitán Slovakia!“

„Slovakia? To je čo?“ chcel som ho rozhodiť. A podarilo sa mi to. Hľadel na mňa ako na rezeň v cestíčku.

„To je dvojkríž?“

Pozrel na svoj štít spredu. Vyzeral, že ho kreslil v podnapitom stave.

„Close enough.“

To je čo za paródiu?

Cyberfox poznamenal: „Tento superhrdina je nejaký veľmi zmätený.“

Naozaj tak vyzeral. Myslel si, že to na neho začal hovoriť niekto zhora alebo odkiaľ, otáčal sa ako mačka na rotopede.

„Myslíš?“

„No jasné! Pozri sa na neho – hovorí si Kapitán Slovakia, nosí farby americkej vlajky a zdraví sa ti po taliansky!“

Falošne som sa prihovril Cyberfoxovi, ktorý to zjavne pochopil: „Ale no tak. To je bežný pozdrav na Slovensku.“

„Vážne? Tak mi potom vysvetli, prečo sa zdravia slovom „Ahoj“, keď nemajú more?“

A potom sa do mňa pustil ako malé dieťa do pomarančového zákusku, len čo zhora priamo medzi nás padlo niečo zo stropu. Horelo to a mne došiel hasiaci prístroj.

Takto vyhecovaný som už nebol dlho. Kapitán Slovakia sa bil čestne, až mi to bolo podozrivé. Nemal som ani čas sa ho opýtať, prečo vôbec bojujeme. Ale hádam, keď uvidel moju helmu so špicatými ušami a oranžovým kovovým oblekom, dal som mu dostatok dôvodov na to, aby sa vôbec nemusel pýtať. Medzitým sa strop ďalej prepádaval a v miestnosti bolo vyslovene horúco, od plameňov sa chytilo všetko vodivé a my sme sa mlátili v horiacej budove. Mal dobré ťahy, ale ja som bol rýchlejší, plamene hučali, mne krv v žilách vrela, on sa rozmáchal svojím štítom, ktorý som mu dva razy vyrval z rúk.

„Lišiak, vyraď mu štít!“

„Jasné, pane!“

Už-už sa zdalo, že po mne poletí štít, ale Cyberfox ho dokázal zastaviť. Myslel som, že ho proste dokáže vypojiť z bojov, čo sa aj dialo. Aj to hackovanie sa mi predsa len dostalo pod kožu. Cítil som, že mám navrch svojimi reflexmi, analyzoval som si každý jeho pohyb, na ktorý som vedel správne odpovedať. Kapitán v modro-červenom kostýme vyráža vpred so zaťatými pästami už po dvadsiaty ráz a stále ho dokážem zvládať ako nič. On môže byť fyzicky silnejší, o čo som sa presvedčil niekoľkými jeho podarenými výpadmi, ale na Lišiakovu technológiu sa nechytá. Ako som uhýbal jeho úderom, zvládal som protiútoky ako pravý profesionálny boxer. Lišiak ďalej držal v technologickom zovretí jeho štít s nepodareným dvojkrížom mimo jeho silové

pole, mal ho v moci Lišiak a dokonca na neho zaútočil jeho vlastný štítom. To mi ale Captain Slovakia oplatil hromovým úderom, ale Cyberfox sa za mňa teraz rýchlo vyhol a Kapitána mám teraz priamo ako na dlani. Oheň naďalej blčí, odieva jeho tvár do rovnakej oranže ako Cyberfoxov oblek. Zrazu sa jeho päste menia na modré gule a s nepričítaným pohľadom v tvári na mňa navodil nejaký energetický lúč. Trochu ma odhodilo a zmiatlo to i Lišiaka, spadli sme na dlážku a Kapitán sa do nás znova pustil. Trvalo asi tri sekundy, než sa Lišiak z toho spamätal a než Kapitán stihol znova namieriť na mňa lúč modrého svetla, Lišiak ho trafil jeho štítom, ktorý stále ovládal. Potom mi ho dal priamo do ruky a tretiu vlnu energetických lúčov som jeho štítom obrátil proti nemu. Padol na zem.

„Hm, takáto hračka by sa nám zišla. Dáš nám ju, Kapitán Danko?“

Neodpovedal, iba s revom sa na nás vyhnul s ďalším energetickým lúčom. Ten bol vyslovene už slabý a nepresný. Ale využil nejakého stola po mojej pravici, vyskočil do vzduchu a vzniesol sa vyššie, než aj samotný strop, tak mi to prišlo. Ale ja som mu nevenoval veľa pozornosti a jeho výpadu som sa uhol, ešte som ho zvládol kopnúť, nie však presne. Bolo to trochu riskantné, ale vyšlo to. Stratil rovnováhu a spadol, zrejme sa i udrel, lebo vstával len veľmi pomaly.

Ponúkol som mu ruku: „Vstávaj, človeče, než nás tu zavalia trosky.“

Obrátil sa na chrbát, tvár skrivil do ťažkého výrazu: „Prečo ma chceš zachrániť?“ hlesol.

„Môžem sa ňá opýtať: Prečo si ma chcel poraziť? Ale ja sa nepýtam. Vstaň, človeče.“

Ešte pár sekúnd ležal na zemi, potom ponúknutú ruku prijal a chcel vstať. Bez štítu ale stratil veľa sily.

„Sľúbiš, že ho proti mne nepoužiješ?“ ozval sa na Kapitána mrazivým hlasom Lišiak.

„Sľubujem. Si silnejší, než si Maximus myslí.“

Tak Maximus...!

Lišiak povolil jeho technologické zovretie Dankovho štítu a podal som mu ho. V očiach mu bolo vidno, že je touto bitkou očividne ponížený, ale zachoval si dôstojnosť a neuštedril mi žiadnu podpásovku. Iba som si musel niečo vyjasniť. Vychádzali sme z horiacej budovy a cestou som vyzvedal: „Takže ňá poslal Maximus.“

„Maximus Shadow.“

„Čo o ňom vieš?“

„Nič. Som ho nevidel. Kontaktuje ma výlučne telefonicky alebo prostredníctvom svojej sekretárky.“

Cyberfox vydal zvláštny tón, ktorý som považoval za hvízdnutie.

„Čo ti ponúkol za to, že ma k nemu privedieš?“

„Nič. Mal som ňá zničiť. Ale zjavne som zlyhal. Pozri sa na mňa. Som zničený. Nie ani tak z toho nášho zápasu. Mám svoj vek a nikto si ma nevážil!“

Má svoj vek? Vyzerá tak na dobrých štyridsať. Možno už nevláda.

„Svoj lesk a slávu som už stratil. Ale mohol som ju mať, ak by som ňá zničil.“

„A vieš ma k nemu aspoň zaviesť?“

„Neviem, kde je. Hovorím, nikdy som ho nevidel, ani som nevyzvedal, kde sídli, či má nejakú základňu alebo čo.“

„Ale určite mi vieš povedať, čo sledoval útokom na tú budovu.“

„To viem. Vzal si z tej budovy nejaké komponenty na Umelé srdce. Vraj s touto firmou vyjednával týždne. Bezúspešne. Tak sa im vyhrážal. Znova neúspešne. Tak si to vzal silou.“

„Nejaké stroje?“

„Väčšinou. A ich sejf s utajovanými informáciami.“

Kapitola 6

Valerie sa na mňa dívala s krivým úsmevom. Imponovalo jej, že sme spolu s Cyberfoxom zvládli toho Kapitána, ale predsa len skôr zo zábavy podpichla, že ak sme mali takú prevahu, o akej hovorím, prečo sme sa mlátili ručne? Cyberfox znova vydal nejaký podivný zvuk, ktorému som nepochopil, ale Valerie som naznačil, že som ho nechcel nijak príliš zraniť zbraňami, ktoré ešte dostatočne nepoznám. Kapitán sa aj tak stratil s chvostom medzi nohami a to je predsa dôležité. Po našom súboji vyzeral pomerne zničené a nadhodil, že sa už aj tak dlhšiu dobu chcel zbaviť svojich schopností. Len pre nás dobre. Nebude sa nám aspoň motať v ceste za Maximusom, alebo mu nedajbože ešte pomáhať. Porazili sme ho a je s ním koniec. Poskytol mi dôležité informácie, aj keď stále neviem, kde by sa mohol schovávať. Vraj s Maximusom nikdy priamo nehovoril. Myslím, že mi ten Kapitán Danko klame. Ale nič to, možno niečo medzitým vypátrala aj Valerie. To by tu nesedela so založenými rukami, nohami preloženými cez seba a tým podmanivým úsmevom.

„Ja tiež neviem, kde je. Ale asi tuším, kde je niekto, kto to môže vedieť.“

„A to pre Maximusa naozaj pracujú vyslovene superhrdinovia?“

„Vyzerá to tak. Maximus je génus, ktorý to s technológiou vie. Neprekvapuje ma, že ste narazili na Kapitána Slovakia, skôr ma prekvapuje, že s ním neboli ešte i iní.“

„Kto napríklad?“ chcel vedieť Cyberfox.

„Napríklad Wonder Womanizer.“

Cyberfox znova vydal ten zvuk. Čo je mi to zase za superhrdinu s ešte divnejším menom ako má Cyberfox?

„Wonder Womanizer nie je z tých, kto by sa schovával. Ako jeho meno napovedá, je to mužný chlap, po ktorom ide každá žena. Akurát že ja nie. Nič na ňom nie je väčšie, než jeho sebavedomie a ego.“

Pozrel som sa na Cyberfoxovu helmu, očakávajúc nejakú reakciu. Ale nič. Až po sekunde zablíkal prieszor na ružovú farbu.

„Čo myslíš, že by ešte mohol vedieť?“

„Určite z neho niečo vypáčite.“

„Vieš, kde je?“

„Práve teraz nie, ale viem, kde je pravidelne vidieť. Vraj sa dokonca pretŕčal i v telke a hovoril, že niekde blízko býva. A to vyzeralo ako v niektorých viacpodlažných bytoch v Blois. Ak nie je tam, tak chodí o tri ulice ďalej do tréningovej haly. Je to predsa len namakaný športovec – jeho slová.“

„Dobre. Ideme tam. Ďakujeme, Valerie.“

„Nie je začo,“ usmiala sa.

„Ale daj na seba pozor.“

„Dám.“

Valerie vstala a podišla ku mne. Už som si všimal dlhšiu dobu, že je v posledných dňoch prívitivejšia ako kedysi. Znova s tým podmanivým úsmevom.

„Lamoine. Sľúb mi, že sa ti nič nestane. Wonder Womanizer vyzerá byť silnejší, než bol Kapitán Slovakia.“

„Jasné, Valerie. Ďakujem za informácie.“

Akoby mi ešte niečo chcela povedať. Napokon sa postavila na špičky a pobozkala na na líce. Bol som príjemne prekvapený a trochu i excitovaný.

„Veľa šťastia,“ usmiala sa.

Cyberfox z toho však rozhodne nebol nadšený. Len raz krátko zablíkal a mlčal ako hrob, až kým sme sa nedostali na ulicu. Keď som sa ho opýtal (a trochu podpíchol), čo s ním je, odpovedal sucho, že sa mu niečo nezdá, na čo som už nedopovedal, ale on ďalej pokračoval: „Čo vlastne vieme o Valerie?“

„Čo tým myslíš, Lišiak?“

„Nehrozí nám od nej nejaké nebezpečenstvo?“

„Ale choď. Sám si videl, v akých problémoch bola. Je to proste milá a slušná žena, ktorá bola zrejme tiež v nesprávny čas na nesprávnom mieste a temer na to doplatila. Ale mala šťastie, že sme tam boli.“

„To mi je jasné. Ale i tak mi nedáva príliš veľa logiky jej súčasné správanie. Nezдалo sa mi, že si jej typ.“

Trochu ma tým pookrial: „Čo tým chceš povedať?“

„Vychádzate spolu, to je pravda, ale teraz je to iné. Prečo?“

„To sú bežné prejavy medziľudských vzťahov. Menia sa, sú plastické. Inokedy sa s niekým pohádaš, znovu spriatelíš a potom sa spriatelíš ešte viac.“

„A tak vznikajú malí Lamoineovia?“

Ako decko, prisámbohu. On ako robot takéto veci nechápe, nech si o nich zisťuje čokoľvek.

„Dajme tomu.“

Nechcel som sa s ním viac baviť na túto tému. Áno, Valerie je milšia, ako keď sme ju stretli po prvý raz, ale čo to môže znamenať? Že nám proste verí. Že je s nami rada. Možno má nakoniec rada i mňa, aj keď sa zdalo, že je skôr zažratá do Cyberfoxa ako do robota, ktorého môže preskúmať dopodrobna.

Šli sme k Wonder Womanizerovej obľúbenej telocvični. Bola to veľká budova, určite v nich existujú cvičiská rôzneho typu, pokojne by sa sem vošlo i celé bejzbalové ihrisko. Ale takmer určite tu boli len posilňovne, bazény a boxerské arény. Aj keď sa na prvý pohľad mohlo v tomto meste zdať, že tu je skvelé miesto pre rôznych ľudí, Blois takouto štvrtou rozhodne nebolo. Ak by takéto športovisko bolo niekde v štvrti Pauvreté, takto hrdo by rozhodne nevyzeralo. A kto by z tých chudákov vôbec mohlo do takéhoto športoviska vstúpiť? Jedine amatérski športovci, ktorí nikdy nebudú mať peniaze na profesionálnu kariéru. Tu v Blois sa však zgrupovali všetci boháči z okolia. Ani Wonder Womanizer teda nebude žiaden chudáčik.

Nechcel som sa tam ukazovať príliš ľuďom na očiach, tak som tú budovu len zdiaľky pozoroval. Ak by sa tam poflakovalo menej ľudí, asi by som sa odvážil, ale v Cyberfoxovom brnení by sme tam boli ako päť na oko. Pekne si na neho počkáme. Možno sa napokon dočkáme i samotného Maximusa, kto vie? Zopár ľudí si nás všimlo, ale nevenovalo nám viac než tri skusmé pohľady, akoby očakávali, že sa v Trintii vyskytnú superhrdinovia bežne, čo som ani ja nikdy netušil. Už len existencia Cyberfoxa, Kapitána Danka a Wonder Womanizera ma presvedčila o tom, že sú zrazu bežnejší, než by som si mohol kedykoľvek predstaviť. A ktovie, čoho je schopný i Maximus. Zatiaľ viem len, že má nejaký vznášač, pracuje na nejakej supertechnológii a zrejme iný druh supertechnológie používa na občasnú prepady. Čo tým chce dosiahnuť? Možno na Cyberfoxa už aj zabudol.

Cyberfox sa očividne nudil. Ani blikať sa mu nechcelo a ani nežartoval. Bol nejaký suchý ako jeho humor. Snáď sa zase nevybil. Budem ho určite potrebovať, ak sa Wonder Womanizer ukáže. Napokon ale prethol krátko ticho a začal: „Neviem pochopiť jednu vec – prečo sú fanúšikovia športu tak emocionálne zaangažovaní? Podívaj sa na tú budovu. A videl si tých ľudí pred ňou?“

„A čo je s nimi?“

„Tie ich reči...,“ znechutene vydal zvláštny kovový zvuk.

„Ty máš špeciálne uši, ktorými odtiaľto určite počuješ aj cinkanie riadu z reštaurácie oproti, nie ja.“

„Ale môžem ti tie kecy pokojne prehrať, keď chceš.“

„Už keď i robot rozpozná toxické reči ľudí, tak ja ich rozhodne nepotrebujem počúvať.“

„Rád si z teba robím žarty, Lamoine, to dobre vieš, ale ak by som ti to pustil do uší, sám by som sa za takýto „fór“ hanbil.“

„Ďakujem,“ ironicky som poznamenal.

„Ak by som pobudol dnu dostatočne dlho, určite by som sa zbláznil. Tí ľudia to berú nejak smrteľne vážne!“ Po krátkej prestávke zmenil hlas a výsmešne vravel: „Ak nezdvihnem túto činku, tak som gay ja, aj všetci moji budúci potomkovia!“

Kde na to chodí? To niekoho teraz cituje? Zháčil som sa, ale nemohol som sa nepousmiať. „Je to alkoholom?“ opýtal sa ma náhle.

„Skôr nie. To majú ľudia v génoch. Chcú sa prekonávať. Niekedy za to môže aj klasický tribalizmus, už nemáme kmene ako kedysi, tak si vytvárame „náhradné“ kmene, ku ktorým sa pridávame a môžeme tak plne uvoľniť prúd emócií.“

„Tak to mi musíš vysvetliť. Som počítač a viem si niektoré veci domyslieť, ale konieckoncov, nie som človek a nemusím tomu chápať. Ale hlavne, nechce sa mi to gugliť.“

„Napríklad si vezmi takých futbalových chuligánov. Tí favorizujú jeden tím a ten podporujú bez ohľadu na to, čo sa stane, a po zápase sa idú pobíť do ulíc. Je to doslova to, čo sme kedysi robili konkurenčnému kmeňu. Je to jednoducho prejav moderného jaskynného človeka.“

„Zaujímavé.“

„Výsledkom sú niekedy aj smiešne situácie, ako keď môjmu bývalému spolužiakovi zo strednej, ktorý ani nie je Španiel, zlámali nohy, keď „bránil Real Madrid“, proti skupine takisto nie Španielov, ktorí „bojovali za Barcelonu“. Nikto v tom boji nemal nič spoločné ani s jedným z miest, ani so Španielskom ako takým, len sa rozhodli mať radi iný tím.“

„Ľudia sú divní.“

Potom náhle utíchol a to naplo i moje receptory. Aj teraz mi Lišiak prehrával nejaké zvuky, ktoré zachytil ktovie odkiaľ. Tie hlasy boli mužské, veľmi sebavedomé. Zrejme sa Lišiak domnieval, že sme narazili na toho správneho človeka. Počuli sme ich skôr, než sme ich zbadali. Partia fotogenických chlapíkov s ruksakmi. Wonder Womanizer musí byť niektorý z tých vyšportovaných chlapíkov, ktorí práve teraz prichádzajú do tréningovej haly. Viem to. Povedal by som, že jeden z nich je určite on. Mix Duke Nukema a alternatívnej reality, kde by Wonder Woman bola chlap. Plavovlasý vyrysovaný obor. Len on môže mať okolo seba armádu ďalších poskokov.

„Vyzerá riadne nafúkane,“ poznamenal nezúčastnene Cyberfox.

„Až odtiaľto cítim jeho sebavedomie. Ako máme takého obra poraziť? Kapitán, pri všetkej úcte, nebol ťažký súper, ale tento?“

„Máš mňa. Piánko.“

Kiežby som tejto AI mohol veriť. Ale nemohol. Tento hlupák na nás upozornil tým, že sa rozblíkal ako vianočný stromček a pustil nejaký starý vypoľovák.

„To má byť čo?!“ zdesene som sa opýtal.

„Around The World od Daft Punk. Vieš, že je to klasika, však?“

„Nie, neviem. A ani nechcem počúvať hudbu, keď mi asi za minútu pôjde o život!“

„Ale no tak, nebuď nudný. Toto ti dá energiu a motiváciu.“

„No to určite,“ pretočil som s očami, pretože som si všimol, že si nás Wonder Womanizer všimol.

„Around The World. Around The World. Around The World...“

„Prestaň! To je najotravnější pesnička, akú som kedy počul!“

„To si len myslíš. Počkaj, kým ti pustím Baby Shark.“

Wonder Womanizer si nás všimol a akoby mrknutím oka sa zjavil pred nami vo svojom obleku, ktorý sa nápadne podobal na jeho ženský ekvivalent.

„Fakt hustý song. Ty si ten Cyberfox, o ktorom hovorí polka mesta?“

„Aha, Lamoine, sme už slávni. A stačilo na to poraziť len Kapitána Danka.“ Vypol hudbu.

„Sklapni,“ zamrmlal som.

Wonder Womanizer si všimol, že ten divný človek v oranžovom obleku s tou podivnou helmou hovorí ľudskou a ešte i k tomu nejakou robotickou rečou. Ale tá jeho reč znela ako z amerických filmov šesťdesiatych rokov. Dokonca i jeho účesom a hranatou bradou by do tých čias zapadol. Ukázal na mňa výsmešným pohľadom: „To si bol ty, alebo tvoj oblek?“

Popravde, neveril som si na tento boj, necítil som sa naň. Cyberfox ma ubezpečil, že

ho zvládneme, ale ja ešte nie som stále pravý superhrdina.

„Ako kedy,“ zanôtil Cyberfox a pokračoval: „A ty si teda Wonder Womanizer, známy tým, že tvoji bodyguardi sú výlučne ženského pohlavia?“

„Samozrejme!“ odpovedal s neskrývaným pátosom, hľadiac na oblohu. Aj znel ako spravodajský komentárii šesťdesiatych rokov. „Ako inak by ma niekto mohol nazvať Womanizerom?“

Nepáčilo sa mi, akým smerom sa táto debata vybrala. Ako zo zlého béčkového filmu. Preto som radšej zasiahol: „Ale my sme si tu neprišli hladiť ego.“

„Ja áno,“ pomaly zahlásil Cyberfox. Nebral som ho vážne a ignoroval som túto poznámku.

„Ako dobre poznáš Maximusa Shadowa, Wonder Womanizer?“

Zrazu zmenil tón.

„Aha! Takže vy chcete nájsť Maximusa Shadowa, čo?“ Vyzeral nahnevany. Potom skleslo dodal: „Aj ja...“

Jeho teatrálnosť ma vytáčala.

„My máme informácie, že pre neho pracuješ.“

„Možno,“ neurčito vyštekol.

„Potrebujeme vedieť, prečo po nás ide.“

„Ide po vás?“

„Chce sa zmocniť obleku.“

„Fakt? Kto by chcel tak vtipný oblek, ako máš ty? Ty ani nedosahuješ takej úrovni krásy, aby ťa niekto bral vážne!“

„Nevybral som si ho,“ hneval ma každým jeho neúčtivým slovom.

Odkedy mám Cyberfoxa na sebe a čelím nejakému superhrdinovi, (popravde, zatiaľ som čelil len dvom), zisťujem, že moja úroveň trpezlivosti je zrazu limitná nule. A ešte k tomu sa viem viac a rýchlejšie rozčúliť. Myslím, že to Cyberfox ešte nezistil, pretože nepoznal moju osobnosť pred tým, než ma niekto do neho navliekol.

„Aha! Takže klasický archetyp superhrdinu, ktorý ním byť nechce! A čo teda s tým mienim robiť ja? Mám ťa tu priamo na ulici z neho vyzliecť? Obaja vieme, že to bude veľmi zahanbujúce!“

„Nemám čas a ani voskovky, aby som ti to vysvetlil, ale o to nejde. My sa k nemu potrebujeme dostať a poraziť ho predtým, než nás prekvapí on. Chceme mať výhodu.“

Určite sa mu páčil ten inzult, ktorým ho sa ho snažil rozobrať. Ale nechcel som mu nijako nahrávať v boji, v ktorom by určite vyhral. Takto sa neponížim, iba som mu chcel ukázať, že i ja mám v talári hlásky z béčkových marvelovských maľovaniek pre deti a mládež. Ale teraz vážne, neviem, ako veľmi dobrý nápad by bol, aby som mu vyložil to, že moje dočasné srdce vypovedá službu a čas mi dochádza, aj keď sa zatiaľ cítim relatívne dobre. Tým by som len odhalil svoju slabosť a zatiaľ neviem, či s ním budem bojovať alebo nie.

Do nášho rozhovoru sa zapojil ten blázon Cyberfox: „Zaujímalo by ma, čo tento pseudohrdina robí v čase, keď nechváli samého seba?“

Wonder Womanizer sa zhlboka nadýchol, zatvoril oči a veľmi zanietene, až s divadelnou noblesou predniesol: „Nič!“

Nepotreboval som viac. Tento šašo nepochopí polovicu toho, čo mu poviem. Aj tak som to predsa len skúsil: „Maximus má záujem o Cyberfoxa, ktorého mám na sebe. Lišiak sa chce zachrániť.“

„Ale chcem zachrániť i teba, ty trdlo. Maximus má aj Umelé srdce, ktoré ti niekto musí voperovať miesto toho, čo máš.“

Keď Wonder Womanizer započul Umelé srdce, takmer ihneď zmenil rétoriku.

„Umelé srdce? Odkiaľ o ňom viete?“ a začal sa k nám nebezpečne bližieť.

„Vieš niečo o takej zaujímavej vecičke ako Google?“ podpichol Lišiak. Táto informácia sa zdala byť uložená hlboko v jeho pamäti, zamknutá na sedem západov.

„To nie je žiadna sranda. S Umelým srdcom budete neporaziteľní a to vám nemôžem dovoliť!“

Chcel som ho prerušiť a opraviť, ale nestihol som. Veď je to len umelé srdce, ako mám s ním byť neporaziteľný? Nedbal a pustil sa do mňa. Zdalo sa mi, že nejak zažiaril a aj na dennom svetle som tú auru jasne videl. Kedy vytasí Laso pravdy? Potreboval som byť rýchly, nie ako Flash a nie ako Sonic. Stačilo mi byť dostatočne rýchly na to, aby som začal s bleskurýchlymi údermi a reflexmi, získanými Lišiakovými kybernetickými vylepšeniami. Wonder Womanizer však tieto útoky bez námahy blokuje svojimi nezničiteľnými náramkami. Je jasné, že tento súboj len tak pástnym súbojom nevyhrám! Vďaka silnému nárazovému kopu dokážeme spolu so Cyberfoxom zaskočiť Wonder Womanizera nepripraveného a odhodilo ho o pár metrov ďalej. Medzičasom sa všetci ľudia naokolo s krikom rozprchli a bežali, čo im sily stačili. Aj ľudia v autách buď zrýchlili, alebo sa radšej otočili.

Náš boj pokračoval. Wonder Womanizer veľmi rýchlo opäť nadobudne rovnováhu, prelietava vzduchom s úžasnou obratnosťou vracia úderu množstvom protiútokom. Zvuky našich úderov sa ozývajú ulicou a možno i otriasajú samotným základom tohto mesta. Čo na neho použiť, už som vysilený z neustálej obrany.

„Lišiak, Ohlušovák!“

To bol náš krycí názov pre elektromagnetický výbor z uší na helme. Ale akosi nezafungoval, iba čo mu vypadlo Laso z ruky. Možno i to postačí. Ale i Wonder Womanizer aktivoval nejaké energetické pole, ktoré sa mi vidí, že bolo v spektre ultrafialovom. Nevedel som, či mi to môže ublížiť, ale i tak som sa tomu vyhýbal a líščími reflexmi sa tomu poľu vyhýbal a ladne som sa vrhol na svojho protivníka. Až teraz mi napadlo, že bojujem s ozajstným superhrdinom.

A potom to nastalo. Ešte chvíľami sme sa pretahovali, on sa ma snažil ovinúť Lasom pravdy, čo sa mu i podarilo, aj keď až na tretí pokus, ale mne práve v tom čas prišlo neuveriteľne mdlo. Akosi znenazdajky ma ovanula zima, takmer určite mi na čele vyrazili kropaje potu a potom sa mi zamotala hlava. Wonder Womanizer ma mal v moci, ale netušil, že Ohlušovák skvele pôsobil proti jeho Lasu, ktoré mu znova spadlo z rúk a tak som sa z neho znova vymotal. Potom ho roztočil tak rýchlo, až mal pred sebou

nepreniknuteľný štít. Neviem prečo, ale pokračoval som ďalej v boji, aj keď som sa mi pomaly zamlžoval zrak a to náhradné srdce bilo ako splašené. Iniciatívy sa chopil Cyberfox, ktorý mi oblek akosi znenazdajky trochu viac utesnil práve v oblasti okolo srdca a zrazu sa mi trochu povolilo, čo ma na moment prekvapilo a znova som sa ocitol v zovretí Lasu pravdy, teraz sa zdalo, že už sa z neho nedostanem, lebo Ohlušovák prestal fungovať, neviem z akého dôvodu. Laso žiarilo takmer nadpozemskou aurou a pevne ma zvieralo. Cyberfox sa znova snažil uniknúť jeho zovretiu, mne sa už znova začalo rapídne zhoršovať zdravie.

„Super! Tak teda ďalší superhrdina na mojom liste zdolaných. Čo ty na to Cyberfox?“

„A to si hovoríš superhrdina. Nezáleží ti na tom, že si ma chce Maximus Shadow obliecť a potom ja neviem... ovládnuť svet?“

„Povedz mi pravdu – Umelé srdce chceš využiť na to, aby si ovládol svet ty, že je tak?“

„No ak ide o svet, tak to nemôžme nechať len tak.“

Pomaly som odpadával. Mal som pocit, že nič z toho nevnímam a že ma pri akom-takom živote drží už len Cyberfox, ktorý sa znova začal s týmto bláznom nenútené baviť, akoby ani nešlo o moje zdravie.

„Keď ide len o takú maličkosť... som na vašej strane.“ Zapózoval, pričom ma pustil z jeho zovretia a nechal ma dopadnúť na zem pomerne hladko. Ale Cyberfox odmietal pripustiť, aby som držal našu spoločnú hmotnosť a znova mi oblek viac pripevnil k telu. Nejakým zázrakom som nespadol.

„Tak zase pomaly, aby ti nespadol hrebenok. Myslím, že si mi dostatočne ukázal, čo dokážeš.“

„Presne tak! Moje Laso pravdy! Okrem toho, že mi drží v nohaviciach moju najväčšiu zbraň, mám vďaka nemu veľkú silu.“

„A okrem toho, tvoj nástroj vie ešte niečo iné?“ Cyberfox ma ďalej ignoroval. Asi pochopil, že získať Wonder Womanizera na našu stranu bude rozumnejšie, než ho poraziť.

Wonder Womanizer s hereckým výkonom hodným Oscara zapózoval, zatváril sa najnamyslenejšie, ako sa v tej situácii dalo a naduto hlesol: „Je predĺžením môjho nástroja.“

„Dobre...!“ musel som im do toho skočiť, lapajúc po dychu.

„A čo ty? Máš skvelé reflexy a kybernetické vylepšenia.“

„A keď chcem, tak viem bežať veľmi rýchlo.“

„A keď nechceš?“

„Tak idem rýchlejšou chôdzou.“

Napokon to Cyberfox neudržal. Takmer zaiste mu zablikali okraje ušíek (veď prečo nie, všadeprítomné diódy!) na červeno a to znamenalo, že sa vybil. Nie úplne, ale všetky naraz spustené funkcie a ešte k nemu i niektoré naviac (tie, ktoré ma držali na nohách) vybjali oblek rýchlejšie. Nemohol ďalej fungovať a preto musel niektoré systémy vyhodiť. A mňa takto sklátilo na zem. Moje srdce. Srdce. Si to ty, Smrt’?

Kapitola 7

Našastie som len odpadol. Zobudil som sa krátko na to, len čo ten komediant s Lasom v ruke nado mnou kľučal, zložiac mi helmu.

„Starec, veď som zase toľko sily zase toľko nepoužil.“

„Ešte nie som mŕtvý?“

„Nepoteším ťa, ale nie, starec.“

Mal som chuť schuti zahrešiť. Snažil sa ma postaviť, ale stále som mal slabý krvný tlak, ako sa mi na prvý pohľad zdalo, lebo som jednoducho ďalej nemohol.

„To... to je trochu zložitejšie, než sa na prvý pohľad zdá.“

Starostlivo si ma premeral. „Takže to nie je tým, žeby som ťa naprosto zničil?“

Takto žiaden normálny človek nerozpráva. Je rovnakou paródiou ako Kapitán Slovakia. Snažil som sa uvoľniť atmosféru medzi nami a i na môj vkus falošne som sa zasmial: „Pravdaže si ma zničil, ale moje srdce – prosto vypovedá službu.“

„No dobre. Tak si o tom pohovoríme u mňa doma, čo ty na to? Dáme si vínko...“

Hlupák. Ja tu kolabujem, pre rany Ježišove!

„Choď, Lamoine,“ zrazu sa ozval Lišiak.

„Ty ešte nie si vybitý?“

„Som. Ale aspoň teraz nebudeš natoľko vyťažovať moje systémy, kým sa dotackáme k Valerie.“

A tak aj bolo. Wonder Womanizer sa neunúval prezliecť sa do civilu rovnako ako sa ľudia neunúvali bližšie sa venovať nášmu súboju a pokračovali vo svojich životoch. Pozval ma k sebe. Nebýval ďaleko a mne sa krácalo o niečo lepšie. To sú tie Lišiakove systémy.

„Volaj ma Dave,“ hlesol vo výťahu na piate podlažie honosného komplexu víl, kde si prenajímam celé poschodie. Wonder Womanizer – Dave si tu žil ako v bavlnke. Takýto prepych som jakživ nevidel. A aj tak som ho v tom čase príliš nevnímam. Búšilo mi srdce a to tak, že som takmer cítil, že preto tak nepravidelne bije, lebo je zošité horúcou ihlou. Priam som cítil, akoby to srdce bolo škrtené svorkami.

Celé to však trvalo len necelých päť minút, kým neotvoril dvere, vovedúc nás do honosnej a presvetlenej predsieni, plnej tíkového dreva a drahej bielej koženej súpravy.

„Pokojne sa tu zvaľ na gauč.“

Musel som sa tam rozcapiť ako mucha na lep. Znova sa mi začala točiť hlava. Dave buď nepochopil magnitúdu môjho trápenia, alebo mu bolo úplne ukradnuté.

„Dave – umieram.“

Ak cítil prekvapenie, tak ho dobre tajil.

„Ale veď som ti nechcel až tak ublížiť, no tak.“

„Nejde o to.“ Helmu som položil na stôl z tíkového dreva. Jemne na nich načerveno svietili ušká na jej vrchu.

„Moje srdce – už dlhšiu dobu mi v hrudi bije náhradné srdce. A potrebujem súrne nové. Cyberfox mi povedal, že Umelé srdce, ktoré vlastní Maximus, ma môže zachrániť. Vraj si nemám brávať žiadne pofidérne len tak od niekoho.“

„Moment – ty máš teda problémy s tvojim srdcom?“

„Celý čas ti tu o tom hovорím...“

„Myslíš – reálnym srdcom?“

„Iste.“

Dave mi nalial vína a hlesol: „Tak to ťa musím, žiaľ, sklamať.“

Ako to?

„Prekvapilo ma, že na teba nepôsobilo moje Laso. Istotne máš naň nejaké kybervylepšenie.“

Nechal som ho hovoriť ďalej, i keď sa mi zdalo, že ma naťahuje ako žabu.

„Takže zjavne neklameš, keď si doteraz myslíš, že Umelé srdce je ozajstné umelé srdce.“

Teraz je to jasné. Naťahuje ma ako žabu.

„A čo to teda je?“

„Je to len názov. Nie je to žiadne srdce. Je to technológia. Nemá so srdcom ako takým nič spoločné – iba názov.“

Tu sa ozval Cyberfox – z intonácie jeho hlasu sa naozaj zdalo, že je vybitý: „Tak to ma zaujíma. Povedz mi, čo vieš.“

„Ty si to nevedel, Cyberfox?“

„Som len počítač. Umelá inteligencia. Nemôžem vedieť všetko.“

Dave si uchlipol z vína a vyložil si nohy na svoj pracovný stôl. Neviem, prečo potrebuje tak ohyzdný pracovný stôl, keď jeho jedinou prácou je vyzerat' skvelo...

„Maximus naďalej tvorí nejakú špeciálnu technológiu. Volá ju Umelé srdce. Ak to dokončí, bude ním schopný na diaľku meniť správanie okolitých ľudí a prinútiť ich, aby mu slúžili.“

„Ako to? A ako že o tom vieš? Tým, že mi to teraz hovoriš, nekopeš si hrob?“

„Ale čo by! Maximus ma aj tak dobre neplatí, nemôžem si dovoliť kupovať si ďalšie poschodia!“

„Ale... to je...“ habkal som.

„Proste ma našťava. Jedná so mnou, akoby som práve teba mal nejak zajať alebo čo.“

„A čo keď to práve robíš?“

„Si múdry. Ale ja som unavený a nemám chuť čakať! Trvá mu to celú večnosť!“

„Kto vlastne pracuje pre koho?“

„Ja pre neho. Mám mu robiť osobného strážcu, ale nechal som toho už dávno. Nemalo to zmysel. Ani vtedy ma dobre neplatil a iba sľuboval a sľuboval.“

„A čo to Umelé srdce? Videl si ho niekedy?“

„Nie. Ale srdce to nie je. Predstavujem si to ako nejaký počítač. Nejaký nudný počítač, ktorý keď zapne veľkým červeným tlačidlo... BUM, zrazu všetci v okolí sedem kilometrov budú v jeho moci, PRÁSK.“

Hovoril to tak zanietene, akoby tú technológiu sám navrhol.

„Ale omrzelo ma s ním pracovať. Myslí si, že je niečo viac ako ja! Lamoine, pochop ma, ja mám rád ženy. Dokonca i tie, ktoré sú mužmi. A preto by som ti rád pomohol.“

„Vážim si to, ale na oplátku ti nemám čo ponúknuť.“

„Nemusíš mi nič dávať. Iba potrebujem niekoho silnejšieho ako Kapitán Slovakia, iste ma rozumieš. Spolu toho zmätka dostaneme, uvidíš.“

Znova sa mi nejak zhoršovalo zdravie. Budem musieť za Valerie.

„Aký je?“

„Maximus? Je posadnutý. Šibe mu. Nie ako nejakému doktorovi Eggmanovi, proste mi

príde, že je vyšinutý. Neustále kohokoľvek podozrieva zo spiknutia voči nemu. Ja mu dám! Ozajstné spiknutie! Pôjdeme proti nemu – ty a ja. A tá helma. Zdoláme ho a vezmeme si Umelé srdce! A budeme svetu vládnúť my.“

„Neuraz sa, keď viem, o čom je Umelé srdce, tak pre mňa nemá cenu si ho vziať.“

„Ako to?“

Naschvál som urobil pauzu a chytil sa za hrud'. Už to znova na mňa ide.

„Moje srdce... nemám záujem o technológiu na ovládanie mysle. Potrebujem ozajstné umelé srdce!“

Tento sebavedomý a nafúkaný hrdina mi preda len ešte trochu vína dolial a poznamenal, že si ním aspoň doplním hladinu červených krviniek. Neodmietol som, hoci som už aj zabudol, ako víno chutí. Malo príjemnú sladkú arómu a trochu trpkú príchuť. Pilo sa dobre, ale dôstojne som po asi troch gľoch musel to víno odložiť. Viacej sa to vydržať nedalo. Jediné, čo si potom pamätám, bolo, že som zbadal Lišiakove uši blikať načerveno, niečo hovoril a potom som zbadal, ako sa Dave ku mne blížil. Viac už nič.

Ďalej som kreslil. Táto postava je zatiaľ moja najlepší. Dal som jej prenikavú hĺbku jej charakteru, ktorou si dostane každé srdce. A k tomu – je krásna.

„Ako pokračuješ vo svojom komikse?“ opýtal sa ma Julien, ktorý ma tou otázkou vytrhol zo svojich myšlienok a zabudol som aj ako sa volám.

„Ďakujem za opýtanie, ide to dobre.“

„Ja už pomaly finišujem,“ nemohol skrývať nadšenie Julien, „aj keď stále sa mi javí, že potrebujem ešte aspoň zo desať panelov.“

„To je ten, ktorý dokončuješ na súťaž?“

„O Jazvečom mužovi?“

Jazvečí muž. Úchvatné. Neviem, čo to bol za nápad.

„Ten na súťaž nemusí ísť dokončený. Teda vlastne, na súťaž sa zdá, že je pripravený, lebo som tam nechal koniec otvorený, ale určite sa mu po súťaži budem venovať. Robím na inom.“

„Máš ich už toľko...“

„Technocratic Cyberpunk Gulag. Všetko sa vyvíja skvele, ale za cenu brainwashingu pomocou chemikálií a mimozemskej technológie na ovládanie mysle. Dobré, nie?“

Nakreslené určite áno. Ale nechcel som ďalej vyzvedat' a tak som len prikývol a ďalej sa pustil do kreslenia. Julien sa ku mne nahol a opatrne sa spýtal: „Teraz čo kreslíš?“

„Vymyslel som novú hrdinku. Volá sa Zlatá Strážkyňa.“

„Je krásna,“ s ozajstným záujmom mi vravel Julien.

„Ak by si ju kreslil ty, bola by ešte krajšia.“

„Možno. Ale to už by nebola moja postava. Čo dokáže?“

„Ešte presne neviem. Asi to bude nejaký mix superhrdinov z X-Mena a ešte niečoho originálneho. Zatiaľ som sa venoval jej backgroundu.“

„Tipujem, že keď má anjelské krídla, tak ich použije nielen na lietanie.“

„Vyzerajú krehko, ale dokážu preraziť aj oceľ. Teda, chcel by som, aby toho boli schopné, ale neviem, ako ich použijem v príbehu.“

„Na niečo už prídeš. Ty sa vždy vieš vynájsť.“

A ďalej som kreslil. Nevieť prečo, ale niečo tak jednoduché, ako anjelské krídla, proste neviem nakresliť na prvý pokus, musím často gumovať.

„Napadlo ti niečo také, žeby sme konečne spravili nejaký komiks spolu?“ navrhol som a znova sa pokúsil prekresliť tie krídla.

„Napadlo ma to už viac ráz. Ty vymyslíš príbeh a ja ho nakreslím. Ale do súťaže môžeme ísť sami za seba.“

„To áno, ale po nej sa do niečoho pustíme spolu, dobre?“

„Môžeme.“

To bude epický príbeh!

„Už si hore?“

To znel ako Valeriin hlas.

Chvilkami som sa spamätával z toho, čo sa stalo. Nepamätal som si ani mastný trt. „Kde som?“

„U nás doma. V našej Skrýši. A prišiel i Wonder Womanizer. Ako si ho presvedčil, aby sa k nám pridal?“

„Asi tak ako teba,“ to bola trochu chladná, neopatrná a trochu sebecká odpoveď. S ňou to ale nehlo. Nejak žiarila. Zrejme má zase dobrú náladu. Len čo som sa posadil na posteľ, priskackala ku mne a trochu starostlivo mi vravela, ruku položiť na moju (alebo skôr Cyberfoxovu) hrud: „Bojím sa o teba. Nezničil ťa ten súboj s Daveom?“

„Možno to vie posúdiť viac Cyberfox ako ja. Mne sa len zdá, že to bude tým, že mi proste vypovedá službu moje srdce. Doteraz sa to nejak dalo zvládať, ale asi som prekročil tú pomyselnú čiaru, kedy i o trochu väčšia záťaž so mnou poriadne zamáva.“

„Cyberfox sa zaťal. Nabíja sa a nechce so mnou komunikovať.“

„Naozaj? Ale to robí pravidelne.“

„Ale nie mne,“ tajnostkársky a pritom veselo nadhodila. Čo tým sleduje?

„Dnes žiaríš.“

„Ďakujem. Proste mám radosť, že si z toho vyviazol. Ale i tak mi robíš starosti, Lamoine. V takom stave si mal len šťastie, že je Dave tak ľahkovážny.“

„Dave je v pohode. Má svoje muchy, ale som rád, že je s nami. Z čoho radosť nemám je to, že moje dni sú zrejme zrátané.“

„Nehovor tak, Lamoine.“

Smrť, kde si?

„Umelé srdce nie je umelé srdce.“

„A čo to teda je?“

„Je to Maximusov nástroj na ovládanie mysle, to je ten stroj, na ktorom pracuje a ktorý si súčiastky posledne vzal z tej technologickej budovy, kde som sa stretol s Kapitánom Slovakia.“

„Takže...“

„Som nahratý. Musíme so Cyberfoxom nájsť nejaké iné riešenie. Potrebujem nové srdce. A Maximus ho nemá.“

Z Valerie na minútu vyprchal život, ale predsa len sa ma snažila povzbudiť: „Ale veď sa to zase až tak nemení, Lamoine! Tak teda nájdeme iné srdce.“

„Len aby to bolo čo najrýchlejšie. Maximus sa určite dozvie o tom, že ho Dave podviedol. Mal ma priviesť k nemu v zajatí.“

My o vlku...

„Á, Valerie! Krásna ako vždy!“

„Ďakujem,“ zapýrila sa, ale odo mňa sa viacej nepohla.

„A čo je s našim kyberhrdinom Lamoineom?“

Trochu ma vytáčala jeho pozitivita, ale trochu ma ňou nakazil, takže to beriem športovo. Usmial som sa a hlesol: „Už bolo aj lepšie.“

„A ešte bude, keď porazíme toho ničomníka Maximusa.“

„Len ako, keď som ja v súčasnosti polomŕtvy a nepoužiteľný?“

„To dáš. Nemôže byť predsa silnejší ako ja alebo ty. Jeho genofond bol určite obohatený o atómy chlóru.“

Valerie pokračovala: „A čo keby sme ho predsa len okabátili? Ak narafičíte to, akoby ťa Wonder Womanizer porazil a priviedol k Maximusovi? Takto sa predsa k nemu dostanete hneď a Wonder Womanizer bude s ním zadobre.“

„To nie je zlý nápad, kráska! Čo ty na to, Lamoine?“

Už-už som chcel odpovedať niečo v zmysle, že to nie je zlý nápad, len sa musím na to celé trochu pripraviť, keď tu sa z vedľajšej miestnosti ozval Lišiak: „A to ma chcete takto nehanebne obísť?!“

„O čom hovoríš, Lišiak?“ zvolal Dave a na chvíľu sa vytratil len preto, aby sa objavil s Cyberfoxovou helmou v rukách.

„Nezvládol som ani Davea, nieto ešte Maximusa.“

„To nemôžeš vedieť.“

„Ale viem. Nemôžeme tam ten tak nakračať! Nemáme ho nijak naštudovaného a len egom ho neporazíme.“

„Musím s Lišiakom súhlasiť. Lišiak a Wonder Womanizer by ho zdolať vedeli, teoreticky, ale určite nie so mnou. Iba ak by sme ho neho obliekli niekoho iného...“

„Tak to zase pomaly, hrdina!“ ak dokáže byť robot podráždený, tak Cyberfox tak určite znel.

„Ale nie je to predsa rozumné?“ snažila sa od toho Cyberfoxa odhovoriť Valerie, pričom na mňa hodila podozrievavý sebavedomý úsmev.

„To nie je tak jednoduché, ako si myslíš, Val.“

„Ako to? Veď keď vyzlečieme Lamoineho z obleku a dáme do neho niekoho iného, Lamoine si aspoň oddýchne a...“

„Ani nevieš, čo hovoríš, ženská!“ Cyberfox bol ozaj podráždený.

„Tak sa aspoň pokús ho nejak zachrániť!“ zvýšila hlas.

„Snáď to nerobím celý čas?“

„Nevšimla som si to!“

Potom sa pokúsila zo mňa dať dole aspoň časť výstroje z hrude. Nešlo to a Cyberfox ju celý čas upozorňoval, aby sa o to nepokúšala. Stále tliachal to, že sa prispôbil mojej DNA a že nedovolí, aby sme ma len tak ľahko vypožili z akcie. Nešlo mi to do hlavy, takto by sa to vyriešilo predsa jednoduchšie, nie? Ak by som našiel nejakého darcu – prosím, pokojne sa môžem postarať o to, aby som spolupracoval, ale takto? Veď zomieram, pre Kristove rany.

„Lišiak, naozaj sa to nedá? Ak by si ma proste z obleku vyslobodil?“ skúsil som to opatrne.

„To si nemôžem dovoliť. Aj ty to dobre vieš. K Maximusovi takto nemôžeme. Viem, že som sprvoti súhlasil s tým, že máme k Maximusovi nakračať ako veľkí páni, ale už som si s tým nie tak istý!“

Zaťal sa. Znova. Snáď nechce, aby sa toto moje mučenie predlžovalo?

Nastalo hlúpe ticho. Dave však nadhodil, že ak Cyberfoxa nepresvedčíme, tak náš plán ktorý sa javil najjednoduchší, aký sa dal v tejto situácii vymyslieť, je pochovaný.

„Dobre, Lišiak, your time to shine. Tak nám povedz, aký máš plán,“ znova len opatrne som sa zadíval na toho otrokára s líščimi ušami, očakávajúc aspoň nejaký plán, ktorý nebude deravý ako ementál. Lišiak náš plán označil za príliš priamočiary a „krátkozraký“. Vraj sme podľa neho na Maximusa nepripravení. Ale o čom trepe? Veď Dave má rozhodne pravdu. Nemôže byť zase tak všemohúci, za akého ho teraz považujeme. Stačí sa mu dostať dodatočne blízko, dostať sa mu na kobyľku a poraziť ho klasickou férovkou – dvaja na jedného. Aj keď pochybujem, že si v tom boji vystačí sám. Aha, tak možno na to Lišiak naráža...“

„Koľko svojich pomocníkov môže Maximus v súčasnosti zamestnávať?“

„Určite veľa. Plus – ak technológiu Umelého srdca dostatočne vyvinul a otestoval – niekoľko jedincov sa mu už mohlo podriadiť.“

„Ale to zatiaľ nevieme, či sa mu podarilo.“

„Nevieme. Ale mám tušenie, že to čoskoro zistíme. Možno do toho prehovorí ešte i Kapitán Slovakia. Nevieť, či nám nejak pomôže, ale...“

„Áno, s Kapitánom nemôžeme rátať. Má sexepíl krému na ruky,“ odvetil Dave stroho.

„Skôr sa mi jedná o to, že možno už teraz s ním bojuje, ak sa teda podľa jeho slov chce viac strániť „superhrdinstva“. Ale myslím, že od Maximusa sa len tak ľahko neodchádza...“

Trochu ma tým zmiatol. Ale sotva potom, čo to dopovedal, sa nejak zvláštne odmlčal a odvetil: „Tak a teraz je už neskoro.“

„Čo sa stalo?“

A rozsvietil sa mi smartfón, ktorý som mal položený na stolíku vedľa postele. Najrýchlejšie ho vzala do rúk Valerie a podala mi ho. Odblokoval som si ho. Cyberfox mi poslal notifikáciu na spravodajský livestream. Nerozumel som, čo sa tam hlási, ale keď som si čítal text, ktorý sa presúval na spodnej strane displeja, bolo mi to všetko jasné. Aj keď neviem, odkedy sú v Trintii známi všetci superhrdinovia, zdalo sa, že minimálne on Kapitánovi Dankovi určite vedeli. A už žiaden Kapitán Danko živý po svete nechodí.

Kapitola 8

Aj tak si myslím, že náš plán mohol fungovať. Ale preto, že Cyberfox je zrejme so mnou už naveky spojený, sa to nedalo. Možno to ani on nedokáže ovplyvniť. Ale ja teraz potrebujem nutne nové srdce. A s tým vedomím rástla i moja nedôvera voči Lišiakovi. Ten totiž prestal Valerie dôverovať. Žeby žiarlil? Je toho stroj schopný? Je pravda, že sme si s Valerie pomaly nachádzali k sebe cestu, ale možno má Lišiak pravdu, alebo naopak – skôr možno ona nie

je môj typ. Akože – je to kráska a má ma rada, ale cítim, žeby to medzi nami neklapalo. V posledných dňoch je totiž trochu otravná a trošku i žiadostivá, ale nemám to srdce nejak naznačiť, že nemám záujem. Samozrejme, že si navzájom lichoťme, ale akoby sme sa báli obaja spraviť ten jeden krok naviac. Ona by sa možno aj odhodlala, ale skôr ja som si uvedomil, že nech je Valerie akokoľvek skvelá, nefahá ma to k nej, nie je medzi nami tá iskra, nebolo by to ono. Lišiak si však myslí, že Valerie po mne ide ako pes po údenom: „Nehovor mi, že si si to nevšimol!“ pokárala ma Cyberfoxova helma, len čo som sa odhodlal trochu si pospať a nadobudnúť trochu síl.

„Čo som si mal všimnúť?!“ už podráždene som na neho hlesol cez zuby.

„Ako sa Valerie zmenila. Zrazu ťa má radšej ako mňa, vidím, ako ťa na diaľku vyzlieka!“

„Nedaj sa vysmiať, Lišiak! To sa hovorí naopak, môj milý.“

„Ale ty sa z môjho nemôžeš vyzliecť! Som už tvojou súčasťou.“

„A čo keď nie? Ak sa z teba vyzlečiem, čo sa mi stane?“

„Nepáči sa mi ako hovoríš, Lamoine.“

„To ani mne. Ale čo mám iné robiť? Nechať sa zabíť Maximusom Shadowovi? Ani Dave si na neho netrúfne, napriek tomu, že sebavedomia má za nás oboch. Je odhodlaný, o tom žiadna, ale vidím na ňom tú neistotu. A možno ani tak by sme ho nezdolali, keby bol v tebe oblečený niekto zdravší!“

„Ale nie je, Lamoine! Musím pracovať s tým, čo mám!“

„A to má na tebe najviac štve, Lišiak!“ musel som vstať a promenádovať sa po izbe. Mal som chuť mu do tej helmy niečo hodiť.

„Musím pracovať s tým, čo mám! Myslíš, že o tom neviem? Môžem ja za to, že ma niekto do teba navliekol? Správaš sa ku mne ako k nejakému vírusu, ktorého sa chceš zbaviť.“

„Ja sa ťa nechcem zbaviť, Lam,“ pokojne odvetil.

„Ale ja teba áno! Neustále ma počuješ, žartuješ, aj keď sa to nehodí a ja sa ti mám prispôbovať? Som z teba unavený.“

„Lamoine, prosím ťa, upokoj sa.“

„A už ma zase počuješ!“

„Nepočujem!“

„Počuješ!“

„Nepočujem!“

„Počuješ!“

„Nepočujem!“

„Počuješ!“

„Nepočujem!“

„Počuješ! Myslíš si, že si niečo viac ako ja. Umelá inteligencia. Mastný trt!“

Mal som ho však počúvnuť. Tak ma od hnevu pichlo pri srdci, že som od bolesti musel nahlas zjojknúť a znova si sadnúť na posteľ. Vonku naďalej lialo.

„Vidíš, Lamoine. Ani mne nie je veľmi po chuti, že sme partáci. Ale niekto to tak očividne chcel. Ale nechaj ma ťa zachrániť, Lamoine. A hlavne, daj si pozor na Valerie. Vidím, že spolu vychádzate dobre, ale nemám dobrý pocit z jej správania. Je akosi prívitejšia – inokedy by to nebol problém, ale dotýka sa môjho obleku viac, než by som si prial. A to jej zatiaľ nemôžeme dovoliť. Najmä keď ti to sama navrhla. Ja som AI a

mne nejde o to, byť stredobodom pozornosti. Takúto ľudskú vlastnosť nemám, i keď sa ti to možno nezdá. Ty si pre mňa stredobodom pozornosti, Lamoine. Ja sa musím starať o to, aby som z toho náhradného srdca vymačkal toho najviac, ako je len možné a to tak, aby som ho kompletne nezničil.“

„Ja viem. Odpusť mi to. Som impulzívnejší, odkedy viem, že zomieram.“

„Nebor si to tak k srdcu. Riešenie nájdeme. Ale Valerie ho nemá. Musíme si vystačiť my dvaja a Dave.“

„Hm, to sa ti ľahko povie.“

„Viem, určite ťa dostala smrť Kapitána Slovakia, aj keď si ho veľmi nepoznal. Aj mňa to vyviedlo z miery. Ale ver mi, nemôžeme si dovoliť zaváhať. Teraz bude v nebezpečí Dave a my ostatne tiež. Váš nápad by fungoval, keby som v sebe nemal mechanizmy, ktoré ma k tebe pútajú, Lam. Sme prepojení viac, než si myslíš.“

„Takže mi chceš povedať, že musíme poraziť Maximusa a až potom nájsť pre mňa nové srdce?“

„Žiaľ, inak to nepôjde.“

„Nedá sa nájsť znova nejaké ďalšie náhradné srdce?“ znova som si sadol na posteľ a Lišiakovu helmu som si vzal k sebe a dívali sme sa von z okna.

„Je zlá doba, Lam. Na uliciach bežne chodievajú ešte horšie trosky od teba, neuraz sa. Niektorým chýbajú ruky, nohy, majú tiež pozošivané ksichy aj srdcia, niektorí majú len kybernetické srdcia.“

„Ja viem. Poznal som takých ľudí. Často aj susedov. Poznal som jedného chudáka. Mal kybernetické rameno, ktoré mu stále vypadávalo.“

„Tak vidíš.“

„Bol v betaprograme, ktorý testoval jeden z prvých prototypov kybernetických ramien. Dostal ho zadarmo.“

„A prečo mu ho nevrátili, keď stále vypadávalo?“

„Lebo mu povedali, že ak to urobí, vezmú mu aj druhé rameno.“

Lišiak mlčal a len dva razy krátko zablikal. Zrejme ani on nevedel odpovedať. Ja som však nemohol sedieť. Lámala ma depresia a nemohúcnosť so súčasnou situáciou niečo spraviť. A vovallila sa mi do tváre červeň. Len som sa znova hodil do postele.

„Tak čo mám teraz, podľa teba robiť?“

„Hlavne si oddýchni. Ja zatiaľ pohľadám nejaké nové informácie o Maximusovi. Možno sa o ňom dozviem niečo viac, najmä po tom, čo urobil.“

„Dobre. Ale sľúb mi, že keď niečo nájdeš, dáš mi o tom hneď vedieť. Nerád ležim alebo sedím so založenými rukami, keď nám ide o čas.“

„Posnažím sa. Ale daj ma prosím znova nabiť.“

„Zase? Teraz sa nabíjaš ešte častejšie, než predtým, čo sa to s tebou porobilo?“

„To tie baterky od Tesly.“

„Ty máš baterky od Tesly?“

„Žartujem. Keby som mal baterky od Tesly, takmer určite by som vzbĺkol.“

A tak som sa uložil na spánok a musel som si odpočínúť. Zvyknúť si na zníženú kapacitu môjho srdca, doplniť energiu a zistiť, ako sa odosobniť od toho faktu, že zomieram. Veď ako som hovoril na

začiatku: Čoho sa vlastne bojím? Aj tak si na mňa už nikto nespomenie, keď umriem. Cyberfox je robot, ak by ho niekto reštartoval, určite by si nepamätal ani tú štipku o človeku, ktorý ho nosil. Valerie? Tú by to takmer určite ranilo, ale po čase by na mňa zabudla. Dave? Ten je tak ľahkovážny, že už zajtra o mne nebude vedieť, keď sa mu nepripomeniem. Musím to brať takto: umieram, no a čo? Len sa to musím naučiť. Bojím sa však toho, že s touto mentalitou si budem namýšľať, že nemám čo stratiť a tak sa budem s Cyberfoxom púšťať do zbytočne ťažkých bojov proti stále neznámemu Maximusovi Shadowovi, že tým ohrozím i ten oblek. Nech je akokoľvek sarkastický, má nejakú dušu. A je aj celkom vypočítavý ako pravý lišiak. Je ku mne milý len vtedy, keď sa potrebuje nabiť. Keď je nabitý, žartuje, až kým sa nevybijie. Ale som popravde, z jeho žartov vybitý ešte skôr, než on. Matka Smrť, stále pri mne stojaca – teraz ťa vyzývam – poď si po mňa!

Stalo sa vám, že sa vám niečo snívalo, kde sa vám niečo stalo a potom ste to i cítili tesne po prebudení? Napríklad, že vás uštipla včela a keď sa zobudíte, na danom mieste cítite mierne brnenie? Mne sa to raz stalo, keď som s angínou ležal v posteli. Vo sne som opravoval niečo, čo by sa dalo nazvať stokrát zväčšenou sušičkou. Taká valcová, ktorá odstredivou silou žmýka mokré prádlo. Dnu v takomto bubne to vyzerá podobne ako v bežnej práčke. Alebo v hudobnom videoklipe z roku 2000. V tom sne som v takomto bubne sedel a niečo opravoval. Mal som niekde prímontovať gumenú trubicu. Nemal som si ju kde položiť a tak som si čelovkou svietil na to miesto, ktoré som opravoval, medzitým berúc tú gumovú rúrku do úst. Takáto guma v ústach – bleh! No a keď som vstal, tú príšernú pachuť tejto gumovej rúrky som mal v ústach aj po zobudení. A potom som musel vyvrátiť obsah žalúdka do záchoda. Na angínu som totiž užíval liek, ktorý sa v práškovej forme rozpúšťal vo vode a tento roztok sa mal potom vypiť. Na angínu. Až druhé ráno som si čítajúc príbalový leták všimol, že vedľajším účinkom môže byť v jednom prípade z desiatich vracanie.

Spomínam to preto, lebo sa mi niečo podobné stalo znova. Cítil som akési zvláštne teplo na zadku, keď som sa zobudil. A to sa mi snívalo, že sa ponáram do horúceho kúpeľa. Na spánok neustále oblečený v obleku Cyberfox sa dalo zvyknúť, ale toto mi Cyberfox spravil prvý raz. Keď som sa zobudil, videl som, ako jeho uši na helme mierne svietili. Stále mohla byť ešte hlboká noc. Ešte nikdy ma takto nezobudil. Divné. Plus, nechcel mi to vyhrievanie vypnúť!

„Lišiak? Vypneš to ohrievanie, prosím? Zhorí mi zadok.“

„Vypnem ho. Ale musíš vstať. Niečo mám. A nebude sa ti to páčiť.“

Takmer ihneď sa mi roztvorili oči. To teplo by za iných okolností ešte viac spríjemnilo môj spánok, ale dnes očividne nie.

„Tak čo si zistil?“

„Vyzerá to tak, že Valerie je celý ten čas v spojení s Maximusom.“

Už znova začína? Teraz som mu to bol ale celkom ochotný aj uveriť. Ale musí ma presvedčiť.

„Ako si na to prišiel?“

„Valerie je dobrá hackerka. Ale nie dostatočne dobrá. Keď sme sa stretli prvý raz a tak nástojila na tom, aby sa k nám pridala, už vtedy som niečo šípil. Dostal som sa do jej osobnej emailovej schránky ešte predtým, než mi ona samotná zakázala prístup k nej. Ale ja som si našiel svoje cestičky.“

„Takže si jej neveril už od začiatku?“

„Povedzme – bol som opatrný. Zistil som, že si často dopisuje s niekým s neznámou a zašifrovanou IP adresou, ale správy sa mi odšifrovať podarili. Ten niekto v tých správach vyslovene Valerie žiada, aby sa k tebe dostala bližšie a získala ma.“

Rozsvietil sa mi monitor na smartfóne a tam mi prehrával komunikáciu Valerie s Maximusom. Stále nevieme, či to je ozaj Maximus, ale zatiaľ vieme len o jednom človeku, ktorý ide po obleku Cyberfox. Iba žeby bol v hre ešte aj niekto iný. Očami som len tak rýchlo preletel správami, v ktorých stálo napríklad aj toto:

Snaž sa dostať ten oblek...

Je mi jedno, ako to spravíš, musíš sa mu dostať pod kožu...

Zaveď ho za Wonder Womanizerom, ten mi ho snáď privedie...

Na svojom projekte ďalej pracujem, potrebujem od teba ešte nejaké jeho súčasti...

Toto považujem za zlyhanie, Cyberfoxa nutne potrebujem...

Tak sa Wonder Womanizer otočil proti nám? Patetické.

Ten Wonder Womanizer bude robiť problémy, ale s ním si už nejako poradím...

Bez Cyberfoxa mi už ani ďalej nepíš...

„Všetky správy majú pravé kyberpodpisy,“ takmer ihneď mi odpovedal Cyberfox na otázku, ktorú som mal už na jazyku. Tieto správy môžu byť pokojne i podvrhom. Ale ak majú pravé kyberpodpisy... sú to niečo ako certifikáty, ktoré sa overujú voči serverom v sieti. Takže sú pravé.

„Naozaj to písal Maximus?“

„Myslím si to.“

„A keď hovoríš, že túto konverzáciu máš priamo od Valerie, ako je možné, že s ňou ideš za mnou až teraz?“

„Som skvelý a ty to dobre vieš. Ale i mne analýza toľkých správ trvá. A hlavne, musel som si overovať tie kyberpodpisy. Nie je to tak ľahké, ako sa zdá. A ešte som tie dáta schovával pred Valerie, keď mi robila diagnostiku.“

„No dobre, povedzme, že to je všetko pravda. Ako si to overíme v praxi?“

„Tu prichádzame k tomu druhému zisteniu, ktoré je už o niečo horšie. Z niektorých správ sa mi zdá, že buď Maximus alebo Valerie zadržávajú nejakého ďalšieho superhrdinu s veľkou mocou. Nevieť o koho ide, ale zdá sa, že už s Maximusom bojoval.“

A čítal som ďalej Cyberfoxom zvýraznené pasáže z emailov:

Musíme ju držať aspoň dovtedy, kým nebude projekt hotový...

Viem, že je silná, pomôže nám...

Postaraj sa o to, aby ju Cyberfox nenašiel...

„Máš aj niečo viac?“

„Zdá sa, že mám prehľad o približnej lokalite, kde by sa mala zdržiavať. Valerie v jednom maili neopatrne poslala súradnice toho miesta bez šifrovania.“

To celé ma poriadne miatlo, menilo to celú situáciu. Cyberfox na to potreboval prejsť zrejme tisícku správ, neustále si ich overovať a vyvodit' z nich správny úsudok. Je to síce počítač s pokročilou AI, ale tiež má svoje limity. A ešte ich musel zašifrovať i pred Valerie. Robilo sa mi mdlo a moje srdce už zrejme znova vypovedalo. Takáto zrada... ja... ja nechcem tomu uveriť.

„To je hlavný dôvod, prečo som nechcel prísť na váš nápad. Znel na prvý pohľad rozumne, ale po prvé – nevieme, čoho je Valerie schopná – možno je superhrdinou i ona, človek niekedy nevie – a po druhé – my dvaja, Dave a tá superhrdinka, ktorú držia zrejme v zajatí – to je už sila, s ktorou môžeme na Maximusa vyrukovať. Zrejme už proti Maximusovi bojovala a ten ju porazil, ukryl a uväznil. Mali by sme ju zachrániť a postaviť znova do boja. Určite nám poradí nejaké triky, ktoré by na neho mohli pôsobiť. Plus – nebude stáť proti nemu sama. Ale hlavne – Maximus pomaly svoje Umelé srdce už dokončujeva, čo som sa dozvedel od posledných správ, ktoré som ukradol Valerie. Takže nemáme nejak extra veľa času.“

Netušil som, kam ideme. Podľa Cyberfoxa však správne. Navonok to vyzeralo ako opustená chajda, ale keď sme do nej vošli, zistili sme... že tak vyzerá aj zvnútra. Cyberfox však nahodil svoje senzory a očakával, že od superhrdinky nebudeme ďaleko. Súradnice neboli presné, ukazovali tak tri metre pred touto chajdou, takže sme si neboli istí, či sme správne. Možno je to niekde pod zemou, ktovie? Ale dnu to nijak nevyzeralo na to, žeby niekde bola cestička pod tú chajdu a presne na tie súradnice.

„Vieme, čo hľadáme?“ opýtal sa Dave, ktorý, samozrejme, prejavil obrí záujem, keď sa jednalo o superhrdinu.

„Presne to nevieme. Zrejme však hľadáme niekoho dôležitého, ale nevieme kde začať.“

„Krásna superhrdinka! Kde si?“ zvolal Dave a prešiel si rukou po plavých vlasoch. „Je tu tvoj záchranca, Wonder Womanizer!“

Jasné, akoby všetky ženy mali patriť jemu, hovoril som si. Aj ona, nech je akákoľvek, určite podľahne jeho šarmu a mne ostane tak maximálne len Cyberfox, ktorý ma svojimi vtipmi privedie do hrobu.

Všade sa váľalo kopec šrotu, smetia a rozbitého skla. Bolo vylúčené, že je tu niekto len tak uväznený. Ak je to človek, musí ho tu predsa niekto chodiť kŕmiť alebo niečo, nie? Nikdy mi tento koncept nešiel do hlavy – ak niekoho väzním, predsa sa musím o neho starať, nech to znie akokoľvek krivolako, ale je to tak. Najmä, ak vie, že mi ten niekto ešte bude nápomocný. Možno je to superhrdinu z inej planéty – neje, nepije, žije len z energie, aby bola úplne nezávislá, aby nemala žiadne limity. Z čoho tak môže žiť? Zo slnečného svetla? Ehm...

Šli sme hlbšie a hlbšie. Skelet tejto budovy nebol až v takom hroznom stave, aby sme sa báli, že nás to pridlávi. Celá budova vyzerala, že je opustená určite menej než päť rokov. Nepoznali sme meno tej superhrdinky, tak sme ju volali všelijako,

nikto sa však neozýval. Cyberfox nás smeroval, všimol si, že podľa toho, čo našiel v ukradnutej konverzácii, by to mali byť nejaké veľké kovové, možno pancierové dvere. Nič také sme nenašli, ale len čo sme sa dostali do čohosi, čo vyzeralo ako veľká sála, uvideli sme schodisko hore aj dole. Cyberfox navrhol, aby sme sa podívali dole.

„Je zaujímavé, že väzni sa väčšinou umiestňujú dole. To však neplatí pre princeznú z rozprávok.“

„Preto by sme mali ísť hore,“ mienil Dave, „čo ak by som mal teraz pravdu ja? Rozdeľme sa – ja pôjdem hore a vy dole.“

Než sme mu stačili nejak oponovať, takmer sa až rozbehol smerom po schodoch hore. Nech si ide: „Ale dávaj si tam hore pozor!“

„Som predsa Wonder Womanizer!“

Jasné.

My sme šli dole. Nevieť, kde sa vyparil Dave, určite prehľadával i horné poschodie, nad ním už bola len strecha. My sme zišli dole a našli sme tam len tmú. Tmu ako hovado. A tak Cyberfoxove uši zapli svetelný mód a krásne svietili ako správne dve jasné čelovky. Určite to spredu vyzeralo vtipne, preto som bol rád, že sme nikde nenašli zrkadlo. Boli to vyslovene pivničné chodby, široké možno tak necelé dva metre. Všade po stranách boli dvere vo dvojiciach oproti sebe – naozaj ako v pivničných priestoroch. Dvere však boli buď vybité alebo poškodené a takmer všetky drevené, ani stopy po pancierovaní. Na konci chodby dlhšej asi pätnásť metrov sa priestor ďalej rozdvajoval doprava a doľava. Vľavo však bol len výklenok, kde stál akýsi prístroj – zjavne nefunkčný, starý a zaprášený – ale vpravo – ďalšia dlhá chodba, teraz bez dverí po jej stranách a na konci – pancierované kovové dvere.

„Lišiak? Zdá sa, že si mal pravdu. Ako ich máme ale teraz otvoriť?“

„Ak som dobre z tej konverzácie vyčítal – niekde nablízku by malo byť niečo, čo nazývajú „skenerom“. To sa má priložiť do jedného z otvorov na dverách.“

Podišiel som k dverám, priložil na ne dlaň, ale nič. Ani Lišiak zjavne nič nepočul. Naozaj na dverách bol len akýsi štvorcový otvor s čipmi po stranách. Nikde žiadna kľučka. Obzrel som sa a naboku som videl nejaký terminál. Nijak nesvietil, skúsil som tam priložiť prst – nič sa nestalo. Možno to nemá nijaký súvis, ďalej som sa obzeral a napokon mi do oka padol zrejme ten „skener“. Čip, ktorý očividne do toho otvoru zapasoval. Zaujalo ma, že visel zo stropu na akomsi špagáte. Určite ho strácali a tak si chceli byť istí, že ho nikto nikdy nestratí.

Vzal som ho do ruky – zdal sa ťažší, než vyzeral. Skúsil som ho vložiť do otvoru, ten špagát bol dlhý tak akurát, ešte ostalo možno tak desať centimetrov k dobru. Niečo zašuchotalo, započuli sme cvaknutie a dvere sa jemne pootvorili. Boli ťažké. Aj keď som sa zaprel, musel som ich poriadne potiahnuť, aby sa otvorili. To, čo som uvidel, mi naprosto vyrazilo dych a to až tak, že sa mi znova zbláznilo srdce. Ovalil ma pot a zároveň tak obrovská vlna neistoty, zmätenosti a nepokoja. Toto sa nedeje, ja istotne len niekde spím a snívam sa mi... či nie? To sa nedeje, upokojujem sa. Nemôžem

sa ani štipnúť do líca, lebo mám na hlave Lišiaka. Mlčal som a díval sa na ňu ako na zjavenie. Bol to taký, ako by som to bol nazval – ako nejaký ešte vyšší level deja vu.

Predo mnou kľáčala žena. Blondína. Zviazaná reťazami a lanami. Na očiach nepreniknuteľne čierna šatka. Jej veľké zlaté krídla mala takisto zviazané lanami, sotva nimi mohla hýbať, kdesi ešte zaťažené akýmisi závažiami. Len hornú časť tela mala zahalenú do zlatého brnenia, od pásu dole bola oblečená len do bežných džínsov. To je Zlatá Strážkyňa!!! Presne ako v mojom komikse! Ibaže bez spodného brnenia. Má aj zlaté krídla! Podišiel som k nej. Až teraz ma zaregistrovala a cez šatku cez ústa sa snažila prehovoriť. Cyberfox mlčal. Akoby vedel, že teraz nemá túto chvíľu ničím prekaziť. Aspoň teraz. Dal som si dole helmu a sledoval ju svojimi očami. Uši na helme stále svietili, v tejto temnici bolo minimum svetla.

Jemne som sa dotkol jej brady. Upokojila sa.

„Už som tu. Bude dobre.“

A dal som jej dole šatku, bola celá mokrá. Rozkašľala sa.

Potom som jej jemne dával dole druhú šatku z očí. Obával som sa, že by mi ním vedela ublížiť, tak som ju upozornil: „Prišiel som ťa zachrániť.“

A potom sa do mňa zahľadeli jej modré očka. Bola ešte krajšia, ako som ju ja kreslil. Bola úžasná a prýštil z nej šarm, aj keď tu bola ktovieako dlho v zajatí. Chvilami sme sa na seba dívali, ale potom som to nemohol vydržať a radšej som ju začal vyslobodzovať z lán. Išlo to ťažko, preto som ju upozornil, že budem používať „Ohnivý prst“, teda malý horáčik v prste, ktorý je súčasťou obleku Cyberfox. Takto sa zbavíme i tých reťazí a vyslobodíme i jej teraz pokrčené krídla. Celý čas čižala, trochu sa ma bála, aspoň tak som si to myslel, ale keď som ju vyslobodil zo zovretia všetkých lán a reťazí, podal som jej ruku. Vstala a naplno rozťahla jej zlaté krídla. Bola to ona – Golden Sentinel – Zlatá Strážkyňa. Krajšia, ako by som ju bol kedy vedel nakresliť.

Kapitola 9

Strážkyňa! Hrdinka z môjho komiksu! Ako sa sem dostala? Čo sa tu vôbec deje? Ničomu som nerozumel, ale v tomto prípade mi začínalo mierne sviatať, aj keď som si to nechcel nijako pripustiť. Čo tu robí niekto, kto doteraz existoval len v kreslenej forme v mojom osobnom komikse? Dejú sa tu prazvláštne veci a ja neviem, ako mám zistiť, kde začať. Koho sa opýtať na vzniknuté súvislosti? Aké súvislosti? Veď mi zatiaľ nič nedáva zmysel...

„Všimla som si, ako si sa mi vyhýbal pohľadom...“ začala ona a mňa znova striasol. Ak je toto presná kópia mojej fantázie spred pätnástich rokov...

„Si predsa superhrdinka. A oči si zviazané nemala určite len tak pre nič za nič.“

„To máš pravdu,“ usmiala sa a ja som sa znova musel pozrieť inam, lebo jej pohľad bol tak ohnivý a očarujúci, trochu šibalský, že sa mi srdce určite znova zblázni. Je to akoby pred tebou stála žena, po ktorej si vždy túžil!

„Kto si? A čo je to za helma?“

„Teší ma, som Cyberfox,“ nezúčastnene a možno aj trochu unavene odpovedal Lišiak, „a prišli sme ťa zachrániť. Ale kto mal čakať, že zachrániť biblicky nepresného anjela?“

„Ehm, ospravedlňujem sa zaňho.“

„Za koho? Myslela som, že to hovoríš ty.“

„Nie, to ten oblek. Teda skôr tá helma.“

Vzal som Lišiakovu helmu do rúk. Svietila rovno na jej poprsie.

„Netras so mnou tak, Lamoine, bude mi zle.“

Nemohol som si pomôcť a potriasol ním ešte viac. Nič nevrel.

„No pozrimeže, aké má krásne ušká!“

„Nechaj ma, ženská, lebo ťa pohryziem.“

„Vždy je taký?“

„Nie. Väčšinou je horší.“

Čo však teraz? Trochu sa mi ale začalo rozjasňovať... Valerie! Veď podľa Cyberfoxa tu Zlatú Strážkyňu držala ona! Musím sa dozvedieť čo najviac o Strážkyňi a o Valerie. Mám totiž pocit, že sme si na prsiach celý ten čas chovali hada. Ale ako je možné, že som si to doteraz nijako nevšimol? Valerie je sympatická mladá žena, ale necítil som k nej nič viac, než blízke priateľstvo. A najmä teraz, keď mám po boku ženu svojich snov, k Valerie práve teraz takmer nič necítim. Možno som sa trochu nechal opantať jej spôsobmi v posledných dňoch, teraz mi už dávalo trochu logiku, keď si Cyberfox myslel, že si ma chce omotať okolo prsta. Možno to práve chcela – aby som si nedával pozor a tým zneužila našu dôveru. Už som si ďalej nemohol robiť ilúzie – všetko, čo Valerie zistila o mne a o Lišiakovi už zrejme Maximus vie. Znova sa mi spravilo zle. Teraz však z našej situácie. Takže Valerie nás zradila. Keď si to teraz tak premietam v hlave, napokon som si tak nejak vsugeroval, že som to tušil, ale pravda je taká, že som to nemohol vedieť. Ale čoho ďalšieho je Val teda schopná? Očividne sa nám chcela dostať pod kožu, ale prečo? A potom len ťažko na duši – ako ďalej?

Mlčky sme vyšli z toho podzemného komplexu a Dave na nás už čakal pri schodoch. Ani len nezreferoval, či niečo nenašiel a rovno sa nalepil na Zlatú Strážkyňu a temer automaticky jej začal dvoriť. Kiežby som bol ako on – charizmatický, neoblomný, sebavedomý a mužný. Je síce pravda, že odkedy mám na sebe Cyberfoxa, sa úroveň môjho sebavedomia rapídne zvýšila. Bez Cyberfoxa som bol nikto. Musím priznať, že Cyberfox mi dal nádej znova žiť – aj keď to bude asi len na krátky čas, ale čo už s tým narobím? Musím skúsiť nájsť niekoho, kto mi z tejto šlamastiky pomôže a to rýchlo. Valerie mi už zjavne nepomôže. Buď Dave a jeho známosti, alebo nebudaj Zlatá Strážkyňa?

Presne to musí byť naším ďalším cieľom. Je možno trochu pozoruhodné, že som to s Valerie neriešil hneď, len čo som sa od Davea dozvedel, že Umelé srdce nie je to, za čo som ho mal. Ale i tak som v podstate rád, pretože po dnešku jej už neverím. Už to nemôžeme ďalej odkladať, srdce mi znova búšilo a to nielen z prítomnosti Zlatej Strážkyne, ktorá sa ale na moje prekvapenie oddialila od Davea a opýtala sa ma starostlivo: „Si v poriadku?“

„Áno, som,“ poznamenal som sucho, držiac v ruke Lišiakovu helmu.

„Hrá sa na hrdinu. Samozrejme, že nie je v poriadku,“ zahvízdal Dave a pokračoval ďalej v chôdzi, akoby sa ho to netýkalo. Jemu je naprosto jedno, že umieram?

„Ako to?“ nechápavo sa s otázkou obrátila späť ku mne. Mne sa už znova začalo dýchať čoraz horšie. V tú chvíľu som cítil kropaje potu na svojom čele.

„Odchádza mu srdce. Musí nájsť náhradu. A myslel si, že ju nájde u Maximusa.“

Jej starostlivý pohľad ma predsa len trochu oživil.

„Maximus má nejaké náhradné srdce?“

„Ale kdeže! On stavia stroj, ktorý sa volá Umelé srdce, ale nie je to žiadne umelé srdce. Je to len počítač na ovládanie myšlienok.“

„Už sa cítim lepšie,“ pokúsil som sa o úsmev, ale takmer určite vyznel kľčovito a nepresvedčivo. Dave ma teda rozhodne zachrániť nechce.

„V tom prípade musíme Lamoinemu zohnať náhradné srdce a to ihneď,“ nástojila Strážkyňa na svojom. Mne sa stále stav nijak nezlepšoval a Lišiak už zjavne prestavil svoje nastavenia tak, aby ma držal pri živote, napriek tomu, že mu to vybýjalo batériu.

„Súhlasím,“ odpovedal konečne Lišiak, „nechcem, aby sme boli obaja závislí na nabíjačke.“

Znelo to ako žart, ale Lišiak nežartoval. Celkom jasne som si to predstavil – ležim na posteli v Lišiakovom obleku blízko nabíjačky a keď mi ju niekto odpojí, Cyberfox sa vybije a moje srdce bude v čudu možno o deň na to. Len či toľko vydrží.

„Dave, poznáš nejakého schopného chirurga?“

„Poznám veľa ľudí, ale chirurgov? Len jedného – toho, ktorý mi robí plastiku nosa.“

Toto nikam nevedie.

A veruže nevedlo. To, čo som zbadal, ma znovu ohromilo a voviedlo do žíl novú krv. Aj Lišiak niečo vetril, pretože už poznám mierne zavrčanie jeho strojov pod oblekom. Takmer vždy Lišiak vycíti, keď sa blíži nebezpečenstvo a nemýlil sa ani teraz. Len veľmi rýchlo som Zlatú Strážkyňu zachránil od niečoho, čo jej preletelo tesne nad hlavou. To sú tie liščíe reflexy. A potom znova – slabé zavrčanie prístrojov – a Cyberfox mi pumpoval srdce ostošesť. Prebral som sa. Pred nami stála Valerie. Akosi krajšia ako zvyčajne, ale tento raz mi nemohlo ujsť, že sa v Trintii ukázala nová superhrdinka. V zelenom superhrdinskom kostýme vyzerala ako ženská verzia Green Lantern. Ostrihala si vlasy, takže jej padali na plecía a zdali sa byť tmavšie, než nosievala predtým. Hľadela na mňa s neprijemným úškrnom, akoby si bola istá, že vie o mojich ďalších krokoch. Ostatne, má ma ako na striebornom podnose, veď to bola práve ona, kto sa mi „postaral“ o Cyberfoxa. Ktovie, koľko údajov z neho ukradla a dala pod nos Maximusovi. A kedy si po mňa konečne príde?

„Valerie, prečo?“

Uškrnula sa: „Ach, Lamoine, niekedy sa veľmi čudujem, ako je možné, že ti to takto nepáli.“

„Tak to som teda nečakal,“ ozval sa Dave, ktorému tu rozhodne páliło z tejto partičky najmenej, potom mi len ukázal, aby som sa stránil súboja: „Som predsa najlepši superhrdina v histórii tejto krajiny. Možno aj v histórii vesmíru. A temer isto aj v histórii histórie.“

Rozohlnal sa a lasom sa snažil zachytiť Valerie, tá však vedela lietať a uhla sa. Potom jej z rúk vyšľahli zelené blesky, ktoré boli tak silné, že Davea odhodilo o dobrý meter dozadu. Rýchlo sa otrepal, vstal a melodickým tónom zaštestotal výhražne: „Tak poď, ty ľudský ekvivalent ceny za účasť!“

„Valerie, prečo?“ skúsil som to znova. Aj Zlatá Strážkyňa sa pripravovala na útok.

„Nedal si mi inú možnosť. O Zlatej Strážkyňi si nemal vôbec vedieť.“

„Takže ty si ma tu držala?!“

„Povedzme. Ale keď už vás tu mám oboch – ešte lepšie.“

„Tak mi to vysvetlíš, Valerie?“

„Chceš vysvetlenie? Veď je to jednoduché... Cyberfox. Získam ho a porazím Maximusa. Nie je to evidentné?“ Veľavravným gestom sa začala pohrávať so zelenou energogouľou, ktorú si vytvorila v dlani.

„Veď pre neho pracuješ!“

„Toto mesto je primálne pre toľko superhrdinov,“ poznamenala a túto energogouľu znova hodila po Daveovi, ktorý sa snažil využiť moment prekvapenia a zaútočiť. Táto guľa to trafila rovno do hrude a zviechal sa zo zeme teraz len ťažko.

A začal sa fight. Musel som Daveovi pomôcť, pretože očividne sám na Valerie nestačil. Strážkyňa na ňu vyslala zlatý lúč z očí, ktorý by za predpokladov mal spaľovať, ak má dostatok svetla zo slnka, ale bol ešte slabý a Valerie sa obrátila štítom so zelenými ornamentmi. Skúsil to aj Dave. Rozkrútil svoje laso pravdy a ja som medzitým konečne prišiel k sebe a snažil som sa na ňu použiť svoju rýchlosť. Udrieť a schovať za štít a tak to opakovať. Valerie však bola takisto rýchla, ale zjavne mala nejakú magickú silu, ktorá ešte okolo nej tvorila záchrannú auru, ktorá má akoby od nej odpudzovala. Nepomohol ani Ohlušovák a ani vyradenie jej štítu. Nastal čas sa zdvihnúť do vzduchu.

„Som najväčší hlupák na svete!“

„Vážne? Ja som si myslel, že to si hovoria ľudia, keď vyjdú z kina po pozretí marvelovky.“

„Lišiak, to je heslo na raketky!“

„Áhá. No to si mal povedať hneď. Ale heslo na ne nepotrebuješ. To som ťa iba ťahal za nos.“

„Ty si cvok! Teraz nie je čas na zábavu!“

V zápale boja, kedy som aspoň na chvíľu získaval stratenú dôveru v Lišiakove schopnosti (nie jeho spôsoby) som sa predsa len zvládol sústrediť a snažil sa ju vyradiť slovné: „Valerie! Zastavme ten boj.“

„Teraz niet cesty späť. Cyberfox bude môj a ty bez neho zomrieš.“

„Čo to rozprávaš?“

„Bez Lišiaka tvoje srdce nebije, Lamoine. Zomrieš.“

To mi bolo jasné i bez nej. Zlatej Strážkyňi sa podarilo preniknúť jej zlatým lúčom cez jej štít, aj keď sa zdalo, že jej to vzalo veľa síl a

potom vysokou rýchlosťou v lete zrazila Valerie na zem. Skvelá práca!

„Poď ku mne bližšie!“ zvolala Strážkyňa a zatvorila oči. Razom som sa ocitol v jej zlatej aute – akejsi bubline. Zjavne jej to bralo spústu energie a bola značne oslabená, ale ochránila ma pred zelenou energogouľou, ktorá na mňa mierila. Potom prišla k nám bližšie. Zdalo sa, že zlatá aura je nepreniknuteľná i pre ňu. Ale aspoň sme si kúpili trochu času.

„Nepredlžuj svoje utrpenie Lamoine a neschovávaj sa za zlatú auru!“

„Val! Stále sa môžeme dohodnúť!“

„Lišiak! Stále si nepovedal Lamoinemu svoje tajomstvo? Teraz je ten správny čas.“

Zlatá aura dlho nevydržala a znova sme sa museli brániť bez jej krytia. Bolo to unavujúce a ešte aj to moje rozbité srdce. O čom ale Val točí, chce ma zneistiť? Ale celý tento súboj akoby nemal ani trochu zmysel. Ja s Cyberfoxovou pomocou, Zlatá Strážkyňa a Dave ako Wonder Womanizer proste nestačíme na jednu superhrdinku, ktorá si ma mohla podmaniť kedykoľvek?! Možno nemala síl, alebo... musím to od nej nejako vypáčiť, ale ako? Jediné, čo na ňu očividne platilo, bola zlatá aura, tá nám kúpi trochu času, aby sme mohli vymyslieť ďalšie útoky, ktoré na ňu nebudú platiť? Snažili sme ju dostať do kolotoča, teda do stredu našej bitky, ale tu zase hrozilo, že si ublížime navzájom. Dave už poslal jeden nepresný projektil a takmer zranil Strážkyňu. Ako ju teda zvládneme? Jediné moja rýchlosť na ňu môže platiť, ale aj to len pod určitými podmienkami. Cyberfox dokonca ani nenašiel jediný hack, ktorý by sme proti hackerke. Alebo žeby? Vtom sa stalo niečo neuveriteľné. Dave sa pokúsil o efektívny kop s otočkou, ktorý chcel zakončiť vrhaním lasa, to mu však nejakým bleskom Valerie vyrvala z ruky a potom sa v nej rukách objavila dlhá kovová dýka, ktorou Davea prebodla. Ten s hrôzou dopadol na zem a takmer okamžite začal krváčať.

„Dave!“ skričal som na neho, ale to sa Valerie postavila rovno pred nás a zatarasila nám našu jedinou cestu. Vie lietať ako Strážkyňa, takže sme sa k nemu nemohli dostať včas.

„Niečo skúsím,“ podujal sa Cyberfox a potom len Strážkyňi oznámil, kedy má spustiť zlatú auru. Netrvalo dlho a Cyberfox použil akýsi hack, ktorý mi doteraz ešte neukázal. Naň sa vraj pripravoval dlho a vraj si ho ešte nemal možnosť otestovať. V princípe šlo o to, že Strážkyňa vyslala zlatú auru, ktorou chráni seba a ešte najbližšieho človeka, ak to je možné, nevie ju však vrhať. A presne to ten hack dokázal. Na pár sekúnd, ale i to stačilo, aby zlatú auru Cyberfox odhodil smerom na Valerie, ku ktorej sme sa priblížili ako najbližšie to šlo.

Podarilo sa. Zlatá aura letela vzduchom, vyblokovala jej projektil a uzemnila ju. Spadla na zem a aj keď sa mohla voľne hýbať, jej sila bola aspoň na tých pár okamihov neutralizovaná a ja som sa k nej mohol priblížiť a zvaliť ju na zem, očakávajúc odpovede.

„Valerie! Prečo si nás zradila?“

„Nikdy som vám neverila. O zrade nemôže byť ani reči. Ale hlavne – zomrieš a ani oblek ťa neochráni pred Maximom.“

„O čom to hovoríš?“

„O tom, že ti Cyberfox klamal. Ak ťa porazím a dostanem z neho, tvoje srdce prestane biť okamžite.“

„Neverím ti!“

„Si na prístrojoch, Lamoine!“

„Len sa ťa snaží po mne poštváť, never jej,“ odpovedal Cyberfox pokojne.

„Samozrejme, že bude zapierať. Ale ja som to videla na diagnostike. Všetko na prvý pohľad vykazovalo správne hodnoty, potom sa všetko zmenilo a ukazovalo na nadmerné prehrávanie a energetickú vyťaženosť na dvesto percent. Keď som sa na to pozrela bližšie, zistila som o existencii programu, ktorý Cyberfoxa vyťažoval najviac. A pri nej blikala správa. Sám Lišiak mi napísal do terminálu, že ťa ním drží pri živote!“

„Veď sa tým nič nemení. Nájdem si dobrého chirurga...“

„Ty nie. Oblek je s tebou veľmi prepojený. Nikto ti nepomôže, len ten, kto Cyberfoxa skonštruoval.“

„Kto to je?“

„Ak ho nájdeš, nájdeš i Maximusa.“

„Kde je?!“ nechcel som Valerie ublížiť, ale ani som to nestihol. Zlatá auta mizla, Valerie to využila a poslala silnú energogouľu nie na mňa, ale na Strážkyňu. S ňou to zamávalo a padla na zem. Val bola voľná. A na moje prekvapenie – zutekala z boja! Čo to?!

Nenasledoval som ju. Možno to bolo práve moje zaváhanie, ale nie. Záchrana Davea a Strážkyne pre mňa znamená viac, než Valerie. Ihneď som sa rozbehol k Daveovi. Podišiel som k nemu a zohol sa. Už mi zostalo len ostať na kolenách. Už nedýchal. Prišlo mi mdlo. Buď Cyberfox vypol všetky dôležité funkcie, ktoré ma držali pri živote, alebo ma smrť blízkeho tak dostala? Teraz je to jedno. Stále v zhrození som sa pozrel za Strážkyňou. Držala si hlavu, sediac na zemi, vstávala len veľmi ťažko. Bude v poriadku. Dave už nie. Musela ho trafiť do takého miesta, z ktorého veľmi rýchlo vykrvácal, naozaj bola jeho krv všade vôkol.

Teraz už nie je čas na slabosti, keď musím prejaviť obriu dávku sily. Postavil som sa, aj keď to išlo sťažka, slza mi predsa len kvapla z líca, ale už mu nijako nepomôžem. Mohol som ho ochrániť. Mohol alebo musel? Zjavne sme však stratili niekoho, kto by nám bol platný v boji proti Maximusovi. Ale keď sme nezvládli ani Valerie, aký silný môže byť Maximus? A kde vlastne je? Už ma nebaví to jeho neustále schovávanie sa. Potom ma ovalil stav, ktorý som v tú sekundu najprv nepochopil. Cyberfox zjavne vypol mechanizmy, ktoré ma držali pri živote. Alebo nahromadený adrenalin a neporiadok v mojich pocitoch spôsobili, že mi teraz srdce pracuje dobre?! Nedávalo to logiku.

„Lišiak?“

„Áno, Lamoine?“

„Valerie mala pravdu, že je tak?“ cítil som, ako sa mi zmenil hlas. Trochu som držal v sebe ľútosť a smútok, ale teraz nemali v mojej reči miesto. Len rozhorčenie a beznádej. Cyberfox mlčal, ale znova sa z jeho

útrob vydal zvuk, ktorý som konečne pochopil. Aj počítač môže klamať.

„Ja som ti klamal...“

Že ma to neprekvapuje. Ani som nedbal na Strážkyňu, ktorá sa k nám priblížila a smutne sa sklonila nad Daveom.

„Ale robil som to pre tvoje dobro! Nemôžem ťa stratiť!“ dodal Lišiak rýchlo. Zložil si helmu a položil ju na zem, asi dva metre od Davea.

„Tak von s tým.“

„A nebudeš sa hnevať?“

„Na to si mal myslieť skôr,“ naozaj som v tú sekundu zúril.

„Dobre. Ale hneď ťa upozorním: Nevyzliekaj si ma.“

Hm, ďalšia lož.

„Sľubujem, neurobím to. Tak hovor.“

„No, hral som o čas. Ale nedokázal som takto dlho pracovať s tým paradoxom, že ťa klamem. Vlastne nie, iba hrám o čas. Nechcel som...“ hovoril pomaly a trochu trhane. Zrejme sa boril so svojim vlastným programom.

„Vyhováraš sa,“ namietal som. Bola to zbytočná poznámka, ale chcel som ňou otestovať mieru jeho ľudskosti.

„Nehnevaj sa.“

„Tak sa už konečne vykokceš?“

„Iste. Lamoine, ty máš stále svoje staré srdce.“

„Čo prosím?“

„Áno, je to tak. Keď ťa do mňa navliekli, nahodili do mňa nejaký nový softvér, ktorý som príliš nepochopil, ale hneď som zistil som, načo je. Tvoje srdce nebilo, keď ma aktivovali. Vedel som, že to tak nemá byť a tak som ten soft spustil. Srdce sa ti stiahlo len raz. Ľuďom musí ale srdce biť neustále, hovoril som si, a tak som ten soft spustil na pozadí a venoval mu osobitnú pozornosť. Dal som mu extra výkon a ešte som sa uistil, aby nikdy nespadol.“

Bol som zaskočený: „Ty... Ty si mi celý ten čas dával masáž srdca?“

„Ak tomu tak hovoríte, áno. Proste som ho udržiaval v chode.“

„To... tomu neverím.“

„Celý čas ti udieram do tvojho srdiečka a snažim sa ho držať pohromade. Nechcel som, aby si to vedel, istotne by si mi neveril...“

„Veď ani neverím! To mi chceš povedať, že celý čas si ten program mohol vypnúť a mňa tým zabiť?!“

„Teoreticky? Áno.“

Takže mala Valerie pravdu! Ale ak je taká schopná hackerka, za akú som ju mal, mohla ma predsa vypnúť už dávno! Ozaj som začal zúriť, ale snažil som sa to kontrolovať. Cyberfox určite nerobí nič len tak pre zábavu potkanom. Riadi sa programami.

„Presne tomuto som sa chcel vyhnúť.“

„Vydieral si ma!“

„Áno. Ale s dobrým úmyslom!“

„Celý čas si ma nepotreboval! Mohol si ma odpojiť. Alebo nechať Valerie, aby ma odpojila! Celý ten čas!“

„Prosím, Lamoine, upokoj sa, nestíham sa starať o tvoje srdce!“

Hneval som sa. A riadne. A to mi znovu škodilo. Už som si nebol istý, akú veľkú má Lišiak nado mnou kontrolu. A znova. Ahoj, Matka Smrť, dlho sme sa nevideli. Zrýchlený dych, kropaje potu, prázdno v hlave...

„Máš pravdu...“ skúsil som očami nájsť niečo, o čo by som sa oprel, ale nič také som nenašiel a tak si sadol beznádejne na zem. Aj Zlatá Strážkyňa spozornela a odpútala sa od Davea.

„Tvoje srdce! Prosím, nechaj ma ťa zachrániť!“

„Dobre. Čo mám robiť?“

„Dobre, sedíš, to je tak dobre. Len sa snaž upokojiť.“

„To sa ti povie.“

„Lahni si, ak to potrebuješ.“

„Zvládnem to.“

Snažil som sa upokojiť a veľmi mi k tomu pomohla Strážkyňa. Podišla ku mne a sadla si vedľa mňa. Vzal som jej ruku do svojej a pokúsil sa o úsmev. Ona nie.

„Lišiak, stále tomu nerozumiem. Ako sa to mohlo stať?“

„Neviem, bolo mi prikázané, aby som o tom s tebou nehovoril.“

„Kto ti to prikázal?“

„Program.“

„A kto ti ho tam dal? Musk?“ pomaly som prichádzal k sebe. Cítil som zo Strážkyne jej zlatú auru, aj keď ju nevyvolala.

„Ten nevie programovať.“

„To nevádi. Program mohol ukradnúť.“

„Myslíš, že takú informáciu má niekde na svojom tvítri?“

„Nechaj to, bol to len nepodarený pokus o vtíp.“

„Chytáš sa na tie moje,“ skúsil to s humorom aj on.

„Aj tak som poriadne nasrdený. Mohol si ma kedykoľvek odpojiť. A teraz ti už ani to neverím.“

„Prosím, Lamoine, nie.“

„Daj mi chvíľku.“

Kapitola 10

Nemal som viac chuť sa baviť s tým ryšavým oblekom! Vyslovene ma drží ako rukojemníka a ešte sa na tom dobre zabáva! Odkedy sme prišli o Davea, som s ním neprehovoril ani slovo. Helmu som si vždycky brával do rúk a už nie na hlavu. Je to program, umelá inteligencia, ak je tak inteligentná, za akú sa považuje on sám, musí pochopiť, že takto nemôžeme byť partnermi. Ale po určitom čase som tomu začal konečne trochu rozumieť, ale potreboval som sa vyvetrať vonku. Vyviezol som sa na strechu bytovej jednotky, v ktorej som býval kedysi pred pätnástimi rokmi a nechal som Strážkyňu v mojom predošlom byte. Ospravedlnil som sa a naznačil som jej, že o päť minút budem späť.

Díval som sa na toto mesto. Trintia. Osvetlené megamesto kedysi mnohých možností, teraz už len spálených mostov a zabudnutých snov. Je tma a prší. Cyberfox dobre pochopil, že keď som si ho vzal so sebou na strechu, že sa mu konečne prihovorím. Len som tam tak stál a díval sa. Mohol by som povedať, že aj tento pohľad by vo mne mohlo rozihrať nejaké emócie, ale to by som klamal. Chcelo sa mi vracieť.

„Ťažké spomienky, že?“

Neodpovedal som. Stále som s ním komunikoval sporadicky a on to chápal.

„Buď ma teraz chceš z tej výšky vyhodiť von alebo sa chceš len porozprávať. Dúfam, že to je tá druhá možnosť.“

Aj prvá prichádzala do úvahy.

„Lamoine? To ticho ma ubíja. Hovor niečo.“

„Čoby teba.“

„Ešte sa hneváš?“

Stále som tam stál, mlčal som. Pomaly som tomu prichádzal na kĺb a práve preto som si sem vzal i jeho helmu. Studený vzduch mi očividne dal facku, ktorú som potreboval. Ten ryšavý blázon zmenil farbu svetielok priezoru helmy na modrú. Fakt sa snaží, aby svoje „pocity“ dával nejak najavo.

„Vieš, čo? Dal som si veci dokopy, Lišiak. Robil si si svoju prácu.“

„Nie, nerobil.“

„Robil.“

„Nie, nerobil.“

„Robil.“

„Nie, nerobil.“

„Robil.“

„Nie, nerobil.“

„Robil.“

„Nie, nerobil, Lamoine. Som len program, obyčajné AI. A neviem pracovať s paradoxmi.“

„Čoby! Tak dlho si mi to dokázal tajiť.“

„Takže sa nehneváš?“ zahral mi na city tým, že na hrudi preblikával teplé farby.

„Už nie. Dal som si to dokopy. Pozri sa, Lišiak. Si program. Keď si sa mi takto staral o srdce, mohol si to kedykoľvek odpojiť. Alebo poviť Valerie, aby to spravila. Ale neurobil si to. A ešte si ma na ňu upozornil. Neurobil si nič, čo by ma mohlo ohroziť.“

„Prečo by som to urobil? Potrebujem ťa.“

„Áno. Ale viem, že si to neurobil len preto, že ma potrebuješ. Povedal si mi, že si ťa nemôžem vyzliecť. Ale po celý čas som mohol. Ale nedovolil si mi to, inak by som zomrel. A verím, že si to celé robil nie s podlým záujmom. Chceš mi pomôcť.“

„O nič iné mi ani nejde. Veď som ten program považoval za tak dôležitý, že som mu venoval osobitý zdroj.“

„Tak preto si sa potreboval tak často nabíjať?“

„Preto. Ale nemaj mi to za zlé. Ver mi. Nikdy som ťa nechcel odpojiť a ani to nemám v pláne.“

„Viem, že nie.“

„Zvládneš to?“

„Čo?“

„Veriť umelej inteligencii, ktorá dokáže klamať, že teraz neklame?“

„Musím.“

„Záleží mi na tebe.“

Nech to znelo akokoľvek, musím mu dôverovať. Len si plní svoju prácu, nič iné. A ten fakt, že mi Umelé srdce nijak nepomôže, ho zrejme vyviedlo z miery. Teraz musíme nájsť buď toho, kto ho zostrojil, alebo Maximusa. Možno je to jedna a tá istá osoba, kto vie?

„Lišiak?“

„Áno?“

„Vieš o tom, že si sa práve priblížil človeku?“

„Naozaj?“ hrudné svetlo znova začalo preblikávať na rôzne farby.

„Áno. Prejavil si nesporne veľkú dávku humanity.“

„To je tá dôvera?“

„To je tá dôvera.“

„Takže je to iné, ako dôverovať tlačiarňi?“

Zlatá Strážkyňa s rukami za chrbtom a krídlami sa len tak dívala po obrazoch v byte, kde som strávil mladosť. Jej nevinnosť a zdráhavosť ma trochu rajcovala, aj keď som si spomenul, že predo mnou stojí niekto, koho som si vyfantaziroval pred pätnástimi rokmi. Samozrejme, že je to kráska na pohľadanie, ale ak má ešte i tú istú osobnosť, ktorú som jej dal v komikse, tak to zbohom. Vtedy som bažil po krásnych lolkách, ktoré ma budú bezbreho milovať a podliehať mi. Dnes to za to skôr hanbím. Také devy existujú len v knihách a filmoch. Ak by som ich našiel i v realite, načo by mi bola taká detinská a nesvojprávna žena? Iba ako zlatý príviesok? Hm, zlatý...

Ale presne preto sme sem prišli. Cyberfoxovu helmú som položil na rozhegáný stolík – stále to bolo najpevnejšie miesto, ktoré v tomto byte zostalo. Byt bol síce zamknutý, ale už vtedy sme mali peňazí len tak-tak a presne si pamätám, ako nám pre mňa vtedy nepochopiteľne, mizol nábytok. Až neskôr som zistil, že ten nábytok predávali rodičia, aby sme mohli prežiť ďalší mesiac. Bolo to ubíjajúce obdobie. Nikdy som sa za ním príliš nechcel obhliadať, ale spomienky sa predsa len vracali. Aspoň že ma neprenasledujú ako... Matka Smrť.

Vedel som, že sa tých komiksov nechcel nikto zbaviť. Rodičia a moja vtedajšia priateľka, ktorú som vtedy mohol považovať za svoju prvú lásku, sa určite tých kresieb chceli zbaviť, aby sa mi uľavilo. Ale možno je dobré, že tak neučinili. Aspoň mám pred sebou moju najväčšiu traumú svojho života – a teraz jej môžem čeliť. Porozhliadal som sa po spodných drevených skrinách, ktoré kedysi obsahovali moje najväčšie traumy, ale vtedy určite i potešenia. Papierov som tam našiel nespočetne, niektoré so skicami, ku ktorým som sa už nikdy nevrátil, ale i komiksy, ktoré mi mali zarobiť poriadny balík. Tie zákazkové ležali vedľa seba pekne uložené na kôpke. Tie ostatné sa rozvaľovali po celom vnútornom priestore bez ladu a skladu.

Aj Golden Sentinel si prehliadala moje staré kresby a mierne sa usmievala. Moje detské sny, za ktoré sa teraz hanbím a ktoré sa nikdy nestali – teda až na ňu samotnú.

„Vieš krásne kresliť,“ lichotila mi. Troška ma to vytáčalo. Asi naozaj pochytila osobnosť, ktorú som jej pred toľkými rokmi dal. Dávalo by to zmysel. Ale už nie to, že tu vôbec je.

„Ďakujem, ale už vyše pätnásť rokov som nič nekreslil. Vyvoláva to vo mne nepríjemné spomienky.“

„Chápem.“

„Kde je však to, čo hľadám?“

„Čo vlastne hľadáme?“

„Ak si dobre pamätám, mal by to byť jeden z takýchto ošuntených zošitov,“ ukázal som na jeden s úplne prázdnu úvodnou obálkou, „napriek tomu, že som rád kreslil komiksy, nikdy som nemal rád kreslenie úvodných strán.“

Prehrabával som sa v zošitoch a hľadal ten správny. Viem, že som tento často vyberal zo

škátule a často ho čítal. Vyhral mi predsa súťaž.

„A čo je v tom komikse také dôležité, že ho musíme nájsť?“

„Ty.“

„Ja?“

„Áno. Niečo sa tu deje a ja neviem čo. Neviem ako sa to stalo, ale presne teba som si v tom komikse vyfantaziroval a nejakú si sa zhmotnila. Viem, znie to čudne, ale teraz už musím veriť hocičomu. Vieš mi o sebe niečo ešte povedať?“ možno to bola zbytočná otázka, keď som ju už vytvoril a zákonite by som ju mal i poznať, ale niečo som si potreboval overiť.

„Veľa toho neviem, možno toľko, koľko ty. Vytvorili ma, aby som zdolala Maximusa Shadowa.“

„Takže si s ním bojovala?“

„Áno. Neúspešne.“

Bola strašne skúpa na slovo. Musím tú nauivu a neschopnosť z nej vykopať.

„Pretože v tom komikse, ktorý hľadám,“ takmer som sa trafil do hlavy o hornú poličku, „si vystupovala ty ako biologický projekt veľkej firmy, ktorá mala poraziť antagonistu môjho príbehu.“

„Koho?“

„Matku Smrť.“

Kto teda je v tomto príbehu v realite Maximusom Shadowom? Je to stelesnenie Matky Smrti? Alebo je to ekvivalent toho vedca, ktorý postavil Cyberfoxa a zrejme i Golden Sentinel? Možno sa postaral i o Maximusa Shadowa. Musím nájsť ten komiks a nejakú si ho pripomenúť. O čom som písal? Koho som to v tom komikse ešte zosobil? Možno i tam nájdem odpoveď, len ho nájsť... tu je! Akoby naschvál som ho našiel, len čo som si na neho práve teraz spomenul. Pretože som si bol istý, že sa ten komiks určite neodohráva v tomto vesmíre, ak viete, na čo narážam – proste nie je tu Matka Smrť (iba v mojej hlave), nie je tu žiadny korporát (zatiaľ) a aj keď tu je Zlatá Strážkyňa, určite som ju nekreslil s brnením len do pása hore. Polovica jej brnenia chýba. Vzal som ten zošit do rúk a trocha sa v ňom začítal, ale predtým som okom vrhol na Zlatú Strážkyňu. Krásna, nech urobí čokoľvek, ale takto skúpa na slovo byť nemôže, niečo tu určite nehrá. Dívala sa na mňa submisívnym pohľadom, ktorý by rozpustil nejedného chlapa. Sústreď sa, Lamoine! A potom som si prezeral panel po paneli ten komiks, ktorý mi vyhral súťaž. Ten samý komiks, ktorým som si zničil priateľstvo s Julienom. Ten istý, ktorý sa nejak spolovice zhmotňuje v realite. Začína to tým, že ... je tu vedec a účtovník?! Účtovník?! Ja som predsa účtovník! Pozerám sa na chlapa s kalkulačkou v ruke. Tento vedec – vedec. Žeby Maximus Shadow? Hovorí sa, že je vedec, nie? Aj keď vedci bežne nenapádajú technologické centrá a nezabíjajú alebo nevážnia iných superhrdinov...

Dej sa potom akosi nevyvíjal podľa toho, čo sa dialo v realite. Ten vedec sa po nehode stal superhrdinom, ktorý potom hľadal svoju identitu a chcel sa pomstiť za to, čo mu ten účtovník spravil, hm, keby som si to tak pamätal. Rýchlo som prelistoval na koniec. Hm, nevyzerá, žeby som ho dokončil. Nepamätám sa, žeby som ho dokončil. Ale

potom som sa vystrašil. Posledná strana bola vlastne jeden veľký panel s Matkou Smrťou. Nastražil som sám seba. Ako vôbec môže scarejump fungovať v komikse? No takto... ale nikde sa nepíše o tom, či ten vedec porazil Matku Smrť alebo nie. Viem len, že Matka Smrť zabila Život (ďalší superhrdina v mojom malom vesmíre) a šla po vedcovi. Volal sa Grégoire. Hm, žiadneho nepoznám. A prečo po ňom šla? Potom som nalistoval zrod Zlatej Strážkyne. Áno, tu to je. Na tvári sa mi začal pohrávať úsmev, o ktorom som bol presvedčený, že v tejto situácii nikdy nepríde.

„Tu si. Zlatá Strážkyňa!“

Vzala ten komiks do rúk a hľadela na kresbu. Aj ona sa začala usmievať, aj keď v očiach som jej videl užasnú výraz.

„Naozaj! Ako je to možné?“

„Neviem prečo, ale akoby ti chýbala polovica výzbroje. Určite si nikdy nemala spodný diel?“

Dívala sa pozornejšie.

„Určite nie. Džínsy nosím, odkedy si pamätám.“

Je nejaká polovičná. Chvíľami si v ňom ešte listovala a potom mi ho vrátila. Ďalej som listoval, ale už som tomu nevenoval toľko pozornosti.

„Ten komiks som kreslil súběžne s mojim dávny kamarátom z detstva, Julienom. Predstav si, že vedel kresliť ešte krajšie, než ja. Spolu sme sa prihlásili na súťaž a tento komiks ho vyhral.“

Ženská intuícia. Určite vycítila, že sa nemá z toho radovať, alebo sa udivovať. Ako ju zbožňujem!

„Ale tento komiks mi ho vlastne odohnal.“

„Čo sa stalo?“

„Julien chcel tú súťaž vyhrať. Ale keď mu to nevyšlo, aj tak sa tešil, že to vyšlo aspoň mne. Nijak som z jeho strany nevidel závisť alebo pokrytectvo. Určite sa úprimne tešil, že som to vyhral, koneckoncov, boli sme dobrí priatelia. Ale tá závisť predsa len prišla. Dostával som zákazky a on nie. Začal sa viac šprtať v knižkách, už nie komiksových, ale tých vedeckých. Často mi len sucho odpovedal, že nemá čas a že si to mám kresliť sám. Nikdy som netušil, že Julien môže byť takto závislivý! Veď som sa chcel s ním podeliť! Veď tých objednávok bolo vždy dostatok. Ale isto si pomyslel, že aj keď by mi schválne s niečím pomohol, nebol by uvedený ako spoluautor. Ale veď pokojne mohol byť spoluautor, nikto mu nebránil! Vlastne nie, bránil. Tie firmy. Zmluvu mali len so mnou a keď som im predstavil plán, žeby som niektoré komiksy nakreslil v spolupráci s iným ilustrátorom, odmietli. Ak by sme na nich pracovali obaja, skrátili by sme čas, rýchlejšie by sme spĺňali objednávky! A on to vzdal. Proste to vzdal.“

„Vedeckých knižkách, hovoríš? Nie je vedec hlavnou postavou toho komiksu?“

Naozaj. V mojom komikse vystupuje vedec a účtovník. Neviem, či sa Julien stal vedcom, možno áno, ale mám právo sa domnievať, že asi áno. A to sme si... vymenili role? Alebo ja som ten antagonista? Stále to ale nevysvetľuje Zlatú Strážkyňu.

„Do určitej miery sa teda môj komiks nejak hmotní, ale nejak inak, nekompletne.“

Nemusíme ho zase brať ako učebnicu. Zjavne nie je presná.“

„Ale ak hovoríš o tom, že Julien písal komiks súbežne s tebou, nemohlo sa stať nič také, že sa vaše komiksy nejako prepojili a vytvorili túto realitu?“

Ona je zlato. Vymýšľa za chodu také nápady, aké by ma nikdy nenapadli. To môže byť ono! Viem, že písal o nejakom kyberpunkovom technokratickom meste, určite tým myslel Trintiu, ale veď už i vtedy sme v nej žili, takže to nemusí nič znamenať. Ale ako nápad to môže postačiť. Vlastne to nebol ten...

„Teda o jeho komikse neviem, či sa vôbec zachoval. Nepamätám sa ani, o čom písal. Akosi vidím tie panely pred sebou, lebo mi ich dával na kontrolu, ale neviem si na nič spomenúť.“

„A vieš si spomenúť na to, čo sa stalo, že ste sa pohádali?“

„Nepohádali sme sa.“

Všimla si, že mám problém o tom hovoriť a nenaliehala. Ale jej dôverujem. Rozhodne túto krásku poznám lepšie ako Valerie.

„Julien bol vždy – trochu ješitný. Vždy dobrej nálady, ale trochu pojašený. Rád robieval kanadské žartíky. Ale niekedy stieral hranicu týchto žartíkov, kedy si človek nemohol byť istý, či je to žart, alebo to myslel vážne. Jeho žartíky teda neboli vždy vtipné a niekedy som si myslel, že skôr si nimi živil svoju škodoradosť. Neviem, či si ho mám zase porovnávať s Cyberfoxom, ale ten je AI, je tak naprogramovaný a viem, že aj keď si zo mňa uťahuje, nikdy nespraví nič, čo by ma ohrozilo. Ako vtedy, keď som vyskočil z okna na jeho povel. Poriadne ma tým vystrašil, myslel som si, že nás oboch chce zabiť. Bol to nemiestny žart, ale Cyberfox si bol sebou tak istý, že si ten vtip mohol dovoliť, aj keď som vtedy mal pocit, že si pustím do gatií. Chcel ma naučiť mu dôverovať, aj keď sám tú dôveru často nahľadával. Testoval ma. Ale Julien? Je to predsa človek a škodoradosť mu nebola cudzia.“

„Takže ti niečo spravil. Ublížil ti?“

Bolo zbytočné, aby som prisvedčoval. Pochopila. Ale potom som len hlasno tleskol dlaňami, až sa zľakla. „To však bolo dávno a už si nebudem jatriť staré rany.“

„Ale Lamoine, čo v tom prípade máme urobiť?“

„Nájsť toho, kto zostrojil Cyberfoxa, pravdepodobne i teba a Maximusa Shadowa a presvedčiť ho, aby mi vyliečil srdce.“

„Ale nevieme, kto to je. Možno je to Julien.“

Vstal som a narovnal si chrbát: „Nečudoval by som sa. Ale tým len lepšie pre mňa.“

„Chceš sa pomstiť?“

„Ak to je Julien, prečo nie?“

„To predsa nie...?!“

„A kto vravel, že ho musím... ja neviem – zabiť? To nie je v mojej povahe a Cyberfox by mi to určite nedovolil. Aj tak by to predsa nebolo fér – zabiť človeka pre nejakú maličkosť z detstva?“

Trochu som sa nechal unášať nahrnutou sebadôverou a chcel som byť silný v očiach Zlatej Strážkyne. A to jej musím dokázať. Očividne sa upokojila, potom sa však znova na mňa zahľadela svojimi hlbokými očami a odvetila: „Myslíš, že aj Dave a Valerie mali nejaký podiel na tom, čo sa práve deje? Že to sú postavy, ktoré vystupujú v Julienovom komikse?“

Ako to, že ma to nenapadlo?

„Si šikulka! Myslíš za mňa! Mňa by to nenapadlo. Asi má Cyberfox pravdu, že mám mäkký mozog.“

Zapýrila sa.

„Ale čo to všetko znamená? Je Julienov komiks naozaj prepletený s tým mojím? Ak áno, čo to spôsobuje?“

„A hlavne, ako sa to skončí?“

„Môj komiks je nedokončený, neviem, ako je na tom Julienov.“

„A keby si ten svoj dokončil?“

Teraz sa mi začali vynárať také asociácie, ktoré vo mne otázky tejto blondínky vyvstali, že mi prišlo až nereálne, že tomu môže tak byť! Ja takto rozmýšľať neviem, nie som doma v... vlastne, niekedy som takéto príbehy vymýšľal, ale po tom, ako

mi Julien ublížil, som na toto „nadprirodzené“ myslenie zabudol. Prestal som tak uvažovať a zakázal som si takto uvažovať. Zvykol som uvažovať v reálnom svete a na ten snový som zabudol. Nuž ale čo, za pokus to stojí!

„Vieš, ako ho dokončiť?“

„To neviem, ale môžeš aspoň dokresliť to, že nájdeme toho vedca, ktorý zostrojil Cyberfoxa.“

„To áno, ale musím si prečítať, o čom vlastne ten komiks bol a to tak prispôbiť.“

„Lebo už nemáme asi čas hľadať ten Julienov a ten dokresliť.“

Prikyvoval som, akoby som mal v hlave to isté. Ale bola tam len prázdnota a chuť ovládnuť sa, aby som sa na svoju zlatú múzu nevrhol v necudnom pokúšení.

„Nevzal som si ceruzu,“ s úsmevom som prehodil a rozhliadal sa po okolí, akoby som tú ceruzu mal nájsť niekde v tejto miestnosti. Nepamätám sa, či aj tu boli moje farbičky, perá, ceruzy a štetce. Nechal som Sentinelku osamote s Lišiakom, ktorý celý čas čušal, aj keď sa mohol pokojne zapojiť do našej debaty, ale predsa len uznal, že aj keď tej prašivej helme znova dôverujem, určite s ním nejak pohli moje slová o Julienovi – a chce si ma udobriť.

Prešiel som cez bývalú kuchyňu a prešiel som krátkou chodbou do druhej izby. Už-už som sa chcel začať prehrabávať v skriniach, o ktorých obsahu som podvedome vedel, že tam bývalo otcovo náradie (a kde som si občas schovával ceruzy pred mojím psom), keď tu sa zrazu v tej tme ukázalo nejaké svetlo. Ožiarilo celú miestnosť jasným bielym svetlom. Vyzeralo to, akoby si po mňa prišlo UFO. Vznášalo sa vonku pred oknami a takmer som cítil, že sa teraz udeje niečo veľké. Prižmúril som oči a skúsil si zatieniť rukou výhľad – videl som stále rovnako veľké nič. Ale potom sa vo mne prebrali tie podvedomé líščie reflexy, ktoré mi prepožičal Cyberfox a stihol som uskočiť späť do kuchyne za šialeného rinčania skla a výstrelov.